

ஆ.

Sat Chit Ekam Brahma !

SAMARASA JNANA CHANDRIKA

An Unsectarian Philosophical Treatise

from the standpoint of the Advaita-wada

BY

VICHUR MUTHUCUMARASWAMY MUDR., B. A.,
The Advaita-Chanda Marudha

WITH AN INTRODUCTION BY

TANDALAM BALASUNDARA MUDR. AVL.,
*Munshi to the Tamil Translator to Government and
Chief Examiner to the University of Madras in Tamil
for Several Years.*

மகிழ்ச்சியுடன்
உரித்தர். உ. சுவ. சாமிநாதையர்
முல் லிசையம்,
சென்னை - 600080.

MADRAS :

PRINTED BY THOMPSON AND CO.,
AT THE "MINERVA" PRESS, POPHAM'S BROADWAY.

1962.

[All Rights Reserved.]

PRINTED BY THOMPSON AND CO. AT THE "MINERVA" PRESS,
33 POPEHAM'S BROADWAY MADRAS

ஸ ம ர ஸ ஞ ா ன ச ந் தி ரி கை .

இது

சார்பற்றொருவரை

வெளிப்போந்ததோர் வைதிக தத்வ ஞான நூல்.

அத்வைத தர்ஸ ன ஞா

நீர்தன்

விச்சூர்-முத்துக்குமாரசுவாமி முதலியார், பி. ஏ.,
புவனகாளி விற்ப்பட்டி,

சென்னை :

மிஸர் வா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிர்க்கப்பட்டது.

1902.

TO
Rajah Sir S. Ramaswami Mudaliar Ayl.
Knight, Companion to the most Eminent
Order of the Indian Empire,
and Fellow of the Madras University,
Patron of Literature and all Deserving Movements.

THIS SMALL WORK
IS DEDICATED
WITH KIND PERMISSION
as a small token of sincere affection, great
respect, and deep-felt esteem
BY THE AUTHOR.

உரிமை யுரை.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஒகையாலுளப் பூப்பார்க்கணை

யுரிமைகண்டியா நெழிவிலாதகல் .

லீகையாயுனக் குண்டைநேருமன்

மோபாமாசு நானாநகநிலை

யுகையாலுளப் பாலைநனினை

ஹத்தமாவை ராமசாமிமடல்

வாகையாழற்பசீர் வள்ளலேசுவ

மன்னவெய்தைக் கொள்ளுவாயேரோ.

ओं.

Sat Chit Ekam Bramha !

INTRODUCTION.

As desired by my esteemed friend Mr. V. Moothoocomaraswamy Mudaliar, B.A., the author of the *Samarasa Gnana Chandrika*, I venture to say a few words to the public—particularly to the English reading native Public—by way of introducing his work to them. I need hardly say that the appearance of this small and good work, which “is the precious life blood of a master-spirit embalmed and treasured up on purpose to a life beyond life” in the words of the great Epic Poet, is quite opportune, as it aims at the inculcation of broad and catholic views about the leading Religions embraced by the enlightened nations of the East and the West in consideration of the fact that no such religion is without inaccessible heights and unfathomable depths, that the cardinal virtues of all such Religions lead their votaries sooner or later to

“That end

Beginning, mean, and end to all things—*God.*”

—(*Bailly*).

And that

“All are but parts of one stupendous whole

Whose body *Nature* is, and *God* the soul”

—(*Pope*.)

I perused only the first few forms of this *work* while it was passing through the Press, and I feel perfectly sanguine that they are good samples of the sack. The readers of this *work* are not unaware of the fact that this is not the age in which the different sects of the same Religion, nay different Religionists themselves should carp and sneer at one another either by publishing pamphlets or by delivering lectures, and thus wound the feelings of their fellow subjects, in as much as all of us are the loyal subjects of a Gracious Sovereign whose avowed object is to govern us with a parental care and

without distinction of caste, creed or colour, and whose expectation is that all His Majesty's subjects should live in amity, fostering feelings of brotherhood towards one another. Such being the existing state of things, I make bold to say that this work which aims at universal love and brotherhood is, in my humble opinion, a desideratum of the present day, and that its author who is a *Graduate* in Arts of the University of Madras of *no ordinary attainments* and a *splendid* scholar in Tamil of *no sectarian tendencies* is, to say the least about him, a true lover of the Supreme Being and of all those who have a deference to that Being, be they of whatever country, caste, creed, or colour. I may quote the memorable lines of Coleridge in speaking of his character as a true Advaithee.

“He prayeth well, who loveth well
Both man and bird and beast,
He prayeth best, who loveth best
All things, both great and small.”

In conclusion, to those (the English reading native public—I mean) that would long to have a definite idea of the *Samarasa Gnana Chandrika* before going through the book, I may quote the following extracts from Jeremy Taylor and Tennyson, as they breathe the same sentiments that pervade the *work* before me.

“No man can hinder our private addresses to God; every man can build a chapel in his breast, himself the priest, his heart the sacrifice, and the earth he treads on the altar”—Jeremy Taylor.

“I take possession of man's mind and deed,
I care not what the sects may brawl,
I sit as God beholding no form of creed
But contemolating All”—Tennyson.

T. BALASUNDARAM,

Munshi, Government Tamil Translator's Office,

*(Chief Examiner in Tamil for the Madras University
for several years).*

MADRAS, }
13th December 1901. }

சாற்றுக்கவிகள்.

— டீ. —

கி. பி. 1911-12 காலம்

சுமீ. ப. ப. ப. ப. ப. ப.

ஸ்ரீமத உ. வே. கா. ஸ்ரீ - கோபாலாசாரிய சுலாமிகள்

அருளிச்செய்த

பன்னிருசீர்க்கழி நேடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

(சி லை டு.)

குணவானம் விசக்ர சிவகங்கை முடித்துக் குடித்துக் கொடுத்திடுவான் | யெல்லாம்
கோதினற் பாற்கடலின் வாயமுக்குடைக்கிடுவான் | குமுசுமல ரகதிசை
தணவா துளத்தினிருள் பாயுசும ரசுநான் சக்திபலம் சாணுலவுமால
சமயபே தத்தினவா சக்திநா நம காளகு நாகநட்சை பாதுபகையா
துணாவேத மினறிவை கொளறுடை மு விபுலாழிசுலா வுறழலவுற
தொன்றியச சநதிரிணை மேவிடல் வாயா முடி யெல்லாம் லாதகாமி
மணவா நீர்சுரப் பஞ்சுத முடித்துக் குடித்துக் கொடுத்திடுவான் | யெல்லாம்
வருமத்து விதசண்ட மாருதத் தன்னமட வாழுவ் உருமனினிகே.

பெற்றிடுவான் | யெல்லாம்

சபாபதி முதலியாரவர்கள் மாணுக்கர்கள் லொருவராகிய

ஸ்ரீ ல. ப.

தண்டலம்-பாலகந்தர முதலியாரவர்கள்

இயாழிட

பன்னிருசீர்க்கழி நேடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

“ஆறுசம யககடவுள் வெறுவேறினறியா”

ஒருவனே யங் கிரு

தன்பாக்கு முகதிரு விகதென றியாவாகு

மறிவிதத்” மூவிருமுகப்

பேறுபெறு முததுக குமாரசச வாமிதன

பெயருற்ற நற்புண்ணியப்

பெற்றியாற் பல்சமய நூலுண்மை யாய்ந்ததிற்
 பிறங்குதனிமுத லொன்றெனாக்
 கூறுசம ரசஞான குணமருவி யக்குணங்
 குவலயத் தெவருமெய்தக்
 குலவுசம ரசஞான சந்திரிகை யென்னுநூல
 கொள்ளுமெழில் விச்சுரில்வாழ்
 தேறுபுகழ் முத்துக்கு மாரசா மிக்கவிஞன்
 செய்துதவ வுலகுலகுளோ
 சித்தவிர ணீக்கியே கறைகுறையி லாவவாந்
 திங்களின் விளங்கியதேரே.

சென்னை ஜூன் துதியலாஜிகலைஸ்கூ ல்தமிழ்ப்பண்டிதர்
 ஸ்ரீமான் கோ. வடிவேலுசெட்டியா
 ராவர்க்கரியற்பிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

அச்சுரு முப்பினியு மகற்றுமொரு நெறிகாட்டு மறவோ கூற்றா
 னச்சுரு மக்கமுளார் பொக்கமுளா னென்றறன்ற னொஞ் செப்பி
 யச்சுரு மம்புயனு மகம்பாறக் குட்டிபின் தாண்டோ னத்தன்
 மெச்சுராம் விச்சுவாழ் வேளாளர் குலதிலகன் மெய்ம்மை பூண்டோன்.(1)

நினைக்க முத்தி தருமருன சலப்பெயரான் கன்னனென சிறுவஞ் சீரான்
 பனைக்கையரி யான்பதத்தைப் பரவுவார் பதம்பரவும் பான்மை யாளன்
 மனைத்தரும்பென் போர்முதலோரா வழியொழுக் வழியொழுகு மாட்சியாளன்
 முனைப்பவத்திற் புலனெடுக்கி யகமடக்கி யொருக்லையின் முன்னி சீன்று(2)

நடையானைச் சினவிலையின் புடையானை யாவுமாய நண்ணு வானை
 யுடையானை யுமையவளை யொருபாதி யுடையானை யோங்கு வானைக்
 கடையானை முதலானைப் பெரியானைச் சிறியானைக் கருது வோரைப்
 படையானைத் திரிகுலப் படையானைப் படைத்தழிக்கும் பண்பு ளானை. (3)

சங்கரனே தற்பரனே சழக்கிலார்க் குதவிபுநற் றருவே முற்றும்
 பொங்கரனே புத்தொழிக்கும் புத்திரனைத் தாவென்று போற்றுஞ் சீரான்
 றங்கரனே யுடையிழந்தார்க் கெனவுதவுந் தகமையினைத் தனதாக கொண்டவ்
 வைங்கரனே யெனப்புவிவி லவதரித்துப் பலகலையு மாய்ந்த பேரான். (4)

சாமிக்குஞ் சாமியாஞ் சங்கரன்றன் சாமியெனுஞ் சாமி பேணாப்
பூமிக்கு ணனிச் சுவ வரும்பெயரா னன்கிலத்தைப் பூர்த்தி யாகக்
சாமித்துக் கற்றுயர்ந்த வபிதானம் பெற்றவனற் கண்ணோட் டத்தா
னெமிக்கு நற்றமிழைப் பாலசுத்த ரன்மகாவத்த வி மயத்துட் கொண்டோன்.

முதலுக்கு மாரசா மிப்பெயரா னன்னுலே நன்னூ லார்பா [றின்றித்
யெலாததுட்கொள் ளாச்சிலவர் மதப்பிததுத் தலைக்கொள்ள வொழுங்கொன்
தததுப்பித சாவென்று பலகூறி நாவவினாத்துச் சாலபு லோரா
யெத்துப்பு முடையானாப் பழிநிறிப் பழிவெறியி லேறல் கண்டி. (6)

மருண்டனத்தோ மனநெளிய மாதவத்தோ ராசிகொல மதத்தின் றன்மை
செருண்மனத்தோ கிரம ரசந்தத் தெய்வகறை யோரந்தவர் கன் செய்த வத்தி
னருண்மகிழ்ந்திந் தூல்வடிவா ப மந்த தென வத்துவித மந்தி லான
விருண்மடிக்குத் தபெருண வெவ்ரதமு மவிரோத் வியப்பு பென்ன (7)

சத்துக்க ளுலாக்சம ரசுநான சந்தரிவகையச் சதுரப் பாடா
யெத்திக்கு ஈறைகுமத விருள்பாற கலமாடி வெவரு நட்பா
யொத்துக்கொண் டாடி ஊர் முகமுத்தி)த் தி ரையு மா று னாந்து னாந்து
நத்திக்கு மு லையு லையா னலா லையு வ ராந்துசீர் க ணணி ளுளுல். (8)

வித்வான்

ஸ்ரீமான். முத்தூர். அ. சங்கரலிங்கம் பிள்ளை B. A. அவர்கள்

இ ய ந் தி ய,

விருத்தம்.

அருணைத்தடங் கிரிவிட்டகன் றபனிந்நிழி நதிநா
ருணைத்தொளிர் வருசத்திவப் தகையுக்கு மா மரைநேர்
சா னத்திரு வெருவன்குநன் சாபத்திரு லறிவாந்
வெ ணத்தொடு புவியின்படி கிளர்வுமறற் யொளிர்வும்.

வேறு

கொண்டவன் குற்ற மில்லான் கொண்டலே யென்ற வாரித்,
தண்டமிழ் மாரி பெய்யுந் தகுதியான் மிகுதி யுற்ற
கொண்டரு குணங் டாங்கி யின்புரு வமைந்த பெற்றி
யண்டரே யன்றி வேறு ரஃதெழுத் துரைக்க வல்லார்,

வேறு

மணியொன்று காலினிடை மணியொன்று சேற்றிரளு மயங்கி யோட
மணியொன்று பெருகயனச் சிறுமியர்க ணீர்குடைய மருங்கு பண்ணை
மணியொன்று கதிர்காட்டும் விச்சூர்வந் துதித்தமுத்துக் குமார சாமி
மணியொன்று தமிழாள னத்துவித மாருதங்கண் மணியே போல்வான்

வேறு

எந்தெய்வ மெமது தெய்வ மெம்மத் மதமே யென்றோத்
தந்தெய்வ முணர்கி லார்க்குச் சமரச ஞானந் தீட்டப்
புந்தியா லுன்னி யீந்தான் புதுவடி யென்ன மன்னோ
வந்திரு பாலு மொய்க்க வான்றமிழ் வல்லா ரெல்லாம்.

வேறு

ஒதுவா ருயர்ந்தோ ருயர்மலை யுருக்கொண் டிழன்றிடு மிருவாதம் பகையை
மாதுசோ பாக னகற்றின னென்றோ மைத்தடங் கிரியினிற் றோன்று
நீதிசேர் புதல்வன் ிணிலத் துதித்து நீக்கரு மா னாவம் படிந்து •
வாதுசெய் புல்லர் சம்பநை பற்றல் வழக்கேதே சழங்குறு முலகா.

சென்னை லேபர்பேரி S. P. G. ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

ஸ்ரீமான்

சிவபுரம். வித்வான் வேலாயுத முதலியாரவர்க ளியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தேரறிவு முள்வரநுந் தேவருமற் றெத்திறத்துச் செயல்வல் லோரும்
பாரறியப் படர்காணிற் கொடுத்தவத்தா லுயிர்சாம்பிப் பலன்கா னாதப்
“பேரறிவை” யத்துவிதகீ சண்டமா நுதப்புலமை பிறக்கச் செய்து
சீரறிவாஞ் சமரஸஞா னச்சந்திரிகையெனவே கிறந்த தம்மா! (1)

மணிதிகழும் பாலிந்தி வளஞ்சரக்கும் விச்சூரின் மாத வந்தான்
பணிதிகழும் பரமனருள் பெறுவருண சலவேளின் பால னாகி
யணிதிகழும் B. A. வபி தானமொடு பிரசங்க மமைந்த சீர்த்தி
நணிதிகழும் பாரதியுந் கேட்டுநனி களிகூர்ந்து நடப்புந் ருளால். (2)

வேண்பா.

வாய்வாத நோயரெலாம் வாயடங்கிப் போவரெனத்
தூய்தாஞ் சமரஸநூற் சொற்சான்றே—தாய்நேரு
முத்தமிழோ ருள்வியப்ப முத்துக்கு மாறனுளந்
தித்திக்கச் சொற்ற திறம். (3)

உ

சிவமயம்.

ஓம் பரப்பிரம்மணே நம:

வித்வான்

ஹ்ருமாந் வா. மகாதேவ: முதலியா ரவுர்களியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

நீலமண்டிலவாசிரியப்பா.

- உலக மேத்து மூலவாச்சீர
வெழுநக ரதனு ளேற்ற மிகுத்தே
கலைமுடி வுணர்ந்த கடவுண்மூதாட்டி
யறத்தா றீட்டு மரும்பொருள் வழங்கித்
- 5 தெங்கங்காயிற் றிதலையாரு
மகளிர் போக மாந்திப் பன்றா
ளிம்மை யின்ப மெழில்பெறச் சிவணிச்
சித்திபுத் திகளிற் சேரு மார்வ
சீத்தே முத்தியி னீந்தாபபேறு
- 10 நாமார் நமக்குள பந்தமியாணடையதென்
றொழிவொன்றின்றி யுசாவியஞான்று
கண்ணுதலெந்தை கழலடியொன்றே
மெய்யெனக் காணா உமெய்யா டவிர்தர
வென்றறிந் தந்கிலை யெளிவர சிற்குஞ்
- 15 சான்றோ ருடைத்தெனச் சாற்றிய தொண்டைநன்
றாட்டிற் கவ்வள நல்கியே முட்டாட்
டாமரை டலர்மேற் றவிசமா கிற்கு
நான்முகன் முதலா நவிலும ண்டங்க
ளெவையுமீன்றெடுத்த வெம்மோயுகித் து
- 20 முல்லை முகையின் மூரனீர்ப் பந்த
ரறுகான் மூசு மாரிளம் பொங்க
ரந்தண் பொய்கை யா தியறங்க
ளடங்க வளர்த்தற் கமைவுறு மிடனாயப்
பிறக்கினு மிறக்கினும் பேணினு முத்தி
- 25 சிறக்க வுதவுஞ் செல்வக்காஞ்சி
மாநகர்க் கணித்தாய் மன்னியெவ் வளனுங்
காட்டி கலவுங் கவினார் விச்சூர்
வந்த செம்மல் வண்கொடையாளா
மருணைசலனெனு மாசகல்குணவான்
- 30 போருர் முருகர் போற்றுபுதுறு

- திங்களவ்ஞருட்சென்றத ஞய
தவப்பய னானேன் றண்டமிழாரிய
மரிதபக் கற்றதோ டங்கிலபாடையில்
'பீ, ஏ' பட்டமும் பெற்றநுண்ணறிவோன்
- 35 யாவரு மெச்ச வவையகம் புக்குச்
சோர்வடையாமலுஞ் சொன்னெகிழாமலு
மெடுத்தவிடய மேர்பெற வளந்தளந்
தடுக்கு மாற்றா னறையு மாற்றலின்
மிக்கோன்றக்கோன் மேக்குயா வனப்போன்
- 40 றன்னுயிரென்னச் சார்பிலெவ்வயிரு
நோக்கிப் பரம்த ரனுவலரு முண்மை
யகங்கொளி இப்பாசத் தடைவைராந்ய
முற்றுஞான வொண்மயமாகிப்
பவக்கடல் கடந்த பாணுவாகு
- 45 மெங்களாரிய னிராம கிருஷ்ண
பரஹம்ஸன் பண்புபாத்தெடுத்த
வுச்சமனாயு முயர்சிவபோக
வெள்ளத் தழுந்திய விததகனாயும்
வேதாந்தத்தின் வியன்பொருடெரிப்பத்
- 50 தேசமெங்குந் தினகர னென்னச்
சஞ்சரிக்குந் தகையையனாயும்
விளங்குமச்சவைத வென்றிச் சிங்கமாம்
விவேகா நந்த வி லன நடரப்
பெற்றன்றேனோப் பிறங்கு குருவாய்ப்
- 55 போற்றி வாழும் புணாதபுமுத்துந்
குராரசாமிக் குரிசில் காராள
னமிழ்தினு நயங்கு மருளிலா நாட்டமு
முத்த நகையு மூரிவிற் புருவமு
மிந்து வதனமு மிசைதரு மிடறும
- 60° வார்கிழித்தோங்கும் வணசக்கொங்கையு
மிறுமிறு மெனவொசிய ட்டிடை யதுவும
பொறும்பொறு மென்னப் புலம்புமாறு போன்
றலம்பு சிலம்பு மரம்பையிற் றொடையும்
பஞ்சின்மெல்லடியும் பருவமுபோதிம.
- 65 நடையும்பெற்று நயஞ்சொலு மாதர்க்
லந்து வாழ்ந்து கருத்தொருமைப்படப்
புணர்ந்து புணர்ந்து போதுபோக்கிடி

- னதுவேழுத்தி யாமெனச்சோறு
மதிநலமுடையீர் மற்றிதுகைக்கொண
70 டியவீரென்றென் றோதுநர் சிலரு
மருட்டுலக்குறி யாராதிதத
லடாதடாதென வறைகுநர் சிலருங்
குறிகுண மில்லாங் கடத்தன்றனக்குப்
பலகுணமெய்யெனப் பகருநர் சிலரு
75 மெக்சளீசனினையொன்றில்லா
னுங்களீச னோயுழந்திடுவ
னென்று தெய்வ மிகழ்த்நுகிரியுஞ்
சழக்கர் பகருஞ் சத்துவமேலிட்
பித்தற் குறுகியுணரு மாறுஞ்
80 சமரச பாவனை சார்ந்தெங்கெங்கு
மென்மெல வளர்ந்து மேவிடுமாறு
மைக்கிய ஞான மந்தோரன்னா
னருமை தெரிந்தே யடங்குமாறும்
பற்றவா முற்றும் பாறி யொழிவார்
85 தன்னைமறந்து தலைவனை கினைந்து
பொருளொன்றிரண்டெனப் பொக்கமி னெறியை
யெத்தகையினருபெ ணிதிற் றெருநாடிடை
பூறுகெடுத்தங் குய்ந்து போமாறுங்
குயிற்று மெனச்சில குணமுள்ளோ கடற்ச்
90 செந்தமிழ் மொழியிற் றென் றிய நுடையி
லோர்ந்திடு மழகெலா மொருநகு லோங்கிடவுந்
தத்துவப் பகுதி தன்னிடைக் குலவவுஞ்
சமரசஞான சந்திரிகையெனு
யரியநூலை யடைவி னியற்றி
95 நற்குணக் கடவாய்நாடிப் பொருளா
வெறுப்ப வளித்து மிளிர்வா னுட்டின்
பஞ்ச தருக்களைப் பசுவைச் சிந்தா
மணியை மாரிகொண்மழையை வென்ற
ஓரதல மமைந்த கருணை வள்ளலாய்க்
100 கீதை யருளிய கிரீடி பாசு
னைய கண்ணனம்சமாய்த் துலங்கும்
பெருந்தகைப் புண்ணியன் பெரியன்ராஜாச்சர்
சுவலை ராமசாமியண்ணற்குச்
சம்பிரமத்துடன் சமர்ப்பித்தனனே.

PREFACE.

But one word by way of apology to the public, in the *Lingua Franca*, of the modern civilized world for launching this booklet at this most opportune moment on the troubled waters of Indian Religious controversy

Short-sighted and narrow-minded fanatics are even to-day crying out at the top of their voice against all healthy and sane movements intended to make for national unity, catholicity, and harmony Ever and anon some of these benighted baby-souls blabber forth all sorts of strange nonsense in the name of Country, God, and Religion.

Would you describe all fantastic myths, you have at once a large following ? Would you sermon on the heterogenous mass of absurd ceremonies and customs and you surely turn a pretty penny in no time . Would you lecture on all imaginable superstitions and provoking customs , and you by all means lead the masses at once by the nose

The other day, an intelligent friend of mine was relating to me some of his experiences of popular *kalakshepams*, and by all means, I spent a very pleasant half hour in his sweet society. He had been once of late ushered into the sanctimonious presence of a man of God, a Hindu missionary forsooth, who, Lord bless his soul ! spoke most astounding things in his hearing The sprightly audience was in ecstasies over the man's reverential exposition of Godhead : "yet nethought" my friend remarked "I was either with Satan or Satan's Own, all the while I heard the Tamil oration It was one blasphemy all through, and a hideous caricature of the Hindu religious systems." The pandit would have it, that his God Shiva was by no means an advocate of monogamy ; Vishnu was always at his heels to follow up his brilliant example, and the lotus-born Bramha would most certainly not brook being placed on a lower level than either As the father, so the son

Chandra was a noble *beau* ; and perchance would be no mean ornament even at a modern fashionable nautch-party. Indra the

pauranikar went on to add was a gentleman ^{to the} ~~to the~~ inch. He alone of all the gods knew, to perfection what it was to revel in the charms of a sweet maiden's swimming eyes ! Leaving Indra alone for a moment, what would become of the whole world without a *Manmatha*, bodiless as he was ? Heaven Itself would metamorphose at once into a Hell, and the gods would change into Heaven knows what ! "What ! of a verity" the Hindu minister of the Aryan Gospels would seem to have observed in a breathless climax "Radha Krishna tops the list of lady loving gods : none like the thief Krishna who would have nothing less of his numberless lady-loves than their native simplicity denuded of all artificial beauty and modesty to boot."

Weil, that is Religion reader as we often find it obtaining in this blessed land of blessed pandits (there are *pandits* and *pandits*); and much worse was the state of things when the Sun of the Indian Theistic church rose on the horizon of Bengal more than a century ago. Many noble souls had relapsed into materialistic agnosticism but that sort of opium-eating would not do for a couple of months, would not for a moment hold water.

It may be that it is given to man "to fill the heavens with commerce" "to rilt the hills, foll the waters, flash the lightnings, and weigh the Sun." What our great-great grand-fathers spoke of as elements, we now know to be compounds : but what further can we say, about them. A thousand years ago our Acharya thought of water as one of the panchabûtas : but the modern graduate in the fulness of his wisdom lectures on hydrogen and oxygen. But what is hydrogen ? what oxygen ? who can say ? and in the words of a departed friend of mine there seems to be in fact in almost every one of the various branches of human knowledge an imperial edict 'thus far shalt thou go and no farther' thundered forth in solemn majesty.

"Veil after Veil will lift but there must be
Veil upon Veil behind."

In the beginning of the 19th Century, the school-going population in India was terribly dissatisfied with its surroundings and Christianity stepped in with the Bible.

By hundreds and thousands enlightened men for a time found their way to the bosom of Christ's church. Now came in, in its train the Bramo Samaj movement, and so long as it was conducted on perfectly

national lines, people flocked to the Bhrāmo standard in countless numbers. And yet neither of these churches could get at the heart of nation. Once the novelty ceased, they ceased to be attractive to the masses at large. But the contact of India with Christianity and modern science proved most beneficial in a deeply national sense otherwise.

The advent of the spiritual luminary Christ, and the lesser stars of Rajah Ram Mohun Roy and Keshub Chander sen and the Theosophical Society brought in time into existence by the *Mahathmas* of old woke up the sleeping lion of India's forests and the Advaita sent up its thundering roar far into the stillness of the night reigning all around. Paramahansa Ramakrishna was born ; and he embodied in his own person the virtues of both Rama and Krishna they say.

Madame Blavatsky having already united the East with the West in a spiritual sense, and paved the way for the deification of *Science* in India and Europe, the upheaval did much to help young men of Bengal to stem the tide of moral materialism that had threatened to inundate and engulf the land with its train of refined superstitions. *Sârâda* came down on Earth in a human form in the person of a noble English lady, the pride and glory of both the East and the West : the inspired pioneer of Vedanta moved the earth from end to end and lo ! the religious situation is brightening here, there, everywhere ! The crusade against all trash is begun in right earnest. Down, down with immorality, down, down with superstition and ignorance. Down with hypocrisy ! Down with shopkeeping in religion !

My sectarian friends stand stupified, astounded at what they deem to be utter blasphemy ! Are the thunders of Heaven spent already they ask themselves. Their pucca stories are very fine religion for young India to imbibe into their Blood and Being and how dare any busy-body treat them with his supreme contempt ?

Mine is only a feeble attempt at true reform and ere long Heaven willing, I hope to have made some impression in the circle of my own friends and acquaintances. I am at all events pretty sure I shall not have appealed to posterity in vain, and that is no doubt some consolation for a thankless enterprise. The many-headed world views some of us go-a-head reformers as they put it, with very much suspicion : they can't conceive how their gods could get on without perfectly sectarian followers to plead for them as occasion arose ; their

usual paraphernalia of show and sham the chief attraction to the unlettered Hindu in the godhead, and above all, you dare not dissociate your Shiva or Vishnu or their happy train from the notion of the dancing-girl element in which it would appear all religion is happily centred for the masses at large.

Young India, young Madras ! a very fine religious situation to be sure ! Sink all differences ; move out of narrow grooves, grow out of your surroundings and rise superior to in-born prejudices, and unite in one chorus for the homage and adoration of Satchitananda the ocean of existence, knowledge, and bliss. This perennial font of spiritual ambrosia is flowing hard by, and dive deep into it, and drink deep of it for thy glory here and hereafter.

The Adwaita knows no race, creed or color : it reigns in the land of its cradle, it reigns in the land of its adoption, with science and no-science, with good and bad philosophy, with the man and with the brute the Adwaita reigns Supreme

It talks of Mahomet the Prophet as no less than the Prophet of Allah the supreme, of Jesus the Christ, as by all manner of means at once the son of Man and God, of divine Budha as the holy manifestation of God in human flesh, of Lord Krishna as the mystery of mysteries, no human language could delineate, no human talk ever reach and no human mind dare approach with levity and the supreme *Shivam* as That by the understanding of which everything conceivable is understood, as That which could be reached by attaining unto that Peace which in the words of St. Paul passeth all understanding and as the *Tat Sat* of the Aryan primeval revelation in and through which alone, we live and move and have our very Being.

Comfortable little religions are now shaking to their very foundations at the onward march of Modern Science, and the religion *par excellence* of *Shankara* the greatest metaphysician ever born stands unshaken in all its glory and sublimity like the veritable *Himalayas* of Bharata Varsha ' Hail ! Hail ! Swami Vivekananda ! Hail ! Hail ! Mrs. Besant ! Oh ! World ! Behold the glorious sight of *Western monism* shaking hands in all the sincerity of sincere friendship with the *Adwaita-Vâda* of India's intellectual giants.

I must express my deep sense of thankfulness to Messrs. Tandalam Balasundra Mudaliyar, K. Kuppusawmy Mudaliyar, B.A., K. S.

Gopalachariar, and W. Mahadeva Mudaliyar, for their kind and friendly services in revising the proof sheets for me. This edition has been hurried through the press at the instance of my friends and as a matter of course I doubt not but that many a typographic error has crept in here and there in my maiden work, but I sincerely hope my enlightened friends would condone my faults and failings, whatever they be, with a generosity worthy of their liberal education, a large-heartedness worthy of their noble traditions, now quickened into new life and activity, by a study of Positive Science, Comparative religion and Transcendental Philosophy.

Om Shanti Shanti Shanti !!

VICHUR MUTUCUMARASWAMY, B A.,

Joint Secretary,

The Madras Hindu Theistic Mission.

அவையடக்கம்.

கற்றோர் பிறர்குற்றங் கண்டிலரா லென்றுமே
மற்றோ ருமைதிக்க மாட்டோமாற்-சற்றோர்ந்தே
ஒதிமத்திற் கொள்வீ ருல்கீரீந் நூறன்னைப்
பாதி மதிமிலைந்தாற் பார்த்து.

சுகப்பிரம்மஸ்துதி.

“பிறந்தபொழு தேதுறந்து பிறைக்குழவி

போனடிப்பப் பின்போய்த்தொன்னூ

லறைந்தபுகழ் வியாதமுனி யாதரத்தான்

மதலா யென்றழைப்பச் செவ்வாய்.

திறந்துறை பொழியுமலர்ச செழுந்தருவு

மேனென்ன வுயிராகளயாவும்;

கிறைந்தொளிநுஞ் சுகமுனிவனிரை யிதழ்த்தா

மரைமலர்த்தா ணினைதல் செய்வாம்.

ஐ.

ஓம் சச்சிதேகம்பிரஹ்ம !

ஓம் பரப்ரம்ஹணே நம :

ஸமரஸஞான சந்திரிகை.

பரசிவ வணக்கம்.

உலகம் பாவு மொளிர்தரத் தன்னுழை
யிலகு கான லிடைவன மென்னவே
நிலவ வைத்த ராமய னாகுமெம்
மலகி லாச்சிவ மன்பென் றழைத்துமே.

சற்குரு வணக்கம்.

வங்காள தேயத்தின் வந்து தோன்றி
வட்காராய் நின்றாரும் வணங்கி வெட்கக்
கங்காளந் தோண்மேலே காதலித்த
கண்ணுதலை பெங்குமாய்க் கண்டே யெம்மை
யிங்காள மெய்ஞ்ஞான வேந்தறன்னை
பெங்கெங்கு முலவிவரு மேக மாய
மங்காத்த செழுஞ்சுடரை விவேகா நந்த
மன்னவனை முன்னவனை வழத்தல் செப்வாம்.

நூ ல்.

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவலகால வகையினானே.”

“தொன்மையவாமெனு மெவையுநன்றாகா
இன்றுதோன்றியது லெனுமெவையுந்தீதாகா.”

“தொன்று தோன்றிய யாவவை தூயன
வின்று தோன்றிய யாவவை தீயன
வென்றி யம்புமி யல்புண ராமக
னன்றி மூதறி வாள ரறைவரோ.”

என்பனவாதி திராவிடத் தொடர்களை நல்லறிவோடு மாராய்ந்த நல்
லோர், தொன்று தொட்டு வந்துள்ளனவேனும், நந்தேசத்தின் ஐக்கியத்திற்கு
முற்றும் விருத்தமும், கேவலம் அஸப்பியமும், ரஸாபாஸமுமான சிறுவ்ருமிக
மும் சிறுகொள்கைகளைத் தழுவாது கைவிடக் கடமைப்பட்டுள்ளா ரென்
பது கல்வியறிவுடையோர் யாவார்க்கும் திண்ணித்திறுணியத் தக்கதே.

சோமரூயாதிக் கிரஹங்கள் இப்பூமியைச்சுற்றிச் சூழலாநின்றன
என்ற பிராசீன கொள்கை இப்போது அடியோடு மாண்டுகிடக்கும் காக்கி
யைக் காணாதருமுண்டோ !

சந்திராதித்யர்களை ராகு கேதுக்கள் சுடயமறிந்து அவ்வக்காலங்களில்
விழுங்கி யுமிழ்ந்து பழிவாங்காநிற்குமெனும், புராதன சம்பிரதாயம் இக்கலிகா
லத்தில் அறிஞர் ஸதவிலி பயன்படாதொழிந்த தநியாதார் யாவரோவறியேம்.

ருஷி பத்ரியை, அந்நியப் பார்ப்பனன் ஒருவன் காமாதுரணயத் தீண்ட,
அதுகண்டு வெகுண்டெழுந்த ருஷிபுத்ரனை பழைமையை யனுசரித்துச்சீற்றங்
கொள்ளாது சமாதானப்படுத்த முயன்ற ருஷிபுங்கவன் சரிதை இற்றைஞா
ன்று யாவார்க்குப் பிரயோசனம் செயற்பால தென்பதை மெய்யறிவுடையோர்
கூர்ந்து யோசிப்பாராக !

அருந்ததியைப்போல் உறுதியாய்ச் சத்தியம் பிறழாமல் வாத்திக்கவேண்டு
மென்னும் விவாக லக்ஷணமாகிய மேதக்க கொள்கையை யாசிரயித்துத்
தான் முதலில் விவாகம் செய்துகொண்ட கணவனை விசுவசித்துப் பதிவிரதை
யாய்க் காலங்கழித்தல் உத்தமமென்று கொண்டொழுகும் உத்தமஸ்திரீ ரத்தி
னத்தைப் புகழ்ந்தெழுந்த உத்தம சாஸ்திர விதிவிலக்குகள் கைம்பெண்களில்
சாமான்ய பக்குவிகளைக் கணவிலும் சாராவெனச் சித்தாந்தப்படுத்திய பண்
டிச் ஈசுவரசந்திர வித்யாஸாகர், பாபுகேசவ சந்திரசீனா, பாபுபிரதாபசந்திர
முஜும்தார், ஜட்ஜி ரானடே, முதலியோரான கிரந்தாராய்ச்சி, உண்மை
யாராய்ச்சி, ஈசுவரஞான வாராய்ச்சியுடைய விபவமணிகளினது கூற்றன்றோ
19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விவேகிகள் யாவராலும் தழுவப்பட்டு நின்
றது? “அஹிம்ஸாப்பரமோதர்ம:” என முறையிடும் சாஸ்திர எச்சரிக்கை
யை யவலம்பியாது கைம்பெண்களை அவர்கள் தாங்கமுடியாத வைதவ்யா
சாரத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி பலவந்தப்படுத்துவது மதிமோசத்தையும் தீராத்
தூயரத்தையும் விளைக்கு மென்பது நிராக்ஷபம்.

சஹகமனம் வேத சம்மதம், என்று கொண்டு நீண்டகாலமாய் ஹிந்துக் கள் தங்கள் தாய், தமக்கை, புத்திரி, பெளத்திரிமார்களை ஜடசம்பந்த மொழிந்த பதியினது சுவத்தோடு உயிருடன் கொளுத்தி மகிழ்ந்த விஷயம், லோகப் பிரசிக்கம்.

சூர்யனைத் தம் பெரிய ராஜ்யத்து அஸ்தமிக்காது நடக்க ஆஞ்ஞாபிக்கும் ஆற்றலுடையராய்ப் பிரகாசித்து லோக மாதாவாய் விளங்கிய சக்ரேஸ்வரர் விக்கோரியா சக்ரவர்த்தினிப் பெருமாட்டியாரின் ஆணையால் இக்கொடு வழக்கம் பட்டுப் பூண்டற்றொழிந்தது உம் நம்முதாதைகளிழைத்த நல்வினையின் பயனேபோலும். எனவே, பழையனயாவும் சத்தியம், புதியனயாவும் அசம்பாவிதமென்று நம்மவர் பலர் கொஞ்சி மகிழும் கூற்றெல்லாம் வெறுங் கூற்றே யாமென்றொதுக்கப்பட்டதுணாக!

சாஸ்திரங்களின் மூலே முடுக்குகளைத் தாக்க சுத்தமாயும் தத்துவ ரீதியாய் மறியுமாற்ற விழந்து, இவ்வுடம்போல் சின்னபின்னப்படுத்தி மனம்போன தாத்திரியங்கள் அவை கொடுப்பதாய் மனப்பாலருந்திப் போலிப்பண்டிதர் சிலர் அப்போதைக்கப்போது காலதேச வர்த்தமானங்களையும் கவனியாது கஸ்மல ஆபாஸங்க ளெவைக்கும் அவைகள் பிரமாணமாமென்று காண்பிப்பாராக :—பழைய ஆசாரங்கள் அநார்யம் அநாகரீகமாயினுமாகு :—அவையிறை வீராகரித் தொதுக்குவதால் எங்கள் குலம் க்ஷீணமடைந் தொழியுமெனப் புலம்பினர் பல்லோர். மாரியம்மையைக் களிப்பிப்பான் வேப்பஞ்சீலை யுடுப்பதேயாயினும், குடும்ப வழக்கங்களை யாதரவு செய்வான் குடக்கல்யாணம் செய்வதேயாயினும், நம் பூர்வீகங்களிற் சில்லோ கையாண்ட ஆசாரத்தைப் பின்பற்றிப் பூசாரி பிரசாதிக்கும் பஸ்மத்தைப் பேய்கொண்டதாகக் கண்ட தம்பாலிகைகள் கொள்வதேயாயினும், பசுபலியிட்டுக் காளியைச் சிறப்பிக்கச் செய்வதேயாயினும், சித்திரத்தும் எழுத்தொணு வனப்பு வாழ்ந்த சிற்றிடைச் சிறுமியை நன்மை தீமையறியா முற்றினம் பருவத்தே யாண்டும் யெவராலும் எட்டுணையும் தீட்டவொண்ணு வவலக்ஷணம் செறிந்தகழிசிறைக்கு மணவினை முடிப்பதேயாயினும், இன்னும் இவைபோன்ற ஹேய கர்மங்கள் எவைகளைச் செய்வதேயாயினும், என்செய்வேம்.—உலகத்தோடொத்து வாழ்வான் கருதி அத்தை, பாட்டி, அப்பாத்தை, தலைவி, பேரத்தி யிவர்கள் சொல்லைத்தட்டி நடக்கும் ஆற்றலில்லேம் எனப்புலம்பா. சிற்பர், அங்கில பாஷா ஞானப் பயிற்சியுடையாருள்ளும் பலர். உலகம் அறிவுடையோர் மாட்டு என்ற வுண்மையைக் கனவினு முணர்ந்தன ரல்லர்போலும் இவ்விவேகிகள். பிராணை சாஸ்திரங்கள் யாவும் சத்தியமெனத் தழுவிய நம்மவர் பலர், அக்பர் சக்ரவர்த்தியின் தாட்சண்யத்திடுபட்டு அக்காலத்தே சிலர் செய்து வெளிப்படுத்திய அல்லா உபவிஷத்தை அநாதரவு செய்தலேனோ?

இத்தகைய அறிவாளிகளாய்ப் பிரகாசிக்கும் நம்மவர்களிற் பெரும்பாலார் ஆசாராதுட்டானங்களில் ஒருவரிலொருவர் எத்துணை மாறுபட்டவர்களாய்க் காணப்படினும், சமயம் வாய்த்துழித் தங்கடங்கள் மதசம்பந்தமான சண்டைச் சச்சரவுகளிற் றிலயிட்டுக்கொண்டு ஏக வசனப் பிரயோகத்திலிறங்கி வாய்க்கு வந்தபடி பரஸ்பரம் காணகரேமொழிப் பிரயோகம் செய்து ஒருவனையொருவர் வைது சந்தோஷிப்பார். வேதத்தைத் தூஷிப்பார். அதைப் பசுநூல், மோகநூல், மயக்கநூல், அஞ்ஞானநூலென்று கோஷிப்பார். சிவனை நீந்திப் பார். அவரைச் சூத்திர தேவதை, சுடுகாட்டு தேவதையென்பார். ஹரியை நீந்திப்பார். அவரைக் கூடத் திரதேவதை யென்பார். பிறந்திறந்துழும் பசுவே யென்பார். சைவதிராவிட ஸூக்திகள் சூத்திர பரிக்கிரகம் என்பார். வைணவ ஸூக்திகள் பசுமலம் மலிந்துள்ளன வென்பார். சாதுக்களை யேசுவர். குளிக்கப்போயச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்வர்.. எதிர்ப்பட்டார் எவர்க்கும் பூசுவர். சமயம் சமயம் என்று வாயவிட்டரற்றுவர். சமயங்களெவையும் சமயாதீதப் பழம்பெரும்பொருளை அறியாதொழிந்தனவென்ப தறியார்போலும்.

“சமயமே பரமெனும் சமர்த்தராப்ச

சமயசாத்திரங் காட்டுஞ் சமூக்கர்காள் !

சமயமென்னுஞ் சுகதாத்த முணர்கிலீர்

சமயமென்பது தன்னை யறிதலே.”

என்ற மேலோர் ஆணையை உலகம் ஆழ்ந்தறிந்திடமாக.

இவருக்கென்னதெரியும் அவருக்கென்ன விளங்கும். இவரென்ன B. A. அவரென்ன M. A. இவரோ நன்னூல் வல்லார். யாமேயன்றோ சாரதாபீடம். தொல்காப்பிய மறியாக்குத தொல்லையொழியுமோ. இலக்கிய முணரான் மோசம் போவதன்றி மோகும் போவதுண்டோவெனப் பொங்கி வழிந்து பெருங்குரற் பாய்ச்சிப் பிரலாபித்துக் கிடக்கும் ஆணவ சம்பந்திகட்கு அம்மம்! அறிவுசுடர்கொளுத்தி ஆணவத்தைச் சுட்டொழிக்க யாவராலாகும்.

தொண்டைநாட்டின் உயாகுல வேளாள மரபு விளங்கப் பரம்பரைச் செல்வமமைந்த நற்குடியிற்றேன்றி, “மகன்றந்தைக்காற்று முதலி யிவன்றந்தை - யென்றேற்றான் கொல்லெனுஞ்சொல் ” என்ற குறளுக்கிலக்கியமாய் நின்று தமிழைத் தழுவித்தழுவி, இன்பமறமல் தந்தே பெற்று, அறம் பழுத்து நிறம்பழுத்துத் சிவம்பழுத்து விளங்கி தமிழேற்குத் தவத்தைக்கட்டிப்பவத்தை யோட்டி, சிவத்தைக்காட்டிச் சுகத்தையூட்டி யுககரித்த பண்டிதச் சேராமணி, எம்பெருந்தகைப்புண்பூர்த்தம், ஸ்ரீலக்ஷ்மி தண்டலம் பாலசுந்தர முதலியாரவர்கள், சமயத்துவஞானத்தைச் சமயப்பொறுமை வளர்ப்பான் ஈருதி உலகிற்கு வழங்கிய போழ்த்துச் சமயோசிதமாகக் கூறியாங்கு, சம

யம் - என்ற சொல், காலம், அவசரம் எனப் பொருள்படுமாக; ஒருவன் நாத்திகனாயிருந்த தொருசமயம், ஆத்திகனாய் கின்றதொருசமயம், சொல்லவிலாத் திகம் பேசியதொருசமயம், உள்படியே ஈசனைப் போற்றியேத்தியதொரு சமயம், உலகாயதனொழிந்த தொருசமயம், பௌத்தன யோமுகியதொரு சமயம், வைணவனாய் பிறந்ததொருசமயம், சைவனாகிப் பரீன யாகிரயித்த தொருசமயம் எனப் பலசமயங்கள் ஏற்படல் இயல்பேயாம்.

சமயப்பொறுமை யற்றார் பலரால் கர்ணபரம்பரையாய் வழங்கப்பட்டு வரும் சூத்திரனொருவன் தவம்செய்யமுயன்று, சிரமதுணிக்கப்பட்டுச்சிவலோகம் சிரமமடையாது சேரப்பட்ட கதையையும், காலவரையறை யேற்படாத இறந்தகாலம் ஒன்றனில், வேதாத்தியயன சிரவணம் செய்யத்துணிந்த சூத்திரனது செவிக் கண் ஈயத்தையுருக்கிவிடு, வேதம் சொல்லத் துணிந்த சூத்திரனது நாவை யாங்கே கொய்தொழி, மந்திரத்தியானம் செய்வான் றுணிந்த ஸ்வதந்திர ஹீனனும் நாலாம் வருணத்தனது ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்தொழி ” என்பனவாதி சத்காமங்களை விதித்ததாகப் பேசப்படும் சத்சாஸ்திரங்களையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு, எங்கள் மதமே பிராசீன மங்கல மார்க்கம், ஏனைய மதங்கள் நவீன வமங்கல மார்க்கங்களே யெனக் கூப்பாட்டி டே வாதிட்டும், யாங்களின்னின் தெய்வங்களின் பரத்துவத்தை நாட்டிக் காட்ட வல்லேமெனச் சாதித்தும், யாங்கள்தாமே மெய்ஞ்ஞானமடைய யோக்யரானோம், ஏனையோர் ஈஸ்வராதுக்கிரஹத்தை யடைய அர்ஹராதல், மலடிகன் கந்தர்ப்ப நகரையாண்டவழி, கிளிஞ்சல் வெள்ளிவழங்கியவா றுமெனப் பிரசங்கித்துச் சாமான்ய பாமரரை மயக்கி வருதலைக் கண்டும் கேட்டும் மனமடிவெய்தி மனம் பொருது திருவருள் கூட்டத் திருவருளை முன்னிட்டு யிச்சிறு தூலைப் பரப்பிரயோசனார்த்தமாயெழுதி ஹம்சபட்சியினது குணம்வாய்ந்த அன்பர்க ளுக்கு விஷயோகித்துச் சந்தோஷிக்கத் துணிந்தே வெளிப்போந்தேம்.

“எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிதரிது காண் - இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவிவாய்க்குமோ யாது வருமோ வறிகிலேன் ” எனவன்றோ—தீந்தமிழ் உபபீடதம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானத் திருவாளா, பிறவிகள் பலவற்றுள்ளும் மானிடப்பிறவியே பசுக்களுக்கு இன்றியமையாதாயும், அதிசிலாக்கியமானதாயு முள்ளதென, உய்யுநெறிநோக்கி, உறுதிவழிதேறி, அறுதிமொழிகூறி, உண்மை உபதேசம் உலகினுக்கு வழங்கியின்புற்று விஸ்வரந்தியடைந்தார். பெரும்பாலாரது அறிவு விளக்கம் காரணமாகவே, மக்கள், மனுக்களென்றழைக்கப் பெற்றெனரென்றும் வடமொழியின் நூது சூசிப்பிக்குமுண்மை சாஸ்திர வாராய்ச்சியுடையோர் கூறுகிறார். அவ்வறிவைமென்மேலும் பரிணமிப்படையச் செய்தற்குக் கல்வியே இன்றியமையாச் சாதனமாகுமன்றே?

“கற்க கசடற” எனக் கட்டளையிட்ட குறளாசிரியர் அந்தரம் “கற்பவை கற்றபின் கிற்கவதற்குத்தக” என்றுபதேசித்த உண்மையே யீண்டு முக்கியமான சான்றாகுமென்ப.

“கற்க” —வென்றிருபாலாரையும் விளித்துக் கூறினாராக—நஞ்சிறுமியர் கல்விக்கற்புக்குதலடாதென்ப தவர்கருத்தன்று. நம்பெண் பெண்டாட்டிகள் வித்யாப்பியாசம் செய்வதால் பல துராசாரங்களை மேற்கொண்டவர்களாய் முடிந்து தாயவழி யொறுத்துத் தீயவழியினுமி யவலமுற்றொழிவ ரென்ற பிரசங்கம் பிராசனமன்று. கணக்கிடலருமையாய்க்கிடந்த அநந்தம் அசாஸ்திர, அதுசித, அயுத்த, அநாகரீக துராசாரங்களையே தங்கடங்கள் மதக்கோட்பாடுகளின் முக்கியம்ஸங்களைனதெருட்டப்பட்டு மயங்கிக்கிடக்கும் பல பேதைமாக்களினது தற்காலத்துச் செல்வக் கூச்சலே நம்பெண்மணிகளினது மனோவிசாலத்திற்கும், ஆததுமலாபத்திற்கும், அகத்தழகிற்கும் பெரு நமனாய் முடிந்தது கண்டிர். பரபுருஷனைக் கண்காணதொழியுமெனக் கருதி, அகமுடையாள் கண்ணையொழித்த அறிவிவிதானே பெண் கல்வியை நிராதரவு செய்யா சிற்பனென்க. கல்வியறிவற்றவளுடன் ஸம்ஸர்க்கம் செய்யப்பெறல், உயிர் நீங்கிய சுவத்தைக் கலத்தலை யொக்குமென்பர் அறிவிற்கிறந்தார்.

“நல்லறிவேயணி நன்னுதலாக்கஃ
தில்லவரோடு மியைந்து கலத்தல்
புல்லுபுரீங்கு புழக்கொள் சுவத்தைக்
கல்லுருவைப்புணர் காமரிகர்த்தே”

எனவெடுத்தோதிய மேதாவியின் கருத்தைப் படிப்பாளிகள் கூர்ந்து யோசிக்கக்கடவர்.

“அன்னையையு மடியாள் பணியுமலர்ப், பொன்னினழகும்புவிப்பொறையும்—வன்னவுடல், வேசிதயிலும் விறன்மந்திரிமதியும்—பேசிவிவையுடையாள் பெண்” என்று விளக்கிய ஆன்றோர் கூற்றும் எமதப்பிப் பிராயத்தை முற்றும் ஊர்ஜிதப்படுத்துமென்க. படிப்பறியாதவளே பாதிவ்ரத்யத்தை வளர்த்துக்காக்கும் ஆற்றலுள்ளவளென்ற சித்தாந்தம் முன்பின்னறியா முழுமகனே சிவாநுபவச் செல்வனாய் சிற்பனென்றபடி. சிற்க!—

எண்ணிறந்த கலைகளில் ஒன்றையேனும் ஒருவன் பூர்த்தியாயுணரப்பெறவொரு புருஷ ஆயுசும் போதாதாகையால் (கல்விகரையில்—கற்பவாநாட்சில) “கற்பவை கற்ற பின்சிற்கவதற்குத்தக” வென்றார் நாயனார். கற்பவையாவை தானேயோவென்ற விசாரம் எழுந்தவிடத்து “கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவ னற்றொடொழாஅனெனின்” என உண்மைகண்டெழுந்த கிருக்குறளே ஏற்றவிடையிறுத்து உபகரித்ததென்ப.

ஸ்மரஸஞான சந்திரிகை,

“ உடம்பினைப்பெற்றபயனாவதெல்லாம்
உடம்பினிலுத்தமனைக்காண்.”

எனப்போந்த மூதாட்டியினமுதவுவாயுமன்றோ, பண்டிதர் பாமரர் பலர்க்கும்
ஐந்நமரண சம்சாரமான அநர்த்த பரம்பரைக்கு ஹேதுவாகும் அகம்பாவ
மொழிந்து அருள்வடிவமெய்திச் சுகானந்தப்பெருகாரியிற்றேய்வான் அழி
யாப்பெருஞ்சாதனமாய் நின்றதுகண்டீர்

பரனடிக்கன்பிலாதார் அடைந்துள்ள ஊனக்கண்ணும் புண்ணையென்
பார் “ கண்ணுடையரென்பவர் கற்றோ முகத்திரண்டு, புண்ணுடையார்
கல்லாதவர்” என்று கூறிப்போந்தார் வள்ளுவர்.

ஞானத்தை யபேக்ஷியாத விஷயத்துத் தாமதகுணமேலீட்டால் ஜனித்
தொழியும் விலங்காதிக்கும் மதுப்பிரஜாபதியினது வம்சத்தினர்க்கும் தார
தம்மியம் ஒன்றும் காணுவ தருமையருமை. மிருகாதினை மிருகத்தன்மையில்
வென்றியங்கும் மனுஷ்யரூப மிருகங்கள் துசெயல், எண்ணமுதலிய பிரவர்த
திகளையாவுமே உண்பதுமுறந்தவது மென்னும் சொற்றொடரால் கணிக்கப்
பெறுவதுண்மையாகையான், புருடர் அடையத்தக்கனவும், அடைய முயற்
சிக்கவேண்டியனவுமாம் புருஷார்த்தங்கள் நான்னாள் முக்கியமானதூஉம்
முடிவானதூஉம் எனக்கோடற்பாலது, வீடென்றே (வீடு—விடுதலை) வேதா
திகள் விதந்தோதிடும்.

“ ஈதலறந் தீவினைவிட் டிட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றும், காதலிருவர்
கருத்தொருமித்—தாதரவு, பட்டதேயின்பம் பரனை சினேந்திம் மூன்றும்,
விட்டதே பேரின்பவீடு.”

என்றேற்கெனவே மெடுத்தாண்ட வான்றோர் (தர்மார்த்த காமமோக்ஷம்)
எனப் பேசப்பெறும் புருஷார்த்தங்களினது பகுதிகளைப் பரப்பிரயோசனாற்
தமாகப் பரக்கப் பிரகாசப்படுத்தி யுள்ளதை யுலகம் உணர்ந்திடுமாக.

ஸ்வர்க்காதிபோக போக்யங்களை யடைவான் ஏராளமாய்க் காமிய கர்
மங்களை யதுஷ்டித்து பல அரும் பெரும்பதவிக ளடைந்துக் களிப்பெய்தி
யிறுமாந்துகிடக்கும் இந்திராதிதேவர்களும் இறுதியில் முமுகூடத்துவத்தை
யுள்ளபடியே யாசிரயிப்பப் பூவுலகில் நரர்களாய்த் தோன்றித் தவங்கிடந்தே
கதியடைவ ரென்பதொரு தலை.

சச்சிதானந்தப் பெருவாழ் வடைவான், பிரபஞ்சத் தோற்றங்களை அனர்த
ஜட துக்காகாரமெனக் கோடற்கு இடைவிடாத நித்திய ஞானத்தை யவ்
வப்போது ஆன்மகோடிகட் கூட்டி நித்தியஞானத்தைக் கூட்டும் இவ்வண்
டத்துத் துக்காதுபவங்களே ஏற்ற தென்றபடி.

“புவனியிற்போய்ப்பிறவாமயினுணும்
 போக்குகின்றோ மவமேயிர்தப்பூமி
 சிவனுய்யக் கொள்கிறவாறென்றுநோக்கித்
 திருப்பெருந் துறைபுறைவாய்திருமாலா
 மவன்விருப்பெய்தவு மலரவஞ்சைப்
 படவுநின்னலர்ந்தமெய்க்கருணையுநீயு
 மவனியிற்புகுந்தெமையாட்கொள்ளவல்லா
 யாரமுதேபள்ளியெழுந்தருளாயே.”

என்று கேட்கப்படும் ஸ்ரீ மணிவாசகப் பெருந்தகையாரது அதுபவ உபதேசத் தானும் இவ்வுண்மை இனிது போதருமென்க.

“புகைவண்டி யூர்த்துலகை நொடிக்குள்ளே சுற்றுவோம் புகைக் கூண் டேறிக் ககனமிசைப் பறவையெனப் பறப்போமோர் புகைக்கலத்தாற் கடல கடப்போம், வகையாய் மின்னஞ்சலின வெத்திசையுள்ளோரோடும் வார்த்தை சொல்வோம், மிகையானபுதுமை செயவோம் மரணமதை விலக் கறியோம் வியப்பீதன்றோ” வென்றெடுத்தாண்ட பண்டிதசிரோரத்தந்தி னது ஹிருதயத்தை மீண்டைச் சிந்தித்துக் கிருதார்த்தாகளாவோமாக !

அதா அன்றியும் பிரமானுபூதிச் செல்வராயும் எமது ஞானவிக்ரஹ மாயும் வீரசைவ சிரோரத்னமாயும் விளங்கிய எம்மையாட்கொண்ட அடிகள் அருளிச்செய்த திராவிட மந்திரத்தையும் யரம் சமயம் வாய்த்துழி யெடுத்த தாள்வதும் ஸியதியேயாம்.

“பாலஞான பருவம்போம் பன்னுகுமாரப் பருவம்போம், கோலமான தருணம்போம் கோலையூன்றிக் குனிந்தெழுந்து, காலன் மாயக்க வனைவர்க ளுந் கல்லென்றழுது பேர்மாற்றி, ஏலப்பிணமென் றொருபெயரிட் டிகொட்டி டெத லொருதலேயே”

என்றோதிய ஞானவள்ளல் மீண்டும் ஸ்வாக்காதி போகங்களும் இவ் வண்டித்துப் போகத்தைப்போலவே ஒழியக்கிடப்பன வென்றருளிய திவ்யா வசரத்தையும் மனக்கண்கொண்டு காண்போமாக.

“பஞ்சபூதமழிந்துபோம் பானுத்திந் ளுடுக்கள்போம், வஞ்சவசுரர் மடிந் திடுவர் மாகர்பதம்போம் வல்லரக்கர், துஞ்சுவார்கள் போகிபதந் துஞ்சும்பிர மன் பதந்தானும், துஞ்துந் திருமால் பதந்துஞ்சந் துஞ்சாதொன்றே பரம பதம்”

எனவே மோட்சத்தை யபேட்சித்து ஜென்மசாபல்யமடைவான் பெருஞ் சாதனமாகச் சர்வேஸ்வரன் பிரசாதித்த இவ்வரும் பெரும்பிறவியை யவ்வீச வரார்ப்பணம் செய்தலே அமைவுடைத்தென்று துணிந்தாம்.

தெய்வோபாசனைக் கருக னுகாதொழிந்த ஒரு பேதை இழிந்த மிருகத்
தையே தன்னினு முயர்ந்த சேதனபதார்த்தமாமென்று அறைகூவிச் சொல்
லும் கிலைமையில் சின்னான் என்பதிற் றடையுண்டு கொலோ?

நன்மை தீமையறியும் பகுத்தறிவின்றித் தற்செயலாய் நேரிட்டதைய
ந்தி உடலைவளர்த்து அறிவைவளர்க்குமாற்றலொழிந்து குறிப்பொன்று மின்றி
யுலாவி உழன்று மாண்டொழியும் அல்பவிலங்கிற்கும், பகுத்தறிவடைந்தும்
அடையாளம்க் கண்டதே காட்சி கொண்டதேகோலம் என்று வாய்ப்பறை
யடித்து ஆணவப்படிசூழிப்படிந்து வாணனை வாளாவொழித்துக் காலன்
நதைக்கிரையாகிமாறும் அறிவிலிக்கும்யாது வித்யாசமுண்டு? தெய்வபக்தி
மருந்துக்கும் கிடையாதொழிந்த யாதொரு சாமான்ய பேதையினது பிர
வர்த்தகமுண்டோ அது மாலுமியையிழந்த மரக்கலத்தின் ஓட்டமே போலும்
என்பர் மேலோர் என்றாலும், மனுஷபவாக்கத்தின் சமூகத்திற் கற்பித்த
வாறே ராம! ராம! கந்த! கந்த! அம்ப! அம்ப! எனக்கம் ரீரமாய்க் கூஉய்
ப்பூளுஞ்ஞயக் கண்டபோது கத்துக் கீச்சுக்கீச்சென்று கத்தும் கிள்ளையைப்
பேதைமையில் வென்று விளங்குந் பக்தரந்நனங்களைப் பார்க்கிலும், ஜடமே
சித்தியம், அறிவே அசித்தியம், என்று பிரசங்கித்தும், பரஸ்திரீகமனமே கண்க
ண்டசுகம், ஏகபத்னிவிரதமே முழுமூடமென்று சீட்டியும் வெளிவரும் ஜட
ஞானிகளென்ன, உலகயததொன்ன - இன்னோகன் யாவருமே எண்ணுயிர
மடங்குமேலான விவேகிகள் என்பது குன்றின்மேலிட்ட விளக்கெனவிளங்
கும். ஜடஞானி சமீபித்த ஓர் தாலவறையறையிற் கிருகார்த்தனாக்கூடும்.
உலகயதன் காலனைய ழைக்குந் நெம்பிணிவந்துற்றபோது காலகாலனைத்
தேடி யலைந்தலக்க ன்படுவதும் அபுபவசித்தம். போலிபத்தன் போலியொழி
யப்பெற்று மெய்வாழ்வடைய எத்தனை யெத்தனை மவ்வரசரம் கடக்கவேண்
டுமோ பரனே யறிகிற்பான். பாகாதிநேசம்வறாபுமனொருவன் பஸ்மாலங்
காரம் செய்யப்பெற்றதாலென்? உடம்பெல்லாங் கண்மணியணியப்பெற்றதா
லென்? ஆண்டாண்டுதோறும் காவிலஸ்திரங்கனையே யுடுத்திக்காட்டியதா
லென்? யாண்டும் ஜபமாலை யேந்திய டையராப் ஏகாக்ஷர பஞ்சாக்ஷர, ஷ்டா
க்ஷர, அஷ்டாக்ஷர திமந்திராதுசங்கானம் செய்யப்பெற்றதாலுமென்? உள்ள
படியே உள்ளன்பிலாத மூர்க்கர்க்கோ கிட்டும் கைலைவாழ்வு, பரமபதம், முக்
திப்பெரும்பேறு? குங்குமம் சுமங்க விலங்கறியுந் கொல்லோ குங்கும வாசனை?
வேசையையும்அவன் தாசியையும் பட்டிகாமடெனக் கட்டியமுபவர்கைவரென்
றும் வைணவரென்றும் முந்துவது கண்ணனுக்கும் முக்கண்ணனுக்கும் சம்மத
மாகுமோ கூறுவீருலகீர். இவா கொடுமையிருந்தவாறென்னே, என்னே. சத்
காலகேபம் செய்யத் துணிந்தவா அசத்விஷய வியாபாரங்களில் மூழ்கிக்கி
டந்துச் சாமபி யொழிவதைக்கண்டு தேசாபிமானிகள் யாவருமே துக்கிக்கி
றார்களென்க. படிப்பது திருவாசகம் இடிப்பது சிவாலயமா? பேசுவது பதி

நாமம் பாடுவது காமக் கிழத்திநாமமா? சொல்வது சிவகதை அநுஷ்டிப்பது வியபசாரமா? நடிப்பது அன்பரைப்போல் குடிப்பது சாராயமா? இருப்பது பாகவத சிரோமணியென - கிடப்பது காலாந்தகபாதகிகளுடனென்னவா? தொடுப்பது ஏகேஸ்வரவாதம்-முடிப்பது முழுமூடா சம்வாதமா? செம்வது வேதாந்த சிரவணம், நைவது அந்யனது உத்தம பச்சியை யுன்னியோ?

ஐடஞானி சித்தன்றிச் சட்மில்லே, புருஷனன்றிப் பிரகிருதியில்லை, சிவனன்றிச் சக்தியில்லை, பிரமமன்றி மாயையில்லை, அறிவையன்றிப் பிரபஞ்சத் தோற்றமில்லை, 'எனையன்றி உலகமில்லை—என்ற ஞானத்தை முறைப்படி செய்த சத்சாஸ்திர விசாரணையின் பலனாக அதிசங்கிர முணர்வானென்பது "நிராக்ஷேபம். இவ்விஷயம் கண்டவர் கேட்டவர் யாவருமே இவர் சாரதாம் ஸமாவரோ எனச் சங்கிக்கும்வண்ணம் விளங்கி, பூர்வாசிரம பூர்வஜன்மாந்திர சுகிர்தங்கள் நல்வினையைக்கூட்டச் சிவஞானிக ளதுகிரகத்தைப்பெற்றுச் சிவ ராஜயோகத்தார்ந்த வழி சிவாநுபூதிச் செல்வராய் விளங்கி உலகெங்கும் சிவோத்தர்ஷமான பிரசங்கமாரி பொழிந்து செழிக்கச்செய்து தீவிரபக்குவிக ட்குச் சிவாத்துவிதோபதேசம்செய்யா சின்று பிரம்ஹக்கியானசங்கத்துக் கதிர் விளக்கென்ன வெளிரும் லேடி ஆனிபெசன்ட் அம்மையினது திவ்யசரித்திர சிரவணத்தா லினிதுபோதருமென்க.

முழுமுதற் கடவுளின் லீவாவிபூதியாகும் அண்டாண்டங்களைத்தரிசித்து, தரிசித்தவழியே நல்லறிவு கைகூடக் கூண நேரமேனும் நஞ்சரண்யனது நித்திய விபூதியைச் சிந்தித்து விஸ்ரந்தியடைந்துச் சுகித்தல்—சாமான்யதவ மிழைத்தோர்க்கும் சிற்சிலசமயம் (மகத்தானதுக்கம் நேர்ந்தபோதும், மகத் தான சந்தோஷம்பூத்தபோதும்) சித்தியமாகு மென்றே அறிஞர் கூறுகிறார் கண்டா.

ஸ்ருஷ்டியில் அணுவும் ஹாஸ்சரியம் மகத்தும் ஹாஸ்சரியம். விசாரணையில் அணுவமில்லை - மகத்துமில்லை. அணுவே—மகத்து: மகத்தே—அணுவென்ற சித்தாந்தமுமுண்டு. மக்கட்கணுவெனத் தோன்றுவது சில ஸீவராசிகட்கு மகத்தும், மக்கட்கு மகத்தாகத் தோன்றுவது பல ஆன்மகோடிகட்கு அணுவாகவும் தோன்றக்கூடும் என்று மேற்புலவிஞ்ஞானிகள் முடித்தார்கள். அணுக்கூட்டச் சேர்க்கையான பிரபஞ்சம் இப்போது நமக்கு விஷயமாகிறது இதுவே பரமானுக்கூட்டமாய்த் திரிந்தால் இதையே நம்மிந்திரியங்களறிய மாட்டாவாம். நமே மகத்துமணுவுமாக விருக்கின்றதை நாமேயறியாதொழிந்தது ஹாஸ்சரியம்! ஹாஸ்சரியம்! நம்மையடுத்தே நம்மை யூடுருவிச் சென்றே, நாமுரைப்பெருந் பரமானுக்கூட்ட பிரபஞ்சங்கள் பலவிருக்கக்கூடு மென்று பல ரூரோப்பிய தத்துவஞானிக ளபிப் பிராயப்படுகிறார்கள். அவைகளைக்காண நமக்குக் கருவியில்லை. இருப்பினும் அது வெளிப்படா தொளித்தது. ஒளித்ததோகாலம் வெளிவரலாம் சாலம், பரமானுக்கூட்டப் பிரபஞ்

சங்களில் வாழப்பெற்ற ஜீவகோடிகளும் அணுக்கூட்டப் பிரபஞ்சமாம் நமதண்டாண்டங்களை யுறியார்போலும். பகவத் சிருஷ்டி அதிவிநோதமானது. அணுவும் மகத்தும் தனிமுதற்கடவுள் மாட்டேயுள்ளன. “யாரே உன் அதிரேகமாயை யறிவார்” என்றார் கவிச்சகரவர்த்தியும்.

கீதாசார்யன் “நாந்தோஸ்தி மமதிவ்யநாம் விபூதிநாம்பரந்தப்”—என்னுடைய லீலாவிபூதிக்கு முடிவொன்று இடையாது ஹே! பரந்தப்—என்று கூறிய இரஹஸ்யத்தை யீண்டையுலகம் சிந்தித்துய்யுமாக. இதுகாறும் மக்கள் சிற்றறிவுக் கெட்டிய உண்மை, உண்மையை நஞ்சிற்றறிவு கொண்டனர் தறிவ தசாத்திய மென்பதேயாம்.

உள்ளபடியே உண்மையை யுணர்வான் நாம் சுற்றிப்பற்றிப் பார்க்குமிடத்து தோன்றுவன வெல்லாம் ஹாஸ்சரியமாயமைந்துள்ளன. எம்மருங்கும் ஹாஸ்சரியத்தை நாம் காண்பதன்றியும் எத்திசையும் ஊடுருவிக்கிடப்பதொன்றும் ஹாஸ்சரியமாகவே விளங்கும். வானத்தைநோக்க ஆண்டு, கடற்கரைமணலை யெண்ணினும் எண்ணுதற் கருமையாகி யான்கும் சலித்துழலும் அண்டகோடிகளை வியப்புடன்கண்டு வியப்பிலாழ்கின்றும். இப்பூமியை நோக்குழி, அதன்கண் ஊரும் புழுமுதல ஆற்றிவடைந்த நரனீராகக்கிடந்த ஜீவராசிகளைக் குறித்த சிச்சய ஞானத்தை யுணரப்பெறுது பயஸம்பிரமத்துடன் இறும்பு தெய்தி ஏற்கின்றும். இங்மங்கும் எங்கும் என்ற சப்தங்களை யுன்னி யுன்னி யொன்றுந் தோன்றது மயங்கி ஏற்கின்றும். “இவ்வண்டத்தை யளந்தோம்.” “சந்திர சூர்யர்களை இவ்வளவு கனமுள்ள கிரஹங்களெனத் தெரிந்தோம். அண்டங் எரியையிலுள்ள ஆகாசத்தை (Ether) ஒருவாரின்னதெனவு முணர்ந்தோம். எம்மையே யாவரென வுணர்கிலோம்” என முறையிட்டுப் பிரசங்கித்த பலகலைஞானிகளாது சரித்திரத்தைப் படித்து, இனி யாமடையுங் கதிடாதிதா எந்தாய் என்று சிவனை விளித்து அரற்றுகின்றோம். உடற் சாத்திரத்தைச் சந்தித்து உமதுடலத்தைப்பற்றி யாசங்கித்தாம். உயிர்ச் சாத்திரத்தை யழித்து நமதுயிர் லக்ஷணங்களை நீ கூறுதியென்றுசாவினும், மனசாத்திரத்தைத் தேடிப்பிடித்து எம்மனக் குரங்கின் சேட்டையை நீ கூறுதலுண்டு கொள் என்று பிரஸ்னித்தாம். ஜடஞானங்கள் யாவையும் விளித்து ஜட்டாற்பத்தி நீவிரறிதுரோ வெனக் கடாவினும். சித்தாத்திரத்தைக் கூடிய நீ சித்திற்சைந்து மீண்டும் உன் சித்தமடைந்து வெளிப்போந்தனைபோலும் என்று கூறினும்.

இக்கலைகள் யாவும் நாணமுற்ற மகளிரெனத் தலைகுனிந்து பூமியை நோக்கி வந்தனவன்றி, எமது பிரஸ்னைகள் உத்தரம்பெறுது பயன்படா தொழிந்தன வென்பது சத்தியமெயாக, நமது தேகெந்திரியாதிகள் யாவும் ஹாஸ்சரியமெயென முடிததாம்; பறையடித்தாம், நாம் உயிர்த்திருப்பதும் ஹாஸ்சரியமெயாய். இறந்தொழிவதும் ஹாஸ்சரியமெயாம். நமக்கு நானே

ஹாஸ்சரியம். நம்மை யுணராது நாம் மயலடைந்துகிடந்ததும் வெகு ஹாஸ்சரியம். நமது பிரவர்த்திகள் யாவையும் தூண்டும் வாசனைகள் தாமும் அந்த யந்த ஹாஸ்சரியம் தந்தை, தாய், தமர், தாரமெனக்கொண்டு மாழ்கியதும் விந்தையன்றே? பெண்டிபிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களை வெறுத்து வெளியேறிய சிவஞானியும் நமக்கதிரயப்பொருளாவன் காணமின். யாவும் ஹாஸ்சரியம் போலும், எனவே ஷகீஸீலீ, டிண்டால், முதலிய பௌதிக ஞானிகள் யாவருமே பகவானது சித்விவாசச் சிறப்பினை யளந்தறிவான் வாஞ்ஞெல்லாம் உழைத்துக் களைத்த புண்ணிய வடிவினரென்பது தெள்ளிய வறிவினர்க்கு வெள்ளிடை மலைபோற் றேருன்றுமென்க.

பிரகீர்த்தியோ:— ஸர்வதா மாறுதலடைந்து கிடக்கு மொருநிமுதல், அன்று சூரியனிடம் வாழப்பெற்ற பூர்வனுக்கள், பிறரை ஞான்று சந்திரனிடத்துச் சென்றுமுற்றும், இன்றுதாவரத்தை யடைந்தும், நாளை விலங்கிற்குந் தும், பின்னர் மானிட சரீரத்தைப் பொலித்தும் சலிப்புற் றொழியுமாயின், என் சொந்ததேகம், நீ சுகிக்கும் உடலம், அவன் களிக்குமாக்குதி, அது வளர்க்கும் அங்கம் என்றெழுந்த வெற்றுச் சொற்றொடர்கட் கிடனேதோ புகல்வீரெனக் கூறிப்படுத்த சாஸ்திரிகளோ பிரகிருதியைப்பொருளாய் மதித்ததற்கு மகுடஞ்சூட்டிக் களியா டிற்பர்? க்ற்க :—

உலகாயதன் எழுப்பும் ஆசகைக்கட்குச் சித்த சமாதானத்தோடு விடையிறப்பது சாதுக்களுக்குக் கஷ்ட சாததியுமான விஷயமொன்றன்று. அவன் கடாவவதெல்லாக் கூடி—விஷய சுகத்தை நாணக்செய்யும் விஷயத்திற் சுகமொன்று முண்டு கொல்?

அமித்தினு மாறறவிரிய அறுசுவை யுண்டி யுகத்தலும், அரியமதிப்புள்ள அழகு பட்டாடை யுடுத்தலும், களப கஸ்தூரிக் கலவைப் பூச்சணிதலும், அப் ஸரஸ்திரீகளினு மதிவனப்பு வாய்ந்த அரிவை மார்களை யதூபவித்தலும், அட்டாவதானி, தசாவதானி, சதாவதானி, சஹஸ்ராவதானி, வித்வான், மகாவித்வான், வண்ணக்களஞ்சியம், வெண்பாப்புவி, சண்டமாருதம், செந்தமிழ்ச் செல்வர், முத்தமிழ்விருகர், ஸோனரி, ஆனரி, இத்யாதிபட்டங்களைத் தாமே யேற்றலும், பிறாதரப் பெறலுமன்றோ நம்மால் ஆஸ்ரயிக்கக்கிடப்பன?

அவை நீங்கலாக, யாவர் யாண்டெச்சுகங்களை நுகர்ந்தார்களென நாம் நேரே கண்டோம். நாம் புகுத்தறி வடையப்பெற்றதன் பிரயோசனமே, பஞ்சேந்திரிய வழிவரும் போகங்களை முழுவுற்சாகத்துடன் புகிப்பதற்காக வேயன்றோ? என்பன்வாதி விவவஸ்தைகளேயாம். இத்தகைய சாப்பாட்டு ஞானிகளின் வருங்காலம் வெறுங்காலமா யொழிவதைச் சிந்தித்துச் சாதுக்கள் துக்கத்திலாழ்ந்தனரென்க. பக்குவ ஹீனர்களான நமது உலகாயத மதச்

சோதரர்களேவும் கடாக்களையநாயாஸமாய் வீசியெறிவான் யாம் சில பிரஸ்தனைகளை யெழுப்புவோம்.

மக்கள் யாக்கையைச் சுமந்துதலும் எவரேனும் அவ்வவ்வயத்துத் தத்தம்மக்குப் பிரார்த்துவப் பலனாகக் கிடைக்கும் உணவாதினைச் சிறுமான்சத்துண்டொன்றைக் கவவியுழலும் யாதொரு அல்பவிலங்கினது நுஹ்லாதத்துடன் புசித்ததுண்டு கொலோ? என்பை நாய்க்கடித் துறுஞ்சுய்போது அதன் பஞ்சேந்திரியமும் அதனிடமாக லீனமாதல் சதத்யமன்றோ? மனுஷ்யமே பரமான்னம் புசிக்கும்போதும் தன் முழுமனையும் அதன்மேல் செலுத்த வல்லனல்லன். அவன் சிற்றுணாக் கொள்ளுங்காலே, அவன்றொது காதொன்றைக் கேட்கா தொழிந்ததில்லை, நண்ணென்று காணுது என்ற தில்லை; மனமொன்றைச் சிந்தியாது கிடந்ததில்லை. கட்டுமுடித்து வெறியுண்டு உன்மத்தனென்னடம்பயிலும் மனுஷ்ய விலங்குமேயன்றி அக்குடியயாவும் சுகாநுபவத்தினுங் கூடத் தன்னையமொன்றினையே கருதாதுபொழிந்து அள்ளிகுட்பதரும் தனதல்பசுகப் பேறறைப் பிறரும் தன்னோடு பாகித்துச் சுகிபுகண்டு சுகிக்கிறுனன்றே! (பிரதரன்பாபா-பந்து, சினேகர், யதுமுரலியார் ஒழியக்கிடந்ததொது பெண்ணி பிள்ளைகளாகவே யிருக்க:)

அறிவிற்கிறந்து விளங்குவோர் பங்கி போசனம் செய்யுங்கால், ஏதேனுமொரு சந்தோஷகரமான விஷயமொன்றைக்குறித்துச் சம்பாஷித்த வழியே விருந்துண்டுகளிப்பது கண்டென்றோ? சரச சம்பாஷணை காலகேதபமே யன்னோருக்குச் சுகத்தை யூட்டிய ஓரன்றும், யானும் பதின்மரை யொருங்கு சேர்ப்பித்தது ஜிஹ்வாசாபல்ய மாத்திரமே யன்றென்றும் பிரகாசமாயுணர்ந்தோடென்க.

நற்க:—ஜாஜ்வல்லியமாய்ப் பிரகாசியா என்ற நவமணிக்குவியல்கள் டால்வச்சுக்கிடந்த ஆபரண லங்கிருந்தயாகி வெண்பட்டுக்கவுன் (Gown) சிறக்க, விண்பட்டுக் காசிசசரிகைச் சூரி யொன்றுடுத்தும், பழையையும் புதுமையும் பொருந்தி யுறவாடிக்கையாடற் கடையாளமென மததாப்புச்சரிகை ரவிக்கையைத் தழுவிக்கிடந்த மகமல் பெட்டிககோட்டு (Petty Coat) கொண்டு தனது ஸ்வர்ணமேனியை மறைத்தும், இடையுண்டென வந்ததேசிப் பதற்கு உபகாரமாய்க்கிடந்த தங்கவைர இடையா பரணமொன்று இடையிற் பிரகாசிக்கவும், பூரணச்சந்திரனைப் பழித்துப்பொலிவெய்திய திருமுகம், நட்சத்திரக்கூட்டமோவென கண்டவா யாவரும் சங்கிக்கும்வண்ணம் தோன்றிய வயிரக்காதோலை கண்டாபரணங்களினது பிரகாசம் சேர்ந்த வழி அமிர்த மயமான சந்திரிகைவசி ஜொலியா கற்பவுட, இடை யொடிய நடைஞ்ஞக்கி, முகமினுக்கிக் கண்ணம் பெய்து வல்லுயிர் வாட்டிப் பிடியென ஓயயலாய் மையல் ஊட்டி அசைந்த அமயம் எம்பருக்கும் கமகயவென்று மாரனைக்கடவும் நற்கந்த மெறி

யவும், பாதசரங்கள் கிண்கிணி முதலிய கட்டியம் கூறவும், முனீஸ்வரரையும் நொடியில் வெல்லும் மந்தஹாசம் நகைகளிற் றவழவும், கல்வியானும், பொருளானும், அந்தஸ்தானும் கௌரவமடைந்த பல பிரபுக்கள் விஜயம் செய்யா சின் மணிமண்டபத்தே பிரசன்னமாகி (பிரவேசித்து) க் குயில், குழல், யாழ் இவற்றைப் பழித்தகுரலுடன்பாடி, தேவகானமூட்டி, சரஸ்ஸல்லாபங்களை வழங்கிச் சதவை களிப்பெணுங் கருங்கடலி லமிழ்த்திக்கரை யேறாதலக்கண் பட்டழியவிட் டாடல்காணும் பொதுமகள் விலைகூறி வியாபாரஞ் செய்யக்கிடந்த சுகரூப சீரயத்திற் கன்னியதா வொன்றை மக்கள்யாண்டும் அடையாமலே ஒழிந்தனர் கொல்லோ?

ஸ்வப்பிரயோசனமே யுணராது பரப்பிரயோசனூர்த்தமாகவே எக்காலமு முழைத்துக் காலங் கடத்தும் இல்லறத் துறவிகளை இக்கலிகாலத்தும், நாமருமையாகவேனும் காணப்பற்றிலமோ? “புஸ்தகம் ஹஸ்த பூஷணம்” என்ற முதுமொழிக்கிணங்கச் சந்தா காலக்ஷேபம் கலைஞானப் பயிற்சிக் காலக்ஷேபம் செய்பவரும் ஆயிரமல்ல பதினாயிரமல்ல லக்ஷக்கணக்கினு மடங்குவரோ? வானசாஸ்திர ஞானியாராவன் சர்மானுஷ்யமான ஏகாந்த உன்னதஸ்தானத்தி லிருந்த வழிக்கிரஹஞ்ளினது உற்பத்தி, சலிப்பு, பரிணமிப்பு, லயம் முதலிய அதிசூட்சு அரிய விஷயங்களை யுணர்ந்து சுகிரகும் சுகமும் சுகசுகந்தாமே யோ? ஞானோதயமாவதும், அஸ்தமித்தது முணரப்பெறாது சிற்சில சமயம் மனவடிவமைந்து என்ற உயர்கணித், பூத பௌதிக, உயா உற்பத்தி, உணர் உற்பத்தி, ஞானவுற்பத்தி சாஸ்திராதினைச் சாகோபசாஸ்யாய் ஆய்ந்தறிந்த பண்டித பண்டிதைகள் சோற்றுத் துருத்தியைத்தானே அருமை பாராட்டி யவராகக்கோடற்பாலர்? மற்றும் சிலர், மனம் சேரலொல்லாத அரிய கிலைகளில் அறிவைப் பிரகாசிக்கச் செய்து ஏதோ கவீன வற்புத சுக்லமானறினை யதுப வித்தல் சாலுமென வேதங்கள் பறை யறையா என்றதை நாம் க்ரேதுவாய் க்ராகரித் தொதுக்குவதற் கிடனேதோ சொல்லீர்? நாமறியப்பெறாத யாவும் பொய்ம்மையேயோ? நாமறியாத நமதுமூளை ஹிருதயம்யாவும் சூன்யந்தாமோ? நாம் காணப்பெறாத லண்டன், பார்ஸ் முதலிய நன்னகரங்கள் யாவும் பொய்ப் பொருளேயோ? நாமுணராதாழிந்தநமது மூதாதைகள் அனைவரும் பொய்ப் பட்டுப் போயினரோ? சப்தஸ்பர்ஸரூப ரஸகந்த திகள் இந்திரஞாலம் போலுமெனக்கண்டு, மனவமைதியோடு வாணுட் கடத்திச் சுகித்த சாகரஉஸ் என்ற கிரீக்ஞானியாவார் அரகனூனயால் தமக்குக்கொடுக்கப்பட்ட விஷத் தை யகங்கோணமல் முகங்கோணமற் பானம்பண்ணிப் பரலோகவாழ்வெய்திய போழ்தத்து விஷயவின்பங்களைச் சிந்தித்தமுதேயோ உயிரைத் துறந்தனர்?

ஞானன்னம் கிடைக்கப் பெறாது பட்டினியாய்ப் பல்லாழிகாலம் வருந்திக் கிடந்த பல்லாயிரம் பிரஜைகட்கு ஒருவாறு அன்னேனார் பக்குவத்திற்ேந்

பப் பதிஞானமூட்டி யுபகரித்த மகம்மது நபியும், அஞ்ஞான நீங்கிச் சுஞ்ஞான மோங்கப் பூமியிலவதரித்துச் செதனப் பிரபஞ்சத்தை இரகஸிப்பான் சிலுவை யிலறையுண்டு பாபிகள் பெரும்பாபத்தைத் தொலைப்பான் தம்மின்னுயிரைப் பலியாய்த் தந்த தேவகுமாரன் ஏகவுழ், “அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட் செல்வம், பூரியார் கண்ணுமுள்” வென்ற குறஞண்மையை யிடித்துப் போதிப்பான் கருதிப் பேர்ந்த மூர்த்தமென அருளே வடிவெடுத்த தெனத் தோன்றி அருளிலார்க்கருளையே வழங்கி, அருட்பெருஞ் செல்வ ராய் விளங்கிய பெளத்தமுனி சிரேஷ்டரும், “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத் துறைவிளங்க, பூதபரம்பரைபொலியப் புனிதவாய்மலர்ந்தமுது” பிறப்பிலியை யழைத்து இறப்பிலியாய் சிற்ற நங்குருநாதன் ஸ்ரீஞ்ஞான சம் பந்தவள்ளற் பெருமானும், ஏனைய வைதிக சைவ சமயாசாரிய சுவாமிகளும், ஸ்ரீ பாஷ்யகார ரென்பாருள்ளிட்ட வைணவமகத்திலகோத்தமரும், மற்றும் புண்ணியவடிவினர் பிறரும் மெய்யை யொறுத்துப் பொய்யைத்தான் ஆசிரயி த்து நின்றன ராவரேயோ?

மேலே விவகரித்த இத்தாதி வியாய சல்லாபங்களாற் பரனைப் பிரபஞ்சத் தைவிட்டகற்று மாற்றலமைந்த வானமகன் யாவனொருவனும் கிடையா னென்பது சர்வஸமாஞ் சஸமே யாயிற்றென்க. யாண்டும் வியாபித்துப் பிர பஞ்சத்திற் காதாரமாய்க்கிடந்த ஆகாச பூதம் நம தறியாமைக்கிரங்கி பொய்ப் பட்டுப்போ கக் காண்கிலமே!!.

அற்றேனும் கடவுண்மாட்டுக் கருத்தைச் செலுத்தவல்ல அறிவாளராய் ஸேருக்கே மெய்ஞ்ஞானச் செல்வம் அமையும்; ஏனையோர்க்கமையா வெனச் சிறுபாலார் பிரசங்கியாசிற்பர். இஃதெமக்கு உடன் பாடன்றும்

“பொய்யை யொழித்துப் புறப்பட்டேன் மன்றும்

ஐயரைக் கண்டேனடி—அம்மா

ஐயரைக் கண்டேனடி”

என்னும் திருவருட் பிரகாசலள்ள வாரது திவ்யவாசகம் சத்தியமேனும், மல வாழ்வதுச்சமென் றொதுக்கிச் சிவசாயுஜ்ய வமலவாழ்வடைந்த ஞானஞாயிரே யன்றிச் சிறுவாழ்வைக்கோரி,

“வீரனிருளன் காட்டேரி வெருளனொண்டி சாமுண்டி, துற்றித்தாண்டி நல்லண்ணன் தொட்டியுச்சின்னான் பெற்றாண்ணன் மாரி முனியன் சங்கிலி யும் மாடன் கறுப்பன் பாவாடை மூரிக்காத்தான் குழியரிசி மோகினி சத்த கன்னிகையும், சேரி மன்றூரன் மின்னிடையான் சிறுகாட்டுடையான் பனை மரத்தான், மாரியாண்டி வழிபறித் தான் மலையன் எரியன் சிலம்பாயி, இடை யன் நல்லான் ஊமையொடு வீறுங்கல்லன் பெத்தாச்சி வீட்டுத்தெய்வமுத லான”

கூடத்ரதேவதைகளைக் காமியார்த்தமா யுபாசிக்கும் ஞான சூன்யராயி னோரும் உற்றுநோக்கியவழிப்பகவத் கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரராகுமுண்மை காணுதிர் !!

அரிச்சாராதனம் :—அடாதடாதெனப் பற்றமுழக்கும் பண்பினர் எவரும் அறிவாராதனத்தால் அந்.தே, அப்போதே அக்கணமே அகண்டாகார போகவெள்ளத்தழுந்தி யாநஞ்சமயமா யமர்ந்தனரோ வறியேம் !

சர்வேஸ்வரனது படைப்பிலடங்கும் சோமசூர்யாக்கினியாதி விகிருதிகளையும், ஸ்தபதிகளாலமைக்கப்படும் பஞ்சலோக விக்ரஹங்கங்களையும், மறந்தும் தொழாப்படாதென்பார் காகாமிருகமெனச் சலிப்பின்றி யலைந்தலைந்துமூலம் மனசினது பரிணாமவிக்ரகஹக்கையும் கொழுவசெவன் ?

அவாங்கமனோகோசரம் பிரஹ்மம், என்கிற கொள்கையைத் தழுவும் மேதாவியர், அப்பிரம்மம் நேசத்திரேந்திரியத்திற்கு விஷயமாகும் கல்லிலும் செம்பிலும் அமையாதெனல் அடுத்ததே ; மீண்டுந் திரிகரணங்களு ளொன்றாய மனசிற்கு ஸ்வப்பன வுலகென விஷயமாகும் அர்ச்சையொன்றனை யவர் பூஜிப்பதென்ன ? கல்லும் செம்பும் ஜடமென்பார்மனமும் ஜடமேயென்றறி யார்போலும்.

அசத்தான ஸ்தூலபூத விக்ரஹம் பொருள்படுமோ அதன் ஆராதனை பலன் தருமோ வெனக்கடாவும் கல்வி கேள்விகளாய கனஐசவரியத்தை யார்ஜ்ஜித்தோர், அசத்தான தம்மனோ சூக்ஷ்மபூத விக்ரஹத்தை யாராதித்துப் பயன் பெறுமா நெங்கனம்? முப்பத்துமுகக்கோடி கடவுளர்க் குழுவிருத்தல் சம்பாவிதமேயோ வென்பாரை ஏகமாயெங்கும் வியாபித் துள்ள ஒரு பரவஸ்து பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களாயும் தோன்றும்வனா என்றோவெனவினவில் யாதுகூறுவர்? என்ன செய்வா? அஃதெங்கனமாக :—பூர்வ ஜன்மமின்று, கன்மமின்று, மறு ஜனனமின்று, என்று சீட்டியும், பிரஸ்னித்தும். ஏகேஸ்வரவாதிகளாகிய நமது சோதரர்கள் போதருவாராயினர். அற்றேல், புல் பூடாதி தோற்றப்பேதங்கட்கும், தனிகர் ஆதுலராதிரி நிலைபேதங்கட்கும், குருடர், செவிடராதிரி குறையுற்றார் பேதங்கட்கும், இவைபோன்ற வனந்ரபேதங்கட்கும் இடன் எங்கனமுண்டாயதோ கூறுவராக உழைப்பின்றி யிவர்கள் உறுதியடைவார்கள் போலும், உழவின்றி அன்னமருந்துவர்போலும். கல்லியானும், கேள்வியானும், ஞானத்தானும், சிலத்தானும், குணத்தானும் மேம்பட்டோர் சிலர் கந்தைசுற்றிக் கையேற்றுண்டு கழிபெருந்துன்பு நி லாழ்த்திருப்பவும் அவர்களல்லாதோர் பலர் யோக்யதையின்றி ஐஞ்சுக்கு அழகு ராளிகையில் அறுசுவைப்போனக மமர்ந்து புசித்து அஸ்வாருட ராயணிபெற வுலவி இத்திரிபோக மீண்டைத் துயத்து விளங்கவும் காரணமென்னோ ?

“அறத்தாழி துலொலினைப் பாசினிகை

பொறுத்தானோரீந்தானிடை.”

என்றதெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவனார் உரை வெற்றுவரையாங்கொலோ? ஒருகாலமாகாது. மேலும், மறுபிறப்பின்றேல், இப்பிறப்பில் பகவத்குணது பவங்களிலாழ்ந்து சத்கர்மத்தையே வளர்த்து, ஆத்மவிசாரணையைத் தலைக்க ட்டி சாக்ஷாத்காரமடைந்து டோக்ஷத்திற்கருகராயுள்ளோரொழிய காமம், வெ குளி, மயக்கமாயமுக்குற்றவயத்தராய், யானெனதென்னும் அகந்தை மமதை களிலாழ்ந்து துஷ்கிருத்யதூரந்தராய் விஷயாந்தரங்களை விருத்திசெய்து,

“ மணிநகை யாரே தெய்வம்
வாக்குப தேசங் கொங்கைத்
துணைகுரு டீடம் பாதத்
துணைவரு வெதே பூஜை
அணைவதே முத்தி யாசா
னின்னமு மரியாய் போலுங்
கணிகையர் முகத்திற் கூறுங்
காமனா கமங்க ளென்றான்.”

என்று கூறிய ஒரு மாணவகையொத்துலவும் மற்றையோர் அடையுங் கதி என்னும்? ஆகவே முற்பிறப்பும், மேற்பிறப்பும் உண்டென்பதும்,

“ எவ்வினையேனுமொன் றிழைக்கனீ றிலா
அவ்வினையேபபனளி ந்தல்செய்யுமால்
செய்வினையல்ல துதெய்வமென்செய்யும்
மௌவலந்துள வணிமாற்பமற்றோ,”

வென்றெழுந்த ஸ்ரீபாகவதஹாபுராணவாக்கிபார்த்தப்படி கர்மமே தது கரணபுவனபோகங்களைக் கூட்டுவிக்குமென்பதும் பசுமரத்தாணிபோல் நாட் டப்பட்டதென்க.

பின்னும், பகூழியாதிகள் பகூணம்பண்ணவே படைக்கப்பட்டனவென் றும் அதுபற்றி அவைகளீப்புசித்தல் பாபஹேதுவன்றாமெனவும் வேதபாஹ் யர்சிலர் கூறுகிறார். இக்கூற்று மெமதுகொள்கைக்கு மாறேயாம்.

“ அம்மாவெனவலறவாருயினைக்கொன்றருந்தி
• இம்மானிடரெல்லாமின்புற்றிருக்கின்றார்
அம்மாவெனுஞ்சத்தங்கேட்டகன்றமாதவர்க்கும்
பொய்ம்மாநிரயமென்றபுசித்தவர்க்கென்சொல்லுவதே.”

என்றும்,

“ கொல்லாவிதங்கொண்டவரேநல்லோர்
மற்றல்லாதார்யாரோவறியேன்பராபரமே.” என்றும்,

“தன்னுன்பெருக்கற்சூக்தான் பி மி தூணுண்பா
நெங்ஙனமா ஞ்ருமருள்.”

என்றும், அநுபவஞான ளர்களெடுத்தாண்டுள்ளாராகையான் அவ்வான்
ரோர் ஆட்சியையே பிரமாணமாகக்கொண்டது மன்றி தற்கால பூதபௌதி
கசாஸ்திரிகளின் றுணியும் சாக்ஷாத் மணிவாசகப்பிரான்,

“புல்லாகிப்பூடாய்ப்புழையமரமாகிப்
பல்லிருகமாகிப்பறையாய்ப்பாய்மாகிக்
கல்லாய்மனிதராய்ப்பாய்ச் சகலங்களாய்
வல்லசரமாகிமுனிவராய்த்தேவராய்ச்
செல்லா அநீன்றவித்தா ள்சங்கமத்து
நெல்லாப்பிறாட்டும்பிறத்தினைத்தேனெம்பெருமான்.”

என்று கட்டளையிட்ட பாசுரத்தினது முடிவும் ஒத்திருப்பது நோக்கியும்,
மனுஷ்ய சரீரத்தினும் அருமையா யமைக்கப்பட்ட யந்திர உறுப்புக்களை
ஈஸ்வரன் மக்கள் கேஷமார்த்தம் பட்டொழியவே கருத்திருப்பரேல் அவர்
சாவஞ்ஞர் என்னல் எட்டுணையும் பொருந்தாதெனும் யுக்திப்பிரமாணத்தையும்
கிர்வஹித்தும் அன்றோ கசுடையைப் பூவபக்ஷப்படுத்தி எமது ஜீவகாருண்ய
பக்ஷத்தைச் செவ்வனே சித்தாந்தப்படுத்தினுமென்க.

அந்நேனும்,

“அந்நியநூலின்விதியவிரோதமேல் உன்னெல்பழுதென்றுளத்து.”

என்று மேலோர் பணித்ததைப் பணிவுடன் பின்பற்றி வாழ்வேமாய் நவீ
னப் புறமதப்பிர வாதத்தர்களான மேதாவியா அவிரோதக் கூற்றையும்
அவிரோதமாகக் கொண்டே அவலம்பிக்கின்ற மென்க. எமக்கு யெவர்
எம் மதத்தராயினும் சம்பதமே! அவரவர் அவரவா மதத்தையே போற்றி
வாழவேண்டுவதும் ஈயதமே யாம். அவ்வவ் மதப்போலிகளை மாத்திரம்
சாதுக்கள் வெறுப்பதும் சுகஜம். உதாரணமாக, ஏகேஸ்வர வாதிகள்
விஷயத்தில் எமக்கு ஒருநாளும் பகுமான புத்தியில்லாமற் போனதில்லை.
ஒருசமயம் உதயமாகி மண்ணுலகத்தே ஞானவொளியைவீசி அஸ்தமித்த ரா
ஜாராம் மோஹன் என்ற ஞானபானுவை மீண்டும் இப்பூவுலக அஞ்ஞானவி
ருளை யொழிப்பான் உதயமாய்ப்படிப்பராபரன் எஞ்ஞான்று திருவுள்ளம்கொள்
வரேயோ வெனத் திருவருளை யாண்டும் சிந்தித்து சிந்திக்கும். ஆஸ்திகப்
போலிகள் விஷயத்தில்மாத் திரமே எமக்கு எப்போதும் துவேஷமுண்டாகி
றதுண்மை. பிரமசமாஜ மந்திரங்களில் ஆஸ்திகவாதம்பேசி மகிழும் சிவார்ம
ந்திரத்தைவிட்டு நீங்கியவக்கணமே, விபூதி கண்டிகையணிந்து சிவஸூதுக்க
ளது மங்கலவிக்கரஹங்களை தூற்றுக்கணக்காய்ப்பெற்ற தங்கள் பூணைவிடுதிக

ளில் ஆராதித்த காசுதியைக் கண்ணால் நேரில்கண்டார் நமது போலிகளே எத் துணை விவேகிகளாகக் கொள்வார். ஐயகோ! 'யாம் பிரமசமாஜிகள்' என்று பலகால் எம்முன் பரக்கூத்திப்ப சிலபுண்ணியர் தங்கள் தாய் தந்தையர் லகலே சென்ற பிபா தும் வைகுண்டம்காண சிங்கியபோதும் எங்கள் (ஆரியபுறி ந்துக்களது) ஆசாரயர்களாகும் சத்பிராஹ்மணர்களே அன்னதாய்தந்தையரி னது ஈமக்கடன்முதலியவைகள் முடிக்கும்படி தேடியடையாமல் விட்டனர் ன்றே! இதென்கொலோ! அம்பலோ!! இத்தந்தைய ஏசேஸ்வர வாதிகளிற் பலர் மணவினையை யச்சான்றாய் வேதவித்துக்களைக்கொண்டு செய்யாது விட்டனரில்லையே. இஃகென்ன விந்தை! தமது ஸமாஜத்துயிரென எின்ற ஆசாரயரும், உள்ளபடியே விக்ரஹாராதனையெழுதித்தவரும், ஞானசிரிய னாத் தவிர்ந்து மற்றவ ரெவராயிருப்பினுமயாவ் தாக்கூண்மத்தையும் கருதி வணங்கேனென்றறையுவித்தமது மனோதிடத் தச்சிசுறுபிராயத்திலேயேவெ ளிப்படுத்தியவரும், பரணைப்பரிவுடன் பறித்தே காலங் கடத்தியமேதாவியும், செங்கோல் திரணமும் வருவாது செங்கோல்சலுத்தி கால நற்குணசம்பந் தையாயும், உயிர்கண்மாட்டு உலவாக்கருணைபூண்ட உத்தமியாயும், இந்தியர் கேஷமத்தையே எஞ்ஞான்றும் அபேகித்துவாழ்ந்த கலையையுமிருந்த இறைவ னது அம்ஸராம் லோக சம்ரக்ஷணி விக்கோரிபாசந்தவர்த்தினிப்பபருமாட்டி யார் சந்திதானமடையப்பெற்று அவரால் நன்குமதிக்கப்பெற்றவரும் பல்லா முகாலம் வங்காளநன்னாட்டாரிதைத்த நற்றவமே உருத்தரித்துவந்ததெனத் தோன்றினவருமான மஹான் பெருந்தை - ஞானவள்ளல் தேசவசந்திரன் பரதவந்தமாம் புண்ய பூமியில், ஞானசாதாக்களாம் முனிசிரோஷ்டர்கள், பிரதிக உபாசனாவித்திட்டி, ஜீவகாருண்யமாம் கிரபாய்ச்சி ஸ்மிருதி புராணேதி காசமாம் வேலியிட்டி அபரநாஸமாம் காவல்வைத்து வளர்த்த விக்ரஹாராதன விருக்ஷமீன்ற தீங்களியென்னத் தித்தித்து இற்றைஞான்றும் கலைஞானக் களஞ்சியமென வொளிரும் ஐரோப்பா அமெரிக்கா கண்டங்களில் கலைஞான விக்ரகங்களாய்வாமும் அநந்தம் பிரபல பண்டித பண்டிதைகளால் தெய்வமெ னக்கருதியே பூசிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமாம்ஸ தேவரிடம் கொ ண்ட ஆதம்பந்துத்தவமே எம்மார்க்கத்தினின்றும், ஒரு மார்க்கத்தையும் இகழ் ந்துகூறாது தம்மார்க்கத்துவாராதந்தியடைதல் சாலுமென்றெழுந்த நல் லோர் கூற்றை சிதர்சனப்படுத்திய துணாவீர்!

வேதங்கள் பற்பல வவசரங்களில் பரமாத்மா, பர மஸ்வரன், ஜகத்பா தா, சகீவதிருக்விபு; விஸ்வாத்மா, சின்மய; பாப்பிரஹ்ம சதாதநம், என்று வந்தித்த எங்களப்பினை, பிரகிருத்தில் ஐயவையா வெனவரற்றிய தேசவசந் திரர் பரமாம்ஸரினது நட்பைப்பெற்ற பின்னர், தம்மிறுதிகாலம்வரை அம்மை யம்மே எனப்போற்றி பீழ்வடைந்த விஷயம் அவரது திவ்ய உண்மைச் சரித் திரத்தின்கட் பெறப்பட்டதன்றோ!

பரமாம்ஸர் அம்பான் அருட் பிரசாதத்தைப் பெற்றுச் சுகித்த ஞானவிக்ர ஹம். ஏகேஸ்வரவாத சபையின தாசார்ய மூர்த்தமோ, வர்ணஸ்ரமவிதிகளே யதிக்கிரமித் தொழுகியவர்—அநேகேஸ்வரவாத விரோதி—குருட்டு நம்பிக் கை கூடாவொழுக்கம் என்றவர் யாவர் பகைக்கினும் விக்ரஹங்களை வணங் கேமென்றவர் :—உபயபுண்ய மூர்த்தங்களினது சுத்தாந்த :கரணப்பரிணமப் பிரதிபலனவிசேஷணங்களை யுணரப் பெற்றார்க்கே இம்மஹான்கள் பரஸ்பரம் பாராட்டிய ஒருமையின் பெருமை வெளிப்படும்.

பண்டிதத்வ பாமரத்வ ஏற்றத்தாழவு பகருவத்தளவே கணிக்கத்தக்க தொன்றுபோலும். குழுவியறி வற்றார்பலர்—குமரவறிவுற்றார் சிலர் - முதிர் ந்தவறிவடைந்தார் வெகுசிலர் - அறிவே யானோர் அருமையுமை என்று கோடலுண்மையேனும், சர்வஜீவராசிகளும், உணர்ந்தேனும், உணராதேனும் சாஸ்வதப் பொருளினையே நாடிச் கிடக்குமென்று மறைமுழங்குதல் நிராகே பமென்க. எனவே, மதுனாவீரனைக் கொஞ்சி யாவேசம் கொண்டோனும், சிவோக நிலைசின் ருனந்திப்போரும், மக்களேறும், மக்கட்பதரும், பிறன் பொருள்வைளவும் மானிடக் குரங்கும், ஆதுலர்க்குத் தம்பொருளைத்தந்து ரக்ஷிக்கும் நோந்திரர்களும், பிறன்மனை தழுவும் மனுஷநாயும், அந்நியன் பத்நி எம்மையின்ற தாயேயென்ற மனுஷ்ய தெய்வங்களும், யாவரும் இறுதியில் அடையும்பயன் ஒரு தன்மைத்தே, இறுதியில் ஒடுங்குமிடம் ஒன்றே. காலாந் தரத்தில் காணக்கிடக்கும் காக்கி ஏகமே என்பது கரதலாமலகம் போல் விள ந்குமென்க.

“ விரும்புஞ் சரியை முதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கும் - அருடபுமலர் காய் கனிபோலன்றோ பராபரமே ” எனக் கூறிப்போந்த ஸ்ரீதாயுமானோ இதற் குச் சான்றாவர். அரும்பே மலர்க்கும், மலரோ காய்க்கும், காயேகணிக்குந் காரணமாகியதுபோல, சரியையே கிரியைக்கும், கிரியையே யோகத் திற்கும், யோகமே ஞானத்திற்கும் காரணமாக் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க. கனிபாயினித்தல் காயினிடத்தும், மலராய்முணத்தல் அரும்பினிட த்தும் ஒளித்து நின்றமை கிராஹ்ய சக்தியுடையாரோ யறிவர்போலும். ஒன்றி னிடத்திலலாத வென்று நவீனமாய் வெளிப்படுதல் சார்பன்றே! உள்ளது போகாது, இல்லதுவாராது, என்பதே பிரமாணம். விருக்ஷ ஆகாரம் வித்தி னிடத்துச் சத்திரூபமாய் வொடுங்கி யொளித்தும், வித்தினிடத் தொளித்த சத்திபிற்ப்பட்டு விருக்ஷாகாரமாய்ப் பரிணமிப் படைந்தது உம் சூக்ஷ்மவறிவுடை யாரோ காண்பர். சுக்லசுரோணித சையோகத்தால் நேர்ந்த அணுப்புழுக்குழாம் தினேதினே பக்குவப்பட்டுப் பூரித்துப் பாரித்துப் பிண்டமாய் வெளிப்போந் ததைக் காண்டிர்! அவ்வணுப்புழுக் குழாததை உயிர்ச் சாத்திர பண்டிதர் பரீக்ஷிக்குங்கால், இன்னவை குரங்காய்வளரும். இன்னவைநாயா யொழியும், இன்னவை நரியாயூளையிடும், இன்னவை கழுதையாய் முடியும், இன்னவை

நரனாய் ஒங்கும், இன்னவை மகாஞானியின் புண்யதேகமாய் நீரும், என்று சித்தாந்தம் செய்யமுடியா தென்று கூறினார்! யாரறிவார் பேரறிவை! ஹேசர் வேஸ்வர! ஹேதயாஞா! பூமியிலூரும் புழுக்கள் யாங்களோ வறிவோம் துமது திருவுள்ளம்! ஆதிபகவ! துமதாற்றலை எண்ணுந்தோறும், எண்ணுந்தோறும் உள்ளம் நடுங்குமே!

“சரிதையிலே ஈசன் ஜடவடிவாய் சின்னான் கிரியையிலே மந்திரத்திற் கிட்டியரு கிருந்தான் யுனமிலா யோகத்தில் உள்ளொளியாயே சின்னான் ஞானமதிற்ற னாயினான்”—என்றும்,

“சரிதையில் ஆணவம்கால் சரிந்திடும்
கிரியையில் அமைலம் கெடுதிபுற்றிடும்
மருவுயோகத்தின் முக்கான் மடந்திடும்
விரிசிவ ஞானத்தின் முற்றும் வீயுமே.”

என்றும், எடுத்தாண்ட ஆப்தர் மொழியைச் சத்பிரமாணமாகக் கண்டடங்கு வோமாக.

என்ற போதினும், அநார்யக் கொள்கைகள் யாண்டுஞ் சிறவாதழியு மன்றே! சிறுமக்களிடத்தும் முற்று மருவருப்பைத் தரத்தக்க சிறுமதச் செயல்களை அவ்வப்போதே கண்டித்து ரக்ஷித்தல் மேதாவினினது கடனே யாமென்க. எம்மதமும எமக்குச் சமடிதமெனக் கோடண் மாத்திரத்தானே, பைசா சேர்பாசனை, ஜடோபாசனை நீர்வாண ஸ்திரீயுபாசனை, மூடநேயவ வழி பாடென வேழந்த வியபசாரம், முதலிய ஹேயமார்க்கங்களைப் பெரியோர் யாண்டும் வெறுக்காது ஆதரவு செய்யாமைன்க. என்னை! அவரவர் சமயவுணர்ச்சி அவரவறிவைப் பொறுத்ததேயாக, சுத்தசாமான்ய னாயும் முதியவறிவினர் ஆநாதரவு செய்தொதுக்குதல் யாங்கன மென்ற சங்கி தால் :—நன்று கடாயினும் ;

சிறற்றிவு பேரறிவா, காதெனினும், அஃது, மூற்றமறி வின்மையென்ற ஆணவத்தினின்றும் பிரத்யேகப் படுத்தி யறிதலொல்லாத வொன்றன்றே யெனக் கூறிமறுக்க! அர்ச்சாராதனை யாவார்க்கும் ஒரோவழி யத்தியாவசியமே யெனக் கோடண் மாத்திரத்தானே வேசைத்தாசியே நம்மனோரது சிவாலய விஷ்ணுவால யங்களில் சுவாமி கார்யார்த்தமாய்ப் பிரயோசனப் படத்தக்கவன் என்று கோடலு மசியமேயோ! வேசையின் தாசத்வம் எம்பெருமான் அடையப்பெறாராயின் அவர் திருவுலாவரத் திருவுள்ளங் கொள்ளாரோயோ? தாசிகிதராய் எங்களைப் பண்புறம் போந்தாராயின் மாத்திரமோ எம்பெரியோர் அவரைத்தெரிசிக்க ஒருப்படா நிற்பர் கூறுமின். வேதவித்துக்கள் சாமகீதம் பாடி பின்றொடரும் எங்கோவை பொதுமகளோ வழிகாட்டி யீர்த்துச் செல்வது. இதுகிடக்க மற்றொன்றைக் கூறப்புகுதும்.

பரமேஸ்வரனைச் சிவ : , விஷ்ணு : பிரமஹ, முதலியவாயிதவ்ய நாமங்களாலழைத்தல் சால்புடைத்தே வென்ற மாத்திரத்தானே பரனை முற்றும் மறந்து பாபகிருத்ய கர்த்தர்களா யொழியும் முழுமக்கள் ஈனச்செயல்களாய நரபலியிடல், பசுபலியிடல், மருளடைதல், பொய்க்குறி கூறல், பொய்யாவே சமாதல் முதலிய வற்றைத் தீலயெடுத்தாவும் அவகாசம் கொடுப்பரோ எம் பெருமக்கள் ! வேதங்கள்—“ சுடலையாடி,” “ பேயோடாடி,” “ பூதஞைன் எனவந்தித்த வெம்பெருமானே லோகநாசனப் பிரளயஸம்சாரத்திலடையப்” பெருது மக்கள், ஊர்ப்புறத்துள்ள விகொட்டிற் காண்பான் சேறலோ புத்தி ? அச்சோ ! பரிதாபம் பரிதாபம் ! பிறவிப் பேதைமை செம்பிற்களிம்பெனப் பிடித்தாட்டும் மந்தபுத்திகட்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளு வியுபகரிக்க யாவராற்றி ரமம்ம ?

. பாற்கடலிநமந்த சயந்தின் மீதறி துயில வந்த அருட்கோலமே, சிதம் பரத்தே நடமாடும் சபாநாயகப் பெருவள்ளற் பெருங்கோல மெனக்காணு தொழிந்தா ஆயிரமாயிரந் கண்ணைத்தான் பெற்றென் ? இத்தகையோர் பிரஜைகட்கு பதேசிக்க வெளிவருதல் குருடாட்குக் குருடர் வழிகாட்டிய படியா மென்க.

முறம்போலும், உரல்போலும், உலக்கை போலும், தூட்பம்போலும் எனச் சித்ததாந்தம் செய்த யானைகண்ட குருடா தையே யென்ன பலசமயங்கள் பரமேஸ்வரனை அவனாகாத பற்பல பதார்த்தங்களைந் கூறி ஒன்றையொன்று விரோதியு எற்கும் போலும், யானையைப் பாராத பிறவித் குருடன் பூனையையேனும் கண்டானில்லையென்பது சொல்லாமலே வெளியாகும்.

பரமார்த்த மேதுமுனைராச சிறுசமயவாதிகள் அதிகாரியான யனதிகாரிகளாகக் கோடல் ஓறாஸ்ச் சரியமேயோ ! சொற்சம்பிரமம் கட்டிமகிழும் சிறியர்குழாம், தனிவழிச்சென்ற திராவிட தேசத்தினரிருவர் வாழைப்பழம், அரடிபண்டு தனித்தனி உசிதபார்த்த மெனச் சொல்வழக்கிட்டு, அப்பழத்தை நேரிலகண்ட மாத்திரத்தானே சொற் சண்டை யொழித்து சுகிர்தமடைந்த சிறுகதையைச் சிந்தித்துய்வராக !

பச்சோந்தி வொன்வறக் காணுதுகண்ட விருவா அறிவீனர் அதன் சிறத்தைக்குறித்து வீணவாதம் தொடுத்து அலக்கண்பட்டு பச்சோந்தியின் சிறம் மாறலைப் பண்ணுணர்ந்த மூன்றாவானொருவன் இந்நூதனவிவேகிகட்கு புத்தி பண்ணியபோது கேசும அடைந்து ஞானகூடம் மொழிந்த ஹதிகாசமுமன்றே சிறுசமயச் சிறுவரிடம் சமர்ப்பிக்கத் தக்கதாயுள்ளது, ஓர் பெருஞ்சாலையினி டையிலமைக்கப்பட்ட பிரதிமை யேந்திக்கிடந்தவெலொன்றைப் பரஸ்பரம் எதிர்முகமாகச் சாலையிற் சந்தித்த இருவர் குதினா வீரத்தனித்தனி இதுவெளிளிவேலே ! இதுதங்கவேலே ! என்று அறைகூவிச் சண்டையிட்டு வலியற்று வீழ்ந்தனராக அந்தப்பிரதேச வாசி யொருவன் அவண்போந்து அகழ்ந்தவிஷ

யங்களை யுணர்ந்து அவர்களறி யாமைக்கிரங்கி அப்பிரதிமை தாங்கியவேலின் இருபுறத்தையும் மதியிழந்த அவ்விருவர்க்கும் காட்டி.

ஞானசுடர் கொளுவிய சிறுகாதை மொன்று ஐரோப்பிய தேசங்களிற் கர்ணபரம் பனாடாய் வழங்கி வருவதையும் மதச்சண்டைக்கு முந்தும் விவேகிகள் சிந்தித்துய்வதாக.

யாதொரு கட்டிடம் நூதனமாயமைக்கப்படும் காலத்து, அதன்மேல் மாடியின்கண் தொழில் செய்யவேண்டி ஒருவன் அம்மேல் மாடியை நூலேணி கொண்டும், ஒருவன் அக்கட்டிடத்தைச் சார்ந்தபடி வழியாலும், மூன்றாவான் ஒருகோல் கொண்டும், நாலாவான் ஓரகயிற்றின் வழியிவந்தும் சேர்வதுபோல் ஜகத்சீனை அனந்த மார்க்கங்களான் அநந்தமார்க்கங்கள் அடைவான்முயலு மென்பது விசதப்பட்டது போலும்.

“வேறுபடும் சமயமெலாப புருந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளே தின்னியோட்டி ல்லான்
மாறுபடுங் கருத்திலே முடிவில் போனவா ரிதியாம்
நதித்திரள்போல் வப்பங்குற்றம்மா.”

என்றார் தாயுமானரும். தமிழும் தமிழ்நாட்டுச் செல்வர்களும் இழைத்த பெருந்தவத்தின் பயனாகத்தோன்றிய வித்தவவடிவின் வேறவசர்களிற் கட்டளை யிட்ட “சைவசமயமே சமயம்”, “வைதிக சைவாழகிழத்தோ”, “இச்சயம் போலின்று” என்பனவாதி உண்மைகளை அறிஞர் சித்தித்துத் தெளிந்திடுவதாக, இஃதநூபுதி மான்கரிடம் குருமுகமாய்க் கண்ணெரத் தங்க தோன்றும். கிழக்கு மேற்கறியான் வழக்குப்பெசப் புருந்தானென, சமயநெறி சிறிது முணரப்பெருத சிவபாவிச் இத்தகைப் பெருந்தகையாரது நூஷணையையும், ஸ்ரீயப்பதியின தவநார விக்ரஹங்களாய் விளங்கிய ஸ்ரீராம பிரான், ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தி முதலியோரது நூஷணையையும் பாலும் பழமு மெனக்கொண்டுமலா சின்றனர். அம்மம்! அவர் கொடுமை யென்னே! என்னே! பிருந்தாவனத்துக் கோபிகைகளிடமாகக் கண்ணன் நடாத்திய லீலையை அன்பிலாப் பேதை மாக்களோ அறியவல்லார்!

“ஆபிர மடைந் தபராகம் தோய்ந்து நான்
தூயவென்று மால்குருகு சாற்றினான்
காயமுங் கரணமுங் கடந்த தன்மையால்
நியுடந் லீலையிலே நிற்குப்பாலையே”

என்று சிவஞான வள்ளலார்கட்டளை யிட்டபடியும். மெய்யன்பபென நடித்து வாய் ஞானம் பேசி காமாதி தோஷ வசத்தராயுன்று நிரயப்பாழிடையும் பாமரரோ பகவான் நிருவிளையாட்டை யுணரவல்லார்.

பீரஸ்தா நத்திரயத்தி லொன்றாகப் பேசப்பட்டு வர்த்திக்கும் கீதையிற் போந்துள விஷயங்கள் ஒரோவழி யொன்றை யொன்று விரோதிப்பதாகக் கண்ட கண்ணிழந்த ஸ்தூலவறிவினரோ கீதாசார்யன திருதயத்தை யுணர்ந்தனராவர். தர்க்கம், வியாகரணம், நியாயம், மீமாஞ்சை யுணர்ந்த மாத்திரத்தானே கீதை அநதிகாரிக்குப் பிரகாசமாகுங்கொல்? அதிதிவிரபக்கு விகட்கன்றோ ஸ்வாது பூதிச் செல்வர்கள் அதன்கட் பெறப்பட்ட கூடார்த்தங்களை வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்கிக் காட்டுகிற்பர். எனவே பக்குவஹீனர்களான ஞானஞ்ஞயர் தெய்விக் தூல்கள் விஷயமாய் அவசர புத்தியால் மூர்க்க சித்தாந்தம் செய்யாதடங்குவதே புத்தியென்பதை யீண்டைத்தெரிவிக்கின்றும். நிற்க :—சமயப்பொறுமை வளர்ப்பான் மற்றும்பல புண்ணியர் எடுத்தோதிய பாசரங்களையும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை ஊர்ஜிதப் படுப்பான் கருதியுதகரிப்பாம்.

“விலகி வீழருயித்தாரா வேறுவேறுகவோடிக்
குலநதிப்பலி வைப்பினேகமாய்க் கூடுந்தோற்ற
மலகில் பல்வழியு மூதாரணிமையி னென்றாமாறும்
பலபல மதமுமீற்றினொரு வழிப்படலும் போலும்.”

என்று சைவசமயத்தைப் பிரகாசப்படுத்திய சிவஞான முனிவர்கள் கூறாசின் னனர்.

“வேதம்பல் பக்குவமோர்ந் தொரு வீட்டினுக்
கோதும்பல்லாற் றுனுமுந் தீபற
உண்மை கண்டார்க் கேகமுந் தீபற”

என அவிரோத வந்தியாரின் கட்போந்துள தொடர்களும் ஆரியர் சகோதர வாஞ்ஞையை வளர்க்கத்தக்கதாயுள்ளது கண்டார்!

“அருள்வித் திட்டுக்கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேதமென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை
பாதமதனிற் பாடுபயன் பலவே

அவற்றுள்

“இலைகொண்டு வந்தனர் பலரேஇலையோ ரீஇத்
தளிர்கொண்டு வந்தனர் பலரேதளிரொ ரீஇ
யரும் பொடுமலர் பிஞ்சருங்கா யென்றிவை
விரும்பினர் கொண்டு கொண்டுவந்தனர் பலரே.”

என்ற ஞானத்திருவாளர் அருளுபதேசமே யன்றோயாவரும் பரமோபதேச மாய்த் தழுவத் தக்கதாயுள்ள துணர்வீர்,

இலை, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காய், என்பன பற்பலர்க்கு அவ்வவ் வமயத்து இன்றியமையாதனவாயுள்ளன வென்று கோடல் ஸர்வஸம்பிரதி பந்தமேயாம்.

பேதை மாக்கள் கடவுளைக் கொடுங்கான் மன்னனைக் கண்டஞ்சி யடங்கி நடந்ததொரு சமயம். ஜீவகோடிகள் ஈசனை யன்புடையண்ணலாக் கொண்டடிமை செய்தின் புற்றதொரு சமயம். விற்பந் விவேகிகள் பலர் நம்மப்பினை எந்தாய் தந்தாய் என்றுபணிவுடன் சேர்ந்து போற்றியதொரு சம யம். வித்யாசாகரங்களான பண்டித சிரோமணிகள் சிற்சிலர் அம்மையே யன்பேயென் றற்றியதொரு சமயம். இராகாதிகள் முற்றுமொழிந்து விராகமே வடிவென நின்ற வெம்பெருமக்கள் அகிலலோக சரணியனைத் தத் தம் செல்லமக வெனப்பாவித்தழைத்துச் சந்தோஷித்ததொரு சமயம். பக வானைப் பாஹ்யேந்திரியங்களாற் பகிரங்கப் பிரதிகைகள் துவாரா-சரிதையா திகள் செய்தடைந்து மேன்மையுற்றோர் நூற்றிலெருவர். அந்தஸஸ்த்வ முதிர்ச்சியான்தம்மனவாலயங்க ளில்சிற்பேசனது அருவருவத்திருமேனியை பிரதிஷ்டை செய்துப் பூசித்துப் புனிதரானோர் ஆயிரத்தி லொருவர். தூரஞ் சமீபமாய், யாவுமாயல்லவாய் நின்ற நம்பினை இன்னுயிர்த் தோழனுய்க் கொண்டு அவனது திவ்ய சாந்தித்தியத்தை யடையப்பெற்ற சிறந்த மேதாவி யர் பதினாயிரத்திலொருவர். உள்ளன்புள்ள மாதரே யென்னச் சரணியனைத் தம்பிராணபதியாய்ச் சிந்தித்து அவனது கருணை வடிவைத் தழுவாது தழுவிக் கலந்து சுகித்தோர் லக்ஷத்திலொருவர். சச்சிதானந்த வருட் பெருங்கடற் படிந்து, தாமொழிந்து, சிவாதுபூதிச் செல்வரய் விளங்குகுநர்கோடா கோடியி லொருவர் கண்டார் !

சிருஷ்டியில் ஒரு நிமிஷநேரமேனும் ஒரு சிறு பரமானுவும் செயலற்றுக் கிடப்பது கூடாமையாமே ! இருந்ததேசத்தே ஒரல்ப பதார்த்தமும் இருந் தேயொழிவதும் கூடாமையாமே ! முத்திஸ்தான மொன்றே சலநமற்ற தென்றபடி. ஒவ்வோர் பதார்த்தமும் தினேதினே சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றபடி அதனைத் கரம்பரிபாகங்காரணமாகத் தக்க பரிணமிப்படைந்தபடியே விஸ் ராந்தி ஸ்தானத்தை நோக்கிச் செல்லுமன்றே !

சித்தம் :—என்ற சொற்றொடா சொன்மாதிரத்தி லுண்மையாகு மேயொழிய விசாரணையில் சித்தென்றும், ஜடமென்றும், இதுவென்றும், அது வென்றும் எது வென்றும் கணிக்கலாகாததாம், அவசர பேதத்தான் சித்தம் தர்மர்களை யுடையதாய்க் காணப்பட்டும், சிஜ்ஜடங்களை யூருவிசின் றும், சிஜ்ஜடாதீதமாயும் ஒன்றை யெதிரிட்டறியும் சிற்றறிவாகாது அறிவே தத்ஸ்வரூபமாயும், தாமொழிந்து ததாகாரமாய் நின்ற அம்மல வறிவினர் க்கேஅவப கி மாதிரத்தானே விளங்கக்கூடியஅவாங்குநோகோசர பரவஸ் அ

வாகும் பெருவாழ்வின் மாயாவிபூதியாமிந்திர ஞாலக்காட்சியே யாமென்ப. கேவலம் ஐடமாயிப்போது தோன்று மவையாவும் ஒருசமயம் தாவரப்பொருளாக மாறியேவரல்வேண்டும். இயற்கையின் சபாவர் யீண்டையோதுதும். இக்கணம் தாவரமாய் சிற்றுகுமவையாவும், ஊர்வன, பறப்பன, கிடப்பனமுதலிய ஜந்துவர்க்கங்களாக மாறியேயொழியும். அவ்வவை மிருகாதிகளாய் மேல்வரும் காலமொன்றுண்டு. அவ்விவந்நாதிகளே காலாந்தரத்தில மக்கள் யோனியிற் சனிக்கும், மொத்தத்தில் மாணிடக்குரந்நாதிகள் நீழிகாலம் பிறந்திறந்தலக் கணுற்றே சிற்றறிவும் அடையப் பாலன வென்ப. மக்களிற் சாமான்யராய்க் கிடப்பவர் மேல்வரும் ஜநநங்களிலாயினும் மேலோராய் விளங்குவர். முதிர்ந்தவறி வெய்தியோருள் அதி தீவரபக்குவத்தை யடையாத காம்ய கர்மாதுஷ்டர்கள் ஸ்வர்காதிபதவி களைய்திச் சுகித்து அவையும் வெறுத்து மீண்டும் கர்ம பூமியிற் பிறந்து யோகிருந்து மெய்ஞ்ஞானமடைந்து பரனடியடையா கிற்பரனே? நிஷ்காம்ய கர்மாதுஷ்டாநப் பிரவர்த்தகர்களான பிரமுகர்கள் ஈகமும் ஜநநத்திலேயே ஜீவன் முத்தர்களாய் விளங்கி இல்லறத்துறவை நடாத்தியும், அல்லாக் கால் புறத்துறவுக் கேற்பவகத்துறவும் பூண்டு அவனா தாதி யாகிரமங்களை யவலம்பித்து மிகுந்துகின்ற பிராரப்தத்தின் பயனாக நேர்ந்த தேகம் நடுகிய போழ்த்துச் சிவத்திலிரண்டறக் கலந்து பிறப்பின்மை யெய்திச் சுகிப்பர் கண்டார். இம்மண்ணுலகத்தே அவ்வப்போது தோன்றி நிலவிய ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு பக்குவத்தை யுத்தேசித்து ஒவ்வோ ரவசரங்களில் பற்பல நன்மைகளை நாடியே யெழுந்த தென்றபடி.

தேனுண்ணும் குழவிக்குச் தேனும், பாலுண்ணும் குழவிக்குப் பாலும், சோறுண்ணும் மகவுக்குச் சோறும் ஊட்டியுபகரிக்கும் தாயே யறிவாள் தம்மக்கட்குப் பிரயோசனமாகும் பதார்த்தங்களை.

அவள் தேகாரோக்யம்பெற்ற தஞ்சிறுவனுக்குச் சிற்றுணைக்கொடுத்து, பிணியுற்றதஞ் சிறுமிக்குக் கைக்கு மருந்தை யூட்டியது அவளது காருண்யமாகாமலென்றாக்கொல்?

கீதையில் பகவான் சமயங்களெல்லாம்முத்துக்களாகவும், தாம் அவற்றின் கோவைக் காதாரமாகிய சரடாகவு மமைந்துள்ளா ராகக்கூறிய உண்மை மேலே உதகரித்த உண்மைகளை சிறுத்தியவாற்றிக. எனவே, நம்மதம் எம்மதித் திற்கும் சம்மதமென்பது ஈஸ்ஸந்தேகம். எல்லாமா யல்லவுமாய் சின்றுபடியால் அம்மதமோ எவ்விதத்தினாலேனும் ஜீவகோடிகள் பாழாகாது பயிராய்த் தழைக்கவேண்டு மென்பதையே மேற்கொண்ட தொன்றென்க.

“எம்மதத்தோர் எவ்வகை நிட்டை சொல்லினும்
சம்மதமே யெமக்குந்தீபற
தற்போதமாய்க்கு மேலுந்தீபற”

என ஆன்றோர் கட்டளையிட்டுள்ள சமய நலம் நாம் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை முற்றும் ஆதரவு செய்ததென்க. செய்யாது விடவெவன்? மேற்புல பூத பைனதிக சாஸ்திர சாஸ்திரங்களும் அவை யொழியக்கிடந்த கலை ஞானக் கடல்களு மன்றே இற்றை ஞான்று வேதசிரசில் துலங்கும் நஞ்சமயாதீதப் பெரும்பேற்றைப் பூசிப்பனவாயின.

சூர்யத்தினிடமாகப் (பிரளயாந்தரம்) பிரபஞ்சத்தோற்றங்கள் வெளிப் படுங் கிரமத்தில், பிரகிருத்தில், தனிப்பெருஞ் சுடர்ப்பிழம்பு உதயமாக, அதினின்றும் கமனாகமனச் சக்தியால் அஃதிருகியோர் வட்டவடி (Circular form) வெய்திய போழ்த்துப் பல சிறு துண்டுகளாக அதின் சிற்சில பாகங்கள் எறிசக்தியால் பூதாகாச வெளியினிடமாக வீசி எறியப்பட்டன வென்றும், அந்தரம் (அன்னம் வெளிப்போந்த பேரொளிப் பிழம்பின் பழைய பகுதிகள் தாமே பல கிரகங்களாய் அவ்வவ்விடத்துப் பரிணமித்து இறுகிய அவ்வொளிப் பிழம்பே சூர்யனாய் ஏற்பு: அச்சுடர்க்கிரஹத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி ஒரு வித கவர்ச்சிச்சக்தியால் சலியா கின்றனவென்றும் வானகாஸ்திரம் முழங்குவதை யூகித்துணர்வார்க்கு மேலே பிரஸ்தாபித்த பலகோடி சமயங்கட்கும் உயிரென நின்று அவையிற்றை அவ்வவ்வங்கங்கட்கேற்ப வாடல் கண்டு இறுதியிற்றன் மயமாக்கிச் சுகத்தை யூட்டும் ஒரு பெருஞ்சமயம் எந்தக் காலத்தும் எந்தத்தேசத்தும் மலையிலக்கென்னப் பெறப்பட்டு கின்றதென்ற உண்மை உதயமாகுமன்றே.

“ தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்க வெண்டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் நிரிபவும்
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மைநின் கணினந்தே ”

என்ற திருமழிசை யாழ்வார் திவ்யவாக்கானும் இவ்விஷயம் இனிது போதரும்.

தமது சிஷ்யவர்க்கத்தினது இளம்பக்குவத்தை யுத்தேசித்து ஆரம்பத்தில் “ ஹே! பரலோக பிதாவே ” என்றற்றொடக்கத்துபாசனையை வளர்ப்பான் போதித்த தேவகுமாரன் எசுகிறிஸ்து, அந்தரம் “ அஹமேவ பிதாமஹ: ” வென்று கூறி “ அஹமேவ பரமாத்மா ” வென்றோதியதும், “ தே ஹோதேவாலம் ” என்றுணர்த்தியதும், தந்தேசத்தை முடித்த கொலோஞரை வாழ்த்தித் தம் தெய்விகத்தை நாட்டிய மரபும், மகம்மதியரி லொருசாரார் கபீஸ் என்ற வகுப்பினர் “ அநல்ஹக் ” என்ற மந்திரத்தை ஆண்டுவரும் நேர்மையையும், கான்ட் (Kant) என்ற ஜர்மானிய தேசத்து விஞ்ஞானியாவார் காலதேசாதிகள் விஷயமாய்ச் செயத சித்தாந்தத்தையும், ஹக்ஸ்லி, டிண்டால் (Huxly, Tyndall) முகவிய கலைஞானச் செல்வர்கள் செய்த சிறந்த

பெருநூற்களினது முடிபையும், கீத், சோபனார், டெனிசன், கார்லீல், எம்ர்சன் டால்ஸ்டாய் (Soethlu, Schopenhauer, Tennyson, Carlyle, Emerson, Count, Tolstoi) முதலியோராய் பிரபலகவிஸ்வரங்களுடையவும், தத்வஞானிகளுடைய ஹ்ருதயத்தையும் இற்றைஞான்று அறிவான தெய்வத்தை அறிவாய் நின்று அறிவாலடைவான் சராசர சேதஞ்சேதனை விசாரணை முடித்துப் பிண்டத்தை யொத்தது பிரஹ்மாண்ட மென்றுணர்ந்து, அகம்புறமற்ற வறிவினுக்கு அகத்துலகும் புறத்துலகும் ஆபாசமாமென்று நிர்ணயம் செய்து, தேகத்தை யானென்றும் தத்துவங்களினது செயலை யென தென்றும்பி மானிக்கும் மாயாபிராந்தி யொழிந்து, தத்துவசியதிகளைந்து, எஞ்சி நின்ற தன்னைத் தரிசித்து, அன்னணம் நேர்ந்த தற்றெரிசினையால் மகா வாக்யங்களின் லக்ஷியார்த்தம் வெளிப்பட இன்பதுன்ப சுகதுக்காதி துவித பதார்த்தங்களினர் தத்தத்தில் மயங்கிய அஹம் பொய்க்கனவா யொழிய, உண்மை யறிவா நந்த வடிவாம் பரிபூரணத்தலைவனே தானாக விளங்கப்பெற்று; சஜாதி விஜாதி ஸ்வகதபேதமற்று மங்கலவடியாய் நின்ற சிவத்திவிரண்டறக் கலந்து சிவோக மென்றிருந்திடலே ஞானத்தின் வரம்பாகு மோநமாகுமென்று பக்குவிகட்டுபதேசித்த பரமாம்ச மூர்த்தத்தினது திருவருட் பிரசாதத்தைப் பெற்றுப் பொலிவுற்று உலகெங்கும் அரியேறென வேதாந்த கர்ச்சனைசெய்த எங்குருமணி ஸ்ரீமத் விவேகானந்தப் பேராளன் ஐரோப்பா அமெரிக்கா முதலிய கண்டங்களிலடைந்துள்ள அபார கைளரவங்களையும் ஆழ்ந்து யோசிக்கும் புத்தி மான்கள் எம்மாற்றுணியப் பட்ட விஷயத்தை முற்றுகே யாமோதித்து இன்புறுவரென்க.

என்றால் மேற்கூறிய யாவும் வேதசம்மதமேயாம். அவ்வேதமோ யாண்டும் யாவார்க்கும் பொதுவாயுள்ளதன்றே ! ஆனம்கோடிகட்கெல்லாம் அஃதே தாரகமன்றா ? அதை விரோதித்த கொள்கைகள் யாண்டும் மருந்துக்கும் கிடையாவே. அஃதான்மாக்களது பரிபக்குவத்தை யறிந்தன்றா அவ்வவைகளை அறிவையூட்டிப் போஷிக்குமென மூதறிவினர் பேசாநிற்பர். வேதம் அதுசிடமென்பார் அதைச்சார்ந்தெழுந்த ஆகமாதிகளைத் தழுவித் கொஞ்சலெவன் ? வேதத்தினதந்தத்திற் பிரகாசிக்கும் உண்மையைக் கடந்த சித்தாந்த மொன்றுதலை யெடுத்தாட லொண்ணுமோ ?

சத்தியமும் நித்தியமுமாய் வேதத்திற்கு விருத்தமான தந்திரமொன்று னதேல், அஃது அறிவாகிய யந்திரத்திற் படுமேல் சின்னபின்னப்பட்டொழி யாதோ ? அபைளர்ஷயமான சுருதிகட்கு பாஹ்யமான போலிச்சாத்திர மொன்றெழுமாயின் அதை யாவரங்கீகரிப்பர் ? மேற்புல விஞ்ஞானிகள் கொள்வரோ ? பூதபௌதிக சாஸ்திரிகளது சதசிலஃதேறுமே ! வேதத்தினந்தமாய்புநிஷத்தென்று துதிக்கப்பெற்று, சுயம்புவாயும், சுயம்பிரகாசமாயும், சிவப்

பிரசாதமாயும், பிரணவாகாரமாயும், பிரணவத்தினதுட் பொருளாயும், விளக்கமுற்றுத் தத்வஞானிகளால்தழுவுப்பட்டு முத்திக்கு வித்தாய் முடிந்த பத்தத்திற்கும் மாறான கருத்தொன்றுவுவதும் உசிதமேயோ? திருவருள் கடாக்கிக்க உண்மையுணர்ந்து சாக்ஷாத்காராநுபவத்தால் பரமாத்ம தெரிசீனைசெய்து பெருவாழ்வடைந்த பெரியர் உலகமும்புமாறு ஜடஜீவபரபேதா பேத சம்பந்தா சம்பந்த முதலிய இன்னோரன்னவற்றைத் தெரிவித்துள்ள முதல்தூலேதே தம். முதல்வனையறிவிக்கும் தூல் முதல்தூல் என்று கோடலும் ஏற்புடைத்தே காலாந்தரங்களிற் புராதன மதப்பிர வர்த்தகர்களாய் விளங்கிய பெரியோ யாவரும் அவ்வப்போது கூறிப்போந்த யாவுமே வேதமெனக்கோடல் அடைவுடைத்தென ஸ்ரீமத் விவேகானந்த ஸ்வாமிகள் பற்பல வவசரங்களிற் கூறியுள்ளார்கள். ஒருகால் நடந்த சம்பவம் மறுபடி மறுபடி ஏனோ நடக்கக் கூடாது? பரதகண்டத்தினர் நீங்கலாக வேனைய கண்டத்துப் பிரஜைகளை கடவுள் (அவர் சிவனாகட்டும், விஷ்ணுவாகட்டும், மற்று யாவராகட்டும்) யாண்டும் ஆட்கொள்ளாது கைவிடுதல் அவர் அபார கருணைக்கமுகேயோ!

புத்தரென்ன, சன்பியூசியஸ் என்ன, ஜொரோஷ்டரென்ன, கிறிஸ்துவென்ன, மகம்மது நபியென்ன, இன்னோரன்ன ஞானதாதாக்கள் ஒவ்வொருவரும் வேதங்களுையே அருளிச்செய்தனர்களென்பது உத்தம சாதுக்களினது சர்வோத் கிருஷ்டமான சித்தாந்தமேயென்க. அதா அன்றியும், மேலே நாம் பிரஸ்தாபித்த மேதாவிகள் ஒவ்வொருவரும் பழைய சமயத்தையே தாங்கள் போதிப்பான் வெளிப்போந்ததாகவும் கூறியுள்ளனேர்மையும் நாம் சிந்தித்துய் வோமாக. 'கீதாசார்யன்' துஷ்ட சித்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனத்தை யுத்தேசித்தும், அதர்மத்தை யொழித்துத் தர்மத்தை யோங்கச் செய்வான்றிருவுளங்கொண்டும், காலாந்தரங்களிற் ருமே அவதரிப்பதாகப் பார்த்தனுக்குக் கூறிப்போந்த வவசரத்தை யாம் யீண்டைத் தெரிசித்தலத்தி யாவசியமன்றே? மீண்டும் ஒரோவழி கண்ணெனம்பெருமான் எங்கேயெங்கே அபாரசக்தி வெளிப்பட்டுப் பிரஜைகளை யிழுக்குமோ அங்கேயெங்கே யாமேதேன்றியுள்ளதாக உலகம் காணுமாக வென்று அறைகூவிய பெற்றியையும் யாம் யிவண் எடுத்தோதினமென்க!

“ஆத்மாவாரே ! திரஷ்டவ்யோ !

சுரோதவ்யோ ! மந்தவ்யோ ! நிதித்தியாசிதவ்யஸ்ச”

என்ற பிருஹதாரண்யத்து மந்திரமன்றோ மேலே உதகரித்த கீதையினது 4-ம் அத்தியாயத்து முற்பகுதியிற் பெறப்பட்ட மந்திரசரிவணது சந்தான விஷயமாய்ச் சமர்ப்பிக்கத் தக்கதாயுள்ளது காண்மோ! இத்தயாதி அத்யோத்கிருஷ்ட சுருதி பஹுளங்களை மேலோர் எடுத்தாளக் கண்டும், கேட்

மே அநந்தரம் துவேஷ புத்தி வசத்தராய்க் கிறிஸ்துவாதிப் பெரியோனா வேத பாஹ்யர்களெனக் கோடலமை வுடைத்தேயோ?

எனவே, வேதம் அநாதி என்றெழுந்த கூற்றின தர்த்த புஷ்டியானது, அஃது சிவப்பிரசாதம், விஷ்ணுப் பிரசாதம் எனப்பிரசங்கிப்பதல்ல. மந்திரத் திரஷ்டர்களினது திருவாக்கு : பிரஹ்மக்கியானிகளினது கூற்று : சிவாநு பவச் செல்வரிட்ட கட்டளை : பரமபதநாதனை வந்தித்தேத்தும் புண்ணிய மூர்த்தங்களினது ஸ்வாநுபவம் - என்றென்றே கொள்ளக் கிடந்தமையைக் காண்க.

“ சிவம் அத்ஸைநம் சாந்தம் சதுர்த்தம்”

என்ற மாண்கீகியத்து மந்திரத்தொடரிலும்

“ தத்விஷ்ணே !: பரமபதம்”

என்று பெறப்பட்ட கேரோபரிடத்தினது மந்திரப்பகுதியினும் போந்துள் ளசிவ :—விஷ்ணு : என்ற சப்தங்கட்கு அதிஷ்டான தேவதையா யுள்ள பரா பரவஸ்து வருவதும்ல்ல, போவதும்ல்ல, ஆடுவதும்ல்ல, ஆட்டுவதும்ல்ல, உண்பதும்ல்ல, ஊட்டுவதும்ல்ல, சொல்வதும்ல்ல, கேட்பது மல்ல, சிற்பது மல்ல, நடப்பதும்ல்ல, என்றசத்தியங்களை வேதாதிகள் எஞ்ஞான்றும் பறையறைவதை யுணர்ந்தும் யாம் சிவத்தையேனும் விஷ்ணுவையேனும் சுட்டறி விற்கு விஷயமாகக்கூடிய கண்டவடிவினராகப்பேசவும் வாய்கூசுமன்றே! பிர பஞ்சத்தை சிவகாரமெனக்கொண்ட வைதிக உத்தம சாம்பவரன்றோ இதை யங்கீகரியாற்ற்பர். முத்தியிலும் முப்பொருளேவிடாது தொடர்ந்த துவைதிக ளன்றோ சிவோத்கர்ஷ னூல்களெவைக்கும் அபார்த்தம்கூறி அபராதத்திற்குள் ளாவர்காண்டிர். அற்றேனும், அநாதி சீத்யத்வம்பெற்றமுப்பொருளுண்டெனல் வேத விரோதமென்றால். வேதத்தைத்தானும் அநாதியென்று கோடல் யாங் கனம் ஏற்புடைத்தோவென ஆசங்கித்தால் நன்று கடாயினும் யாம் வேத வே தாந்தத்தை யநாதியென்று கொண்டோ மேனும், அவ்வேதவேதாந்தங்கட்குச் சிவத்தை யல்லது பிரம்மத்தை யல்லது நாராயணனையன்றி அவகாச மில்லையென மூடித்தோமாக:—சிவத்திற் கிரண்டாவதும், அநாதி சத்ய சீத்யத்வ ஸ்வ யம்பிரகாச பதார்த்தமென வொப்பிய தில்லையிலையென்று கூறிமறுத் தொழிக்க.

என்னனம் பூமியினது கிராஹ்ய கவர்ச்சிச் சத்தியானது மக்களதை யறிந்தவிடத்தும் அறியாதொழிந்த காலத்தும் வெரு படித்தரமாய்க் கிடந்த தெனக்கோடல் உண்மையாகுபோ அன்னனமே, சிவாநு பூதிச் செல்வர் ஏராளமாய்ப் பெருகியுள்ள போழ்த்தத்தும், அன்ன செல்வவான்கள் கிடைப்பு.

தருமையாய் கழிந்தகாலத்தும், யாண்டும் சிவஞானம் இல்பொருளா யொழிந்ததோர் காலவரையறையிலே யில்லையென்னும் சித்தாந்தத்தை யவலம்பித்து வேதம் அநாதியெனப் பேரியோர் கூறாநிற்பர் கேட்டிர்! எனவே, ஸ்வர்க்காதி போகபோக்யங்களை யடைவான் யாகாதிகளை விதித்த வேதத்தினது கர்மகாண்டத்தையும், சித்த சத்தியை யடைவான் சரிதையாதிகளை விதித்த அதன் பத்திகாண்டத்தையும், உபயகாண்டங்களைத் தழுவிநின்ற இதரசாகைகளையும், அதனந்தத்திற் பெறப்பட்ட ஞானகாண்டத்தினது உபவித உண்மைகளேநோக்க சிமான்யப் பிரியோசனத்தையேதரத்தக்கன வெனவும் முடிததனராரியர்.

பத்திகாண்டத்தான் கர்மகாண்டமும், ஞானகாண்டத்தான் முற்பட்டவ் விரண்டும் பூர்வபக்ஷமாகுமென்றபடி. என்றால் பிரகிருதத்தில் ஆரியர் அது வ்டானத்திலிருந்து அதன்கட்பெறப்பட்ட சந்திராதித்யராதி விக்ருதிப் பூசைமுதலியன உபவித மந்திரங்கள் பிற்பட்டுச் சித்தாந்தமானபோது பூர்வ பக்ஷப்படுத்தப்பெற்றன வென்ப சொருதலை. மொத்தத்தில், வேத சிரசிறு லங்கும் சத்தியத்தையே வேத சம்பந்திகள் யாவரும் வேதமெனக் கொண்டார்களுள்பது பல பிரபல பண்டித பண்டிதைகளி னிப்பிராயம் போலும்.

என் மதமொன்றே சத்யம். உன்மத முழுவது முன்மத்த மெண்ப்பரக்கக் கூறி வெளிப்போந்த தற்போத சம்பந்திகள் யாவருமே அமெரிக்கா கண்டத் தினர்க்கு பூரீமத் விவேகானந்த ஸ்வாமிகள் எடுத்தோதிய மண்கேக்காதையைச் சிரவணஞ் செய்து கிருதார்த்ததர்களாக வேண்டி யவர்களா யுளரென்று யாம் அபிப்பிராயப்படுகிறோம். கர்ண பரம்பரையாய வந்த அச்சிறுகதை வருமாறு :—

பாழ்ங் கூபமொன்றன் கட்பன் னெடுநாள் உயிர்த்திருந்த மண்கேம் ஒன்று ஒரு சிறுபோதும் அக்கிணற்றுலகன்றி மற்றொன்றை அறியும் ஆற்றலின்றிக் கிடந்ததாக :—அசந்தர்ப்பமாய்ச் சமுத்திரத்துத் தவளை யொன்று ஒரு சமயம் ஆண்டு விருந்தாய வந்து சேர்ந்ததாம். அங்கனம் போந்த விருந்தை நோக்கி கூபத்துதித்தது உனதுருப்பிடம் யாதோ? யாண்டையதோ? எத்தகைத் தோ? என்ன எழிலமைந்ததேயோ? என அவசரத்தோடு சாவியதாம். மற்றது, யான் சாகரவாசியென விடையிறுத்து மகிழ்ந்ததாம். நாட்டு ளாப்பத்தை யெஞ்ஞான்றும் எட்டிணையும் அறியாது கிடந்த கிணற்றுத்தவளை சாகர விசாரணை செய்வானெழுந்து நீ கூறும் சாகரம் யான் வாழப்பெற்ற இப்பெருங் கூபத்தின தகலம், ஆழம், அழகைப்பெற்றதுண்டோ வென அதி வினயத்துடன் அதை மீண்டுங்கேட்ப, ஆழாழி கண்டது இறும்புதெய்தி, மந்த ஹாசம் தவழ்ந்த நகைகளைப் பிரகாசப்படுத்தி யான் கண்டு வந்த சாகரம் உன்னாலும், என்னாலும், பிறராலும், யாவராலும் இத்துணைச்சிறப்பு வாய்ந்த

தெனக் கணிக்கக்கூடாத தொன்றென்று சமாதானம் கூறியதாம். இதைச் செவியேற்ற சீறும்பி மற்றதனிடம் முற்றும் பிணக்கங்கொண்டு சீ-உ-நீ கூற லுற்றது முற்றும் அசம்பாவிதமே !

உனததிகப் பிரசங்கம் என் சிறு மூளையிலேருது ஏறுது ! உனது கூற் றிற்கும் எனது சிற்றறிவினுக்கும் இரண்டாயிரம் காவதம் தூரம். எனது கிணற்றினும் (இந்த கிணறுதானும் இந்தத் தவ்ளயினது பாட்டன் பூட் டன் சம்பாதித்த பிதுரார்ஜ்ஜிதம்போலும் !) பெரிய பதார்த்தமொன்றிருக்கக் கூடுமென் றொருபோதும் நம்பேன் ! நம்பேன் ! போ ! போ ! நின்னேழை மதியே நின்நண்ணமயங்கி மறைத்ததுபோலும் ! நீ கூணமேனும் என் முன் னில்லா தோடியொழியென்ற மூடப்பிரசங்கத்தைச் செய்து விருந்தாய்ப் போந்ததை வெளிப்படுத்தித் தான் வெளிப்படாது அக்கிணற்றுச் சுவர்க்கத் தில் காலக்கிரமதகில் மாண்டொழிந்ததாய்

“கூவலாமைகூராகடலாமையைக்
கூவலோடு டாக்டுமோகூடலென்றல்போற்
பாவகாரிகள்பார்ப்பரிதென்பாரற்
றேவதேவன்சுவன்பெருநதன்மையே.”

என வெடுத்தாண்ட வாசீசமுனி சிரேஷ்டரது அருட்டிறத்தையும் மீண்டைச் சித்திப்பதே நமது கடனேயாம்.

நாம் வாழாரின்ற இக்கம்பூமியின்கண் இக்கதையைப் பிரயோகிக்கத் தக்க ஸ்தானபேதங்கட்கு அளவு சங்கிய இல்லை, இல்லை. மலையிலங்காய் நின்ற பாத்திரங்கள் கோடிக்கணக்கினு மடங்குவரோ ? தாமடைந்த துக்கத் தையே யன்றோ பிரணைகளிற் பெரும்பாலார் சுகம் சுகமெனக் கருதி வாழ் வடையா சிற்பர் ? சினதேசத்தில் ஓர் காலத்தில் ராஜத்துரோகம் செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சிட்சையடைந்து இருட்டறை யொன்றனில் நாற்பது வருஷகால மடைக்கப்பட்டுக் கிடந்த பிரபு வொருவர் தம்மைச்சிகழித்த அரச யன் இறந்தபின்னர் சிம்மாசனத்தை யடைந்த கான்மூளையினது காருண்ய மேலீட்டால் சிறைச்சாலையினின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட பின்னா மனுஷஸம் ஸர்க்கத்தையும், சூர்யகாந்தியையும் பொருதவராகி அரசன் சமுகமடைந்து ஹே ! சக்ரேஸ்வர ! யான் சுதேச்சையாய்க் காலங்கடத்தலை நாடி ஸ்வதந்தி ரத்தையுர், இகலோகபோக போகயங்களை வேண்டி ஜன் சமுகத்தையும், ஆயுள்விர்த்தி. மனோர்ச்சாகம் முதலிய இன்றோரன்னவற்றையு மீண்டுங் கருதி இந்தப் பிரகாசமான பூமியையும் விரும்பினேனல்லன் ! அடியேனை பழைய இருட்டறையின் வாசத்திற்கும், பழைமையான எலிச்சமுக தெரிச ணைக்கும், அனுப்பிவைத்து* எனது ஸ்வதந்தரத்தையும் ஒழித்துப்போடல் வேண்டும். அல்லாக்கால் எனைக்கோறலே எனக்கின்பத்தைப் பயக்கத்தக்க

தென்றெனக் கூறிப்போந்த கூதையும் துன்பங்களையே இன்பங்களாய்க் கொண்டொழுகும் அறிவீனர் பலரிடத்தும் சமர்ப்பிக்கத் தக்கதாயுள்ள தென்பதை விசதப்படுத்திடுமென்க.

அமராவதிக் கிறைவனாகும் இந்திரன் ஓர் காலத்தில் மகருஷி யொருவர் சாபத்தினால் பெண்பன்றி யுருவஞ்சாங்கிக் குட்டிச் சேனையுடன் கானகத்தில் வர்த்தித்து வருகையில் அச்சாப ஈவாரணகால முணர்ந்த தேவர்கள் அவ ணடைந்து முன்போலவே அச்சுரேந்திரனைத் தமதிறைவனாகக் கருதியும், மலதேக சம்பந்த தோஷத்தால் குட்டிகளை மீது அன்புபாராட்டி யுழலும் அவ் விறைவனிறையு மிணங்காமை கண்டு தேவர் வெருண்டு அமமல தேகத்தை வெட்டிவிழ்த்தலும் ஸ்வயரூபம்பெற்ற அவ்விந்திரன் காணமுற்றானாய்த் தேவர் குழாத்துடன் அமராவதியை யடைந்தனன் என்ற இதிகாசமும் சிறு சமயச் சிறுவர்க்குப் பிரயோசனப்படத்தக்க தொன்றும். பெரும்பாலார் தாங்கள் அவலம்பித்துக் கிடக்கும் சாமான்யக் கொள்கைகளையும், அற்பவாதங்களையும், சுவல்பதெய்வங்களையும் எத்துணையொருவர் இடித்திடித்துக் கூறினும் சிவாரணம் செய்து கூகப்படச் சம்மதியார்க ளென்றபடியாம் அன்றோரது சஞ்சித் வினையின் பரிபாகம் இருந்ததிற்ப் என்னே யென்க !

இன்றோருக்கோ இகத்திலமையும் சமயங்கடந்த ஞானம்? இத்தகைப் பெரும்பேதையரோ அறியவல்லார் நம்மனவாக்குக் காயங்களைக் கடந்து சிற்றலையே குணமாகவுடைய குணரஹிதப் பெருங்கடலை?

சமயாதிதமான பழம்பெரும் பொருளைச் சமயங்களெவையெனும் முற்றிலு மறிவதசாத்யமேயாம்.

“யதாநத்பா : ஸ்யந் தம : ஸ்ஸமுதே”

அஸ்தம் காநந்தி நாமாந்யே விஹய

ததாவித்வான் காமாந்யாத் விமுதத :

பராத்தரம புந்ஷம் உபைதி திஸ்ய”

என முழங்கும் மறையன்றோ உண்மையை யுள்ளபடியே போதிய சின்றது கண்டார்.

உப்பாலமைந்த பிரகிமை யென்று ஒருகால் சாகரத்தை யாழங்காண வண்ணங்கொண்டு அதன்கட்போந்து உருக்கநாந்து மறைந்த சிறு கதை யொன்றை ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர் சிவ்யவாக்கங்கட் கருளிச் செய்ததை யீண்டைச் சிந்தித்துத் ததாஸ்து கூறுவதே நமது ஒழியாக்கட னென்க. சிவராஜயோகத் தமர்ந்த சிவநேசச் செல்லுரொருவரைச் சின்னா முன், யாம் எம்மாநம் பந்துக்களாம் வைதிக சைவர் சிவருடன் சென்று பல் லாழிக் காலம் எம்பெரியோர்புரிந்த பெருந்தவத்தின் பயனாகத் தெரிவித் தோம். அப்போதே அவண்போந்த ஏகேசவரவாதி யாவாரொருவர் அடி

மஹானே நோக்கி “அடிகேள்! ஏழையேன் ஐகதீசனை யுணர்ந்தும் உணரா தொழிந்தேன்; அவனுண்டென்பேன் ஒரு சமயம்; அவனுண்டோ வென் பேன் ஒரு வேளை; அவனது சாந்சித்யத்தை யணுகி இகலுறுவேன் ஒரு போது. அவனைக் காண்பெறாது அவல முற்றொழிவேன் ஓர் காலம். அடியேற்கு சிச்சய ஞானத்தை யருள்வீராக” என விண்ணப்பித்தனராக அச்சிவ ஞானியார் “அன்பு! நன்று கேட்டி, சின்னைத்தான் நீ யுள்ளபடி உணர்ந்தனை கொல்?” எனக் கடைகூறித்தார். ஆஸ்திக சபையினது சம்பந்தி விடையொன்று மிறுக்காது மௌனஞ் சாதித்ததை யாம் கண்ணுற் கண்டோம். அன்றொருநாள் கல்லால ய்ருகூத்தின் சிழலமாந்து சின்முத்திராங்குசக் கோலங்காட்டி, சனகராதியோர்க்கு “யத்தச் சப்தோபலகூதித” எனச் சுருதி வந்தித்த தம்மைக் கொடுத்துத் தாமல்லாதவற்றைக் கெடுத்து உபகரித்த ஸ்ரீ தகூரின மூர்த்தமெனச் சைவமங்கலம் தழைக்கப்பெற்று விளங்கிய அப்புனிதர் மீண்டும் நமதாஸ்திக நண்பரைக் கடைக்கணித்து “ஹே! புண்ணிய! பகவானே நீ யுணர்ந்து முனராத ததிசயமன்றே! நீ மெய்யாகக்கண்ட பிரபஞ்சத்தைத் தான் உள்ளபடியே உணர்ந்தீனயோ? இந்திரியத்துவாரா வருஞானம் ஒருபடித்தாயுள்ளதென நம்பதக்கதன்றே! ஒரோவழி, ஒவ்வோரிந்திரியம் ஒவ்வொன்றைப் பொய்ப்படுத்தி விடுமென்ற சாஸ்திர முடிபை நீ யறிந்த தில்லையோலும். பதார்த்தங்களிலுள்ளபடியே யாண்டிமில்லாத குணங்களை நமதிந்திரியங்கள் கற்பனையாகக் காட்டா என்றனவென்ற ஸ்ரோபபியர் ஞானத்தை நீயவலம்பித்ததில்லையோலும். யாண்டும் பாறுதலடைந்தே கிடக்கும் நாமரூப சகிதத் தோற்றங்கள் விஷயமாய் என்னெனம் ஏச்சய ஞானம் உனக் குண்டாகும்? மேற்புல விஞ்ஞானிகளிலெவரேனும் இதுகாறும் ஜடம் இன்றேரன்ன லக்ஷணங்களைத் தானடைந்துள்ளதென வரம்பிட்டு முடிவுசெய்ததாகக் காணப்படவில்லையே. இந்திரியாதீத நல்லறிவாலடையத்தக்க பிரபஞ்சாதீதப் பெம்மானைச் சேட்டையில் குரங்கை வென்ற மனக்கருவி கொண்டு எட்டிவெதவன்? மனம் யாண்டுளதோ ஆண்டு ஆணவம் குடிகொண்டுளதாம். ஆணவம் இச்சையையே வளர்க்குமன்றே. இச்சை முக்கியமாய்ப் பயத்தையும், இதர துக்கங்களையும் விர்த்தி செய்யாது விடுமேயோ? பயத்தை வழியில் விட்டொழித்துத் தங்கருவுக்குபதேசம் செய்த சறசீடன் கதையைக் கேட்டி: போலிப் பக்திமான்களது ஹிருதயமெனப் பிரகாசமற்றுப் பேரிருள் மூடிய நடுச்சிப்போதொரு மூட குருவும் அவரது கள்ளமற்ற உள்ளமே யா பரணமாகப்பூண்ட புதிய சிஷ்யனும் தனிவழிச் சென்றனராக, ஆணவ போதகாசிரியன் ஆணவ சம்பந்திகட் குபதேசித்து ஆணவ வித்தியையே செய்து குரு தகூரினையாய்ப்பெற்ற பொன்முடிப் பொன்றைத் தன் சீடனிடம் பத்திரப் படுத்துப்படி கொடுத்திருந்தானேனும், அவ்வப்போது அப் பெருஞ்சாலையினிடம் போந்த பற்பலரையும் விளித்து நன்னைப் பயமுள தாங்கொல் எனக்கடாவிச் சென்றதைக் கண்டிதும்பூதெய்திய இளஞ்சீடன்

நன்று! நன்று!! எங்குரு ஞானங்கிடந்தவாறு நன்று! எனச் சிந்தித்துத் தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட பணத்தைச் சாலப்புறத்தெறிந்து சென்றவன் மீண்டும் அஞ்ஞானம் பழுத்த பாதகன் வழிப்போக்க றொருவனைச் சந்தித்து வழியில் பயமுண்டோ வென உசாவியதைக்கேட்டு அம் முழுமகனை யணுகி நீவிர் பயமொழிந்து வாழ்க! யான் பயத்தை வழியில் ஒருகாவதூரத்தில் விட்டொழித்து வந்தனன். இனி மூரநாய சங்கீர்த்தனம் செய்தற்குப் பிரதிபந்தகம் ஒன்று மின்றி என்று கூறக்கேட்ட மந்தபுத்தி மந்த பக்குவமொழியப்பெற்று பக்குவ மக்கணமே யடைந்து தன் சிஷ்யனையே குருவாகக் கொண்டு க்ஷேமமடைந்தனனென்ற கதை யொன்றுலவா என்றது ஆகவே நீமனக்குரங்கைச் சலபமாய் வெல்லுதற்குபாயமொன்று கூறுதும். எதை உண்டென நீ நம்பினாலும் நம்பாமல் விட்டாலும், என்றன்னையே நீ யுண்டென நம்பாதொழிந்த துண்டோ? மமிய நீ உள்ளபடியே உன்னையேனும் உணர்ந்தாயில்லையே. உன்னை நீ யுணரப்பெற்றால் உந்தலைவனையும் நீ யுணரவல்லே. “தத்துவமசிசுவேதகேதோ” வென வெழுந்த வேதத்தை யீண்டைச் சிந்திக்கக்கடவை” என்று மெயஞ்ஞானப் பிரசங்கவாரி யொழிந்து அடியோங்களை யாட்கொண்டார். அவரது சிவம்பழுத்த திருமேனியின் கீழிலைக் கண்கள் செய்த பாக்கியமாகக் கண்டு, வேதவித்தாய் அவரது வசநாட்டுத்ததைக் காண புத்ததாலருந்தி ஆனந்தமடைந்த யாம் சங்கலபித்த மாததிரத்தானே அண்டாண்ட சராசரங்களைப் படைத்தளித்துத் துடைக்கு மாற்றலமைந்த ஏகநாயகனது உபயபாதார விந்தககளினதிலக்கணத்தை என்னென்றெறிவித்துணர்பேம்! அவனதனைத் கல்யாண குணதி சயங்களை எப்படி விரிக்கப் புகுவேம்!

“நைவஸ்திரீ நயமா தேஷ நசைவாயம,
நயமஸக: பத பரபர மாதகே,
தேந தேந வபுஜபதே”

எனவெளிப் போந்துலாவா என்ற சுவேதரீகுவதரம் உணரப் பெற்று நம்பி ராணபந்துவை, ஆணென்றும், பெண்வென்றும், அவியென்றும், அது வென்றும், இதுவென்றுகூறி வெளிவரல் அடாதடாதென முடித்து விசாரந்தியடைவோமாக.

இப்புண்ய பூமியை முன்னொருநாள் ஒருகடைக் கீழடக்கியாண்ட செங்கோலேந்திய சக்ரேசுவர ஹொருவன் அக்காலத்தே பரதகண்டப் பிரதேச முழுமையும் தம்பிரசம்மை உலாவப் பெற்ற சித்தரொருவரைத்தம் சமூகத்திற்கு வரவழைத்துபசரித்துக் கடவுளைப்பற்றி யேதேனும் அவர் போதிக்கும் படி வரமிரந்தனாக, அப்பெரியரிற் பெரியர், ஒருநான், இருநான், நான்குநான், எட்டுநான், நூற்றெட்டுநான், நாலெட்டுநான், எட்டெட்டுநான் என்றிரட்டித்த சங்கியையிலடங்கிய பலநாட்டவனை சொல்லி, முடிவில் கடவுளைப்பற்

நிச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அவா நீண்டு நீண்டு தூரந்தூரமாகி மறைவதாகக் கூறிய அமிர்தவசனங்களே யாமிவண் எடுத்தாளத்தக்கவையல்லவோ ?

“பாங்குளநாந் தெரிதுமெனத் துணிந்து கோடி”

பழமறைக டனித்தனியே பாடிப் பாடி

பீங்குளதென் றாந் குளதென் றோடி போடி

யினை கதிர்வெந்துத் தொடந்துதொடர்ந்தெட் நிறதோறும்
வாங்குந் வெளிமுழுதும நீண்டு நீண்டு

மறைந்துமறைத் தொளிக்கின்ற மணியே யெகிழ்ந்

தெங்குந் பாணந்த வெள்ள பேசா

சிதானந்த வநுட்சுவமே தேவ! தேவே.”

என்றுபதேசித்த குரு மொழியும் ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்றென்க. மூன் றோரெடுத்தாண்ட அற்புதக்கதை மற்று மொன்றுண்டு. அஃதும் ஈண்டையுத கரித்தலத்யாவசியகமேயாம்.

சித்த சுத்தியடைந்த பெரியவரொருவா ஒருகாலத்தில் அகிலலோக நாய களைநோக்கித் தவங்கிடந்து வெகு நாள் கழிந்தொழிந்தும் பகவான் பிரஸந்ந மாகாததை யுணர்ந்து வெறுப்புற்றுத் தேகத்தை யொழித் துயிர்ந்துறப்பான் சமுத்திரக் கரையடைய, ஆண்டுக் கந்தனை சுகர்த்த சந்தரவடிவினன், சிறு வயதுப்பாலகனொரு குழந்தை ப ல்ய லீலை யொன்றனைச் செய்யாசின்றதைப் பார்த்து வியப்படைந்து அவனை நோக்கி, ஹே ! குழந்தாய் ! இஃதென்னை நீ செய்யலுற்றது ! சமுத்திரத்துச் சுலத்தை முகந்து முகந்து இச்சிறுபாத்திரந் கொண்மணவிற் சேர்க்கின்றனைபோலும். இதனால் நீயடையும்பயன்யாதோ ! என்றுசாவினார். சிறுவன் ஐய ! யான் இச்சாகரத்தை வற்றச் செய்வான் இன்னணம் கர்மம்புரியான்றேன் என்றனனாக, முதியோன் முற்றுமிறும் பூதெய்தி “என்னை ! இச்சமுத்திரத்தை நீயோ ஒழிக்கற்பாலே” எனமீண்டும் ஆசங்கித்தார். அதைச் செவியேற்ற சிறுவன் ஐய ! யான் செயப்புகுந்த காரியம் நீவிா பரமேசுவரனை யாந்தறியப் புகுந்ததைவிட ஆச்சரியமேயோ வென்றேற்ற வினையளித்துத் திருவுருக்கரந்தன னென்று கூறுப.

“அன்புசிவமு மிவண்டென்பா மினிலா

அன்புசிவமாவதாருமயினிலா

அன்புசிவமாவதாருமயிந்தபின்

அன்பே சிவமாயமர்ந்திருப்பாரே”

என்ற திருமந்திரம் சித்தாந்தம், வேதாந்தம், யோகாந்தம், நாகாந்தம், போதாந்தம், என்பனவாதிய யாவத அந்தங்களையும் தன்காப்பததி வடக்கிப் போந்

ததைக்காணுதிர் ! எந்த அந்தநதான் எம்பெருமான் அந்தத்தைக்கண்டு அந்த மடைந்து கிடந்ததோ கூறுவீர்.

“ இன்னதன்மையெனென்றறியாச் சிவன் , எனவும், “சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன்காண்க” எனவும் எழுந்த திவ்வசுநங்கீர்ப் “ பத்திவலையிற படுவோன் காண்க” என்றெழுந்த அற்புத அவசரக்தூடன் பொருசுதிப்பிர சங்கிப்பர் சாதுக்கள்

“ யே யதா மாம ப்பபக் யநதே
தாம ஸ்ததைவ பஜாம பஹா”

என்று பதேசித்த எமதண்ணல், எங்கள் கண்கண் தெய்வம், எங்கள் மெய்கண்டமூர்த்தம், எம்மேனார் அஹம் ஒழியப் பே தித்த குருமணி, கண்ணன், கமலகண்ணன், கருமுகில்வண்ணன், கருணையண்ணல், எங்கோன், எம்மான லோகசம்ரக்ஷகன், லோகைக நாதன், சீனதயாநு, பார்த்தனுக்குத் தன்னிடமே கைலையைக் காட்டினோன், அவைக்கள ம்புக்கு அவதியுற்ற ஸ்திரீ ரத்நம் துரோ பதைக்கு அஹம்முற்று மொழிந்தபோதே அபயஹஸ்தம் தந்து ரக்ஷித்தோன், சிவ்டர்கள்சிவ்டன், துவட்டர்கள் துவட்டன், இவட்டர்களிவட்டன், போலிகட்டு போலி, திருடருக்குத் திருடன், ஞானிகட்டுத் தாரகப் பொருள், அஞ்ஞான விருளையே யபேக்ஷித்து அலமந்து கிடப்போரை அஞ்ஞான ஆஸ்தியை யமோகமாய்த்தந்து ஆடல்காணும் நங்கண்மணி, யாவரிடத்தும் துவேஷமொழிந்து, யாவரையும் கண்ணொர் சாண்போரது விறுத்புண்டரீகத்தையே கோயிலாக்கொண்டோன், தன்னையே வந்தோன், தன்னையன்றிவேருள சிவனை யேனும், பிரமனையேனும், நாராயணனையேனும் அறியாத ஞானவள்ளல்,

“ ப்ரஹ் மார்ப்பணம் ப்ரஹ்மஹ்விராப்
ப்ரஹ் மாக்ரெள ப்ரஹ் ப்ரஹ்மதம்,
ப்ரஹ் மைவதேந கந்தவ்யம்,
ப்ரஹ்மகம் மாதிரா”

என்றெடுத்துரைத்த எம்பெருந்தகைப் பிரஹ்மாகார மூர்த்தம்,

“ மம்மநாபவ மத்பக்தோமத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு
மாமேவைஷ்பவலிஸ்த்யந்தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஹிமே”

“ஸ்ரவதர்மாந் பரித்யஜ்யமாமேகம் சரணம்வ்ரஜ
அஹம்க்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமிமாசுசு:”

என்றற் றொடக்கத்து மந்திரத்தைக் காண்டபனுக்கு அதுக்ரஹித்துப் பிரபத்தியை யூட்டி யாட்கொண்ட ஞான விக்ரஹம், அண்டாண்ட பகிரண்ட பிரஹ்மாண்ட சாசர சேதநா சேதந பதார்த்தங்கள் யாவும் என்னுடைய ஸீலாவிபூதியே யாகுமெனக்கூறி யெம்மேனார்க்கருளிய ஒரு பெருந்தெய்வம்,

எந்த எந்தக்காலாந்தரங்களில் எந்த எந்தத்தேசாந்தரங்களில் அந்தஎந்தப் பெரியோர் சிவாதுக்கரஹம் பெற்று உண்மையை யிடித்துணாப்பான் போந்தன ரோ, அன்னோர் யாவரும் என தம்சமாவரெனக் கூறி அறிவுடை யுலகத்தை ஆனந்த சாகரத்தழுத்திய சச்சிதாநந்த அருட்பெருங்கோலம், மண்ணே யுண்டோன், துவேஷ புத்தி யொழியாது தம்துவண்ணையே பித்ராஜிதமாகக் கொண்ட பாதகரை மண்ணையே யுண்பிப்போன், மாயன், முழுமக்கட் பதனாமயக்கி மாய்த்து முனிமக்களேற்றை முப்போதும் அடைந்து கிடப்போன், கலாஞ்ஞான மஹதைசுவர்யவான்கள் யாவரானும் இற்றை நாள் ஆதியநாதி என்றே துதிக்கப்பெற்றோன, சதாசார்யன், பிரஸ்தாநத்திரயத்தில் சிரோ பூஷண மாய் விளங்காந்நர சீதையில் கடுகைத் துளைத்துக் கடலை யடைத்ததென்னச் சதுர்வேத சாரத்தையும் உபபிஷத் லேவையையும் சர்வசாஸ்திரங்களையும் உலகிற் பரவியுள்ள ஸர்வபத முக்கிய சாராம்சங்களையும் ஒவ்வொரு சொற்றொடரினும் ஒவ்வொன்றும் ஒளித்து அமைத்த எண்கள் தயாதி, அவன் னனது பெரும் புகழைப் புகழாது புகழ்ந்தயமய்யன்பர்களா துவேதத்தை நாணச் செய்த வசநாம் ருதத்தைச் சிரமேற் றகாண்டு வாழ்வோமாக! ஷே! சச்சிதாநந்த ஹர்! எம்மை அல்லற் றடற்படுத்த பாழ் வினையை சினது அளவிலா அன்பு சுட்டொழிப்பதாக! சினது திவ்ய மங்கள சாந்ந்தியம் யாண்டும் தழைத்தோங்குக! சினது பரலோகப் பெருவாழ்வு இற்றை ஞான்தே எம்மையடைக! கண்ணே வருக! கண்ணு வருக! எங்களன்பே வருக! கதியே வருக! தவமே வருக! ஐயா வருக! மெய்யே வருக! அம்மே வருகவருகவே! அவனரு ளலாதொன்றுங் கைகூடா தென்றார் விஞ்ஞானிகள். அவனருளின்றிக் கைகூடுவது வாய்ஞான மலவாழ்வே யென்க

“அவாந் மநசகோசர:” என்று வேதங்கள் வந்தித்த நம்பனை அன்பா லன்றி யடைதல் சாத்யமோ கூற்றுவகர்.

“யதோவாசோ நவாத்நந்தே
அப்ராப்ய மநசாஹ”

என்று சுருதிமுழக்கிய முடிவுளாயின் பயனை யாம் முழுவது மடைவோமாக.

“யாவரு மெவையுந் தானு யவரவர் சமயந் தோறும்
தோய்விலன் புலனைந் திற்கும் சொல்படான் உணர்வின் மூர்த்தி
ஆவிசேர் உயிரி னுள்ளால் யாதுமோர் பற்றி லாத
பாவனை யதனைக் கூடி லவனையுங் கூட லாடீமீ”

என்ற வைணவ திலகர் திருவாக்கும் நம்மனோர்க் கீசுவர ஞானத்தை யூட்டி யுபகரிக்கு மென்க.

“நின்னொர் பிறரன்மீ நீயே யானுப்
நினைப்பார்கண் மனத்துக்கோர் விக்கு மாறார்
பன்னையு மன்னவர்க்கோ ரமுத மானுப்
மறைநான்கு மானுயா றங்கமாளுப்
பொன்னுனுப் மணியாயுப் போக மானுப்
பூமிமேற்புகழ்தக்க பொருளை யுன்னை
யென்னுந் பென்னுந் பொன்னி னல்லா
லேழையேன் என்மொல்லி பேத்து கேனை”.

எனவோதிய நஞ்சமயாசார்ய ஸ்வாமிகளது ஹிருதயத்தை புணர்ந்தும், உத்த மவைதிக சைவர்கள் ஏனைய மதவாதிகளிடம் சோதர வாஞ்சையைச் செலுத் தாராய்த் தொடுவழக்கிட்டுத் திண்டாண்டப் பட்டு விஷிதத கர்மங்களைச் செய்வான் முந்துவரேயோ? எம்மேனோ யாட்கொண்ட மெய்யடிகள் ஸ்ரீவாச கப் பெருந்தகையார் அருளிச்செய்த திராவிட வேதத்தின்கட போந்த “ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்று மில்லார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளே ணங் கொட்டாமோ” வென்றெழுந்துவரும் அமிழ்தினுமினிய சொற்றொடரை அதுசந்தானம் செய்யாதுமறந்து, எஞ்ஞான்றும் நாமரூபாத்தான நாமரூபரா ஹித்யப் பெருஞ் செல்வத்தைக் கைப்பற்றி அதுபவித்த லொழிந்து நமதறியா மையை நாட்டி, நாமரூபாதிக்குப் பரத்வம் சூட்டி, சொற்சம்பிரமம் காட்டி, நாம் மகிழ் அடைவான் முயலல, யாதொரு பேரைத்தன் சாயலைச் சிறைப் படுத்துவாறதல், புதைத்தொழிப்பாறதல் அதுசிற சங்கல்பமேற்கொண்டு அப் பிரதிவிம்பத்தை மெய்யென மயங்கித் துரத்தித் துரத்தி யலைந்தலைந்து அலக்கண பட்டது போலு மென்ப. நாமரூபம் மாயையின் கூறாமையான எப்போதும் மாறுதலடைதலையும், விகாரத்தையும், கிலையின்மையையும் குணங்களாக வுடைய தென்பது பெற்றும். அம்மாயை தானும் அதை மெய்யென மகிழ்ந்தோனாயேயுமயக்கி யாடல் காணுமெனக். அஃது சத்தே யெனமுடித்த மெய்ஞ்ஞானிகளாம் அளவிடலரிய ஆற்றலமைந்த எம்பெருமக்கள் சந்திதா ணத்தில் அஃது உள்பொருளுொன்றாகாது யாண்டு மில்பொருளுொனலே முடிந்து பஞ்சாயப்பறந்தொழியு மென்க! அஃதத்யாசம், அகீர்வசநீயம் ஏன்றே எம்மேனார் கூறி மகிழ்வார் போலும்.

“தோன் மின மறையும் மறைந்தன தோன்றும்,
பிறந்தன விறக்கு பிறந்தன பிறக்கும்”.

என்பதூஉம் சத்பிரமாண மன்றே!

இதுவெனச் சுட்டப் பெருததே பிரஹ்மம். இது வெனச் சுட்டப் பெறும் யாவும் அசத்தே.

“ த்ருசியம்சேஜ்ஜடிமாபவேத்” என்றார் வடமொழிச் சிவஞான போதாசிரியரும். இது வல்ல, இது வல்ல, இது வல்ல வென்ற நேதி ஈயாயமாத்திரத்தானே வேதம் தனாது நாயகத்தை வஸ்துதிக்கு மென்று கூறுப.

உள்ளன்புள்ள யாதோர் உத்தமஸ்திரீமணியை அவள தின்னுயிர்ச் சுக விளித்துப் பரபுருடா பல்லோணாக் குறிப்பிட்டு, அன்ன புமான்களி லொவ்வொரு புருஷோத்தமனையும் தனித்தனிச் சுட்டிக்காட்டி இவரோ உன் பிராணபந்து, அவரோ உன் னின்னுயிர் துணைவர் என்று உசாவாசிற்ப, தப்புருடரல்லாணா இவரல்லா, அவரல்லா எனக்கூறி யொழித்து, ஆண்டுப் பின்னர்ட் போந்த தன்னினு மினிய தங்காதலையே தோழி, “ பொற்பாவாய், சித்திரத்தும் எழுதொனா வணப்பினன் தன்னைக் காண்பாரைத் தம்மைமீண்டும் காணரக்கும் மனமதனை வென்ற இப் பாலபாஸ்கரனை கீயறிவை கொல்” எனக்கடாவியவமயம், புனமுறுவல் பூத்தாளாய மௌனமுற்று மனமற்றுத் தலைவணங்கி னின்ற காட்சியே யென்ன, பொருளல்ல வற்றைப் பொருளன்றெனமுழங்கிய மறை பரம் பொருளாம் பரமசிவனைப் பிரஸ்தாபியாது பிரஸ்தாபிக்கு மென்று கூறுவர் விஞ்ஞான சீலர். ‘ அதுவாறல், அதுவாவர், அதுவே சொல்லும்” என்றார் எங்கோமள மணியும் அது வாதல், மனமாத் அந்தக் கரணப்பிரதிபந்தகங்கள் தலை தூக்கியாடும்வரை கைகூடாதே, வீட்டை வீட்டினிடமே யடையற்பாலதன்றோ மெய்ஞ்ஞானிகளும் மெய்யடியார்களுமாவர். இறந்த பின்னர் மக்கள் கைலை சென்றும், வைகுண்டம் சேர்ந்தும், பரலோகங்களும், வாழ்வடைதல் உலகம் கண்டதில்லை, எம்மனோர்கண்டதில்லை, யாமும் கண்டதில்லை மக்களிற் பெரியர் தமது ஜீவகாலத்தே, இருந்த விடத்திருந்தே வீட்டை யெய்திச் சுகித்தனும், சுகிக்கின்றதும், இனியும் சுகிப்பரென்பனும், கண்கூடாமன்றே ‘

“ நன்ற ஞானங் கடந்து போய் நல்லிற் திரிய லொல்லாபீர்த் தொன்றாக் கி. ந்த வருப்பெருமையுடைய லதனையுணர்ந்துணர் சென்றாக் கின்ப துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றா [ந்து லன்றே யப்போ தேவிடு அதுவே விடு வீடாமே”

என்று போந்த கம் ரத திருவாக்கைத், தெவிட்டாது தித்திக்கு மம்ருத ரசத்தை, அஞ்ஞானவிருளரிக்கும் மெய்ஞ்ஞானச் சுடரினை துவேஷதுஷ்சிந்தையைத் தூரத்தே தூரத்தி யொழித்துத் தரிசித்து அடங்குவதாக பாமர உலகம்.

“ மநயேவ மதுஷ்யானாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:”

என்று சுருதியே உண்மையை யுள்ளபடியே கூறிப் போந்த தென்றபடியும்.

“ அஞ்ஞானப் ப்ரபவம் சர்வம்

ஞானேந ப்ரபி லீயதே

சங்கல்போ விவிதத: காத்த:

விநாயகம் ஸோபந் தரு:

என்று மெய்வடிவின், நங்கண்மணி, நங்கண்ணிற் கருமணி, நங்கண் கண்ட தெய்வம், மெய்கண்ட சைவம், ஸர்வவதியை வெற்றிகொண்ட சாவஞ் ஞன், அம்பா சமேதனதவதார விக்ரஹம், பொய்யையே கண்டு பொய்யையே விண்டு பொய்யையே யுண்டு பொய்யிற் பூரித்துப் பொய்யிற் பாரித்துப் பொய்யைக் கொட்டிப் பொய்யைத் தலைக்கட்டிப் பொய்யை வாரிப் பொய்யை வழங்கிப் பொய்யாய்க்கிடந்த வெய்மை ஸ்வப்ந மொழி, 4 துச் சாக்ர மடைவித்துத் துரிய சிலையிலழுந்த மெய்யை யூட்டி மெய்யே யாக்கி மெய்வாழ்வடைவித்த நங்குருட்டம், எம் சற்குரு மணியை யிறை நான் உலக முழுமையும் ஞானம வீசித் திக்விஜயம் செய்வான்று னடிய தனிச்சுடரெள்ளி, ஐகத குருநாதன், ஞானவாரிதி, அட்டமாசித்திகளையும் அடிமை கொண்டோன், அட்டலக்ஷுமிக ளும் தமதுசர்வதாந்தத்திற்சேவைசெய்து அவிரஅவிர்ந்தோன், “ஸோகம்சிவோ கம் சிவ:கேவலோஹம்” என்றோன், 4 ரெட்ட னடினெல்லா முணர்ந்து எல்லாமோதி எல்லாம் விளக்கினோன், பந்தமோக்ஷநன் என்று மின்றென்றோன், ஆரம்பவாதம் அதுசிதபென்றோன், பரிணைவாதம் பற்றுகிறென்றோன், விவர்த்தவாதம் வேண்டுமெயென்றோன், அஜடவாதம் அற்புதபென்றோன், உலகெலாமுணர வெண்ணுவொருவன், ஸ்துதத்தரிய உத்தம மூர்த்தி, “கலையை மதிக்கும் புலவர் தமைச சித்தர் குழாத்தைக் கடவுளரை, கலையை மதிக்கு முனிவரரைத் தி ரசமாமுனை சரையீளாய்ச், கலையை மதிக்கு நெடியோனை விழுங்கியு மிழாத்திறன் றாயத, தலை ய மிதித்த” அல்லமன், துரிய நகடந்த பரநாத மூலததலதது முளைத்த முழுமுதல், உயிராலவாலத்துணர் வெணீர் பாய்ச்சி வளர்ப்பார்க் கொளிபூத்தருள பழுத்த மலர்க்கற்பகம், உருகியுருகி நெக்கு நெக்குள்ளடைந்து கசிந்திட்டசம்பூறு முழுவலன்பிற்பழவடியாருள்ளத் தடத்திலுற்றெடுக்கும் பெருகு பரநாத வெள்ளப் பெருக்கு, சிறியேம் பெற்றபெரும்பேறு, அன்பிலை மூர்ச்சி, 4 அன்பருக்கங்கனே யமிர்த சஞ்விபோல்வந்தாநந்த மழைபொழியுமுகில், இற்றை நான் உலகெல்லாஞானிகள் சிரோபூக்ஷணமென்றே துதிக்கப்பெற்ற குருமணி, ஐரோப்பிய மஹாகலை ஞான சூர்யர் 19 - ம் நூற்றாண்டிற் கண்ட நவீன சாஸ்திரமுடிவுகளையும் மூவாயிர வருடமுன்பே குசிப்பித்த சுவடிவம், ஸ்ரீ சங்கர”சாரிய சுவாமிக ளருளிய மெய்வீசம் திருவாக்கானுமன்றே உண்மையினிது போதருமென்ப. “கொள்ளித் தேள்கொட்டி ன்னி குதித்தாடும் கள்ளுண்ட கள்ளமனக்குரங்கு” எனச் சிறப்பித்த புண்ணிய வடிவினருட மெய்ம்மார்க்கத்தையே யீண்டைச் சூக்ஷமாய்க் குறிப்பித்தனர்போலும். “வனக்குரங்கு வியப்ப என் மனக்குரங்கு நடித்த துடிப்பட்டக்கி யாட்டுகொண்டதுனாயே” என வெய்மனை வந்தித்த அருட் பிரகாசவள்ளற் பெருமானும் மனமடங்குந் திறத்தை நாடியே

யின்னணம் ஒதினரென்க. அவரது ஞானம் கமழும் மெய்க்கூற்றை யவர் திருவாக்கு அருட்பாவல்லவென்று கூறத்துணிந்த பொய்க்கூற்றரோ யறிந் துணரவல்லார்? நம்மவர் பலர் நேரே கண்டு வாழ்ந்தனர்போலும் சைவசமய குரவர்களை. ஸ்ரீ வாசீசராதியோர் நமது நண்பர்கட்கு ஸ்வப்நத்திலெழுந்தருளி எங்கள் வாக்கே அருள்வாக்கு, இதரர்கள் சிவனுக்கிட்ட பாமாலை யாவும் மருள் வாக்கு என்றே கூறினர்போலும். அந்தோ ! என்னதாழ்ந்த நிலைக்கு இந்தப்பிர தேசம் இப்போது வந்திருக்கிறது. நாலேந்து வருஷமுன் யாம் உதகமண்ட லத்தி னின்றும் இவண் (சென்னையில்) போந்திருந்த சமயம் திருமயிலைக் காபாலியினது வ்ருஷபாருட மஹோர்ச்சவத்தைக் காண்பான் சென்றிருந்த எமதன்பரொருவர் அவராண்டுக் கண்டுவந்த கஸ்மல காட்சியொன்றை யெ மக்கோதி யெம்மைச் சிலநேரம் துக்கக் கடற்படுத்தார். வேசை வழிகாட்டிச் செல்ல, வேதம் தம்புகம்பாடிப் பின்னொரு திருவோலக்கம் காட்டிய உமாஸ ஹாயனை வேதம் அடுத்துச் செல்லவிட்டு யதையாதரவாகக் கொண்டு பின்பற் றிச்சென்ற ஆகமமேயென்னச் சில சைவர்குழாம் (பரம்பரைச் சைவரோ, நவீனசைவரோ, சித்தாந்தசைவரோ அத்வைதசைவரோ, அவாந்திரசைவரோ, பைரவசைவரோ, அல்லாக்கால் இவர்கள் யாவரும்சேர்ந்து வர்த்தித்த ஒரு பெருங்கூட்டமோ யாமறியோம்) சிவநாமசங்கீர்த்தனம் செய்தவழி. ஸ்வஜனங் களை யின்பவெள்ளத் தாழ்த்திச்சென்றனராக:—அவண் போந்த உத்தமபிரா ஹ்மணச் செல்வரொவருர் உலகம் மெய்ஞ்ஞானக் களஞ்சியம் என்றும், பே ரின்பசிமல ஊற்றென்றும் போற்றிப் புகழ்க்கிடந்து முமுகுக்கள்” இன்ப மடைந்திருக்குங்காலத்தில் அமிர்தமயமான சந்திரிகையுடன் பரவசப்படுத் தும் கானரசமும் சோந்தால் எப்படியோ அப்படியும், துன்பம் வந்தகால த்து எரிகின்ற கோடைப்பருவத்திற்குத் தென்றல் எப்படியோ அப்படியும்” உதவும் சிறந்த உயிர்த்துணையாயும், தெவிட்டாத ஓர் திவ்யதோஜோ மயானந்தத் திருப்பாற்கடலாயுமுள்ள ஸ்ரீ தாயுமானாரது உபநிஷத சாரங். கொண்டு தித்திக்கும் அற்புதப்பாடல்களி லொன்றை மான்மழு வேந்திய கையும், கங்கை தங்கிய சடையும், மதிவதிந்தமௌலியும், கடுவமர்கண்ட மும், உமையமர் உருவமும், நெற்றியற்றிகழ்ந்த வொற்றை நாட்டமும், எடு த்த பாதமும், தடுத்த செங்கையும், புள்ளியிடையும் ஒள்ளிதின் விளங்க “உருவக் கர்த்தனத்தைப் புரிந்த சிற்சபேசவள்ள லெங்கோவைப் பாடுவான் கருதி யோரடி யெடுத்தோதியபோது அச்சைவ குழாத்தை யலங்காரம்செய்த ங்கத்திர சைவரொருவர் தம்மை மறந்து தர்மசாகாரமாகி வெகுண்டெழுந்து “ஹே ! பிராஹ்மண ! இதென்னை யிது ! தகாத வொழுக்கத்திற்குலையிட்டுக் கொண்டனிர்போலும்” றிறுத்தும். உமது பிரசங்கத்தை : தாயுமானாராவது, அவர்பாட்டாவது, எங்கள் (இந்தசைவர் நேரே ஸ்ரீஞ்ஞான சம்பந்தர், வாசீசர் முதலியோரது பரம்பரையில் வந்தவர்போலும்) சம்பந்தர் பாட்டுடன் நின்று சமாளிக்கத்தக்க யோக்யதையுடையதா ? (சம்பந்தர்பாட்டும் தாயுமானார்

வாக்கும் குஸ்தி பிடிக்கவேண்டும் போலும்) எங்கள் பாட்டு அருட்பாட்டு. (சிவ! சிவ!) . (யாம் இன்ன சொன்னொன்றெழுதத் துணி யோம்) நீவிர் நடமின் நடமின்! யாம் சிவனையே புறம்பென்றொ துக்கும் ஆற்ற லமைந்த அடியர் பரம்பரையில் வந்தோம். தாயுமானார் நாற்றமிங்கேன்? எமக் கேன்? சிதம்பரம் ராமலிங்கப் பிள்ளையின் மருட்பாவையும் யீண்டையோது வீர்போலும் ஒழிமின்! ஒழிமின்! நீவிர் சைவத்தைக் கெடுக்கப் போந்தவரே! என்று அதிகப் பிரசங்கமாகி பொழிந்து அவரதன்பர் கூட்டத்தை மகிழ்வித் தனரென்று கேள்வியுற்றுப் பன்னெடு நாள் மனம்புழுங்கிக்கிடந்தனம். சிற்க; மனம்விரிதலே பிரவர்த்தித்துக்க மார்க்கம் மனம்குவிதலே சிவர்த்திச் சுக, மார்க்கமென்று கூறுப.

“நீயற்ற வந்திலையே திட்டை

யதியினிலையோ வாயற்றுவினை மயங்காதே

நீபோகா யென்று முள்ளாய்

சம்மா விருக்கச் சுகமுண்டு”

என்றெடுத்தாண்டதவமுனி தாயுமானார் வாக்கியமிர்த்தத்தை யிவண் கர்ண புடத்தாலருந்திக் களிப்பெனுமளப்பரும் பெருங்கடலமீழும் பெருந்தவமிழை த்தாமென்க.

மக்களிற் பெரும்பாலாரின் சுவாதுபவத்தையும் சுண்டைச் சிறிது சிந் திக்க எத்தனிப்பாம்.

எத்துணைச் சிறப்பினதாய செல்வ பலிதனாய் அமர்ந்து ஒருவன் வாழ் வானேனும், எத்துணைச் சிருங்காரலாவணிய சமூகத்தினளாய பெண்ணரசை யொருவன் மருவினேனும் அவன் யதார்த்த சுகந்துய்த்தவவசரமுளதுகொ லென்றும், உளதேல் அஃதெத்தன்மைத் தென்றும் தெள்ளித் தெளிவோமாக.

சாக்கிரஸ்வப்பனுவஸ்தைக ளொழியக்கிடந்த சமுத்தியதுபவந்தான் சுகந் தருமென்பது புத்திமாண்கள் யாவருக்கும் புலப்பட்டே என்றது கண்டர்! மனவொடுக்கத்தால் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தோற்றமற்று இன்றுழித்தோன்று மின்பத்தை ஆசிரயிக்கும் புமாவொருவன் புத்தி பூருவமாக வந்திலே யடைந்து தற்றெரிசனாத்தமாய் சுகமும் சிரதிசயாநந்த சிமலப்பேற்றைக் காதலியாநிருத் தல் விந்தையினும் விந்தையன்றோ?

பரமேஸ்வரனது சித்திய சங்கரமே, அவரது சர்வ சங்காரப்பேற்றை யதுமானிக்குஞ் சாதனமாய முடிந்ததுணர்வீர். உள்ளபடியே பகலெல்லாம் கூடப்பாலை யொழிப்பான் உழைத்துக்களைத்த ஏழையொருவனுக்கு நீசிக் கட்டன்னை யொழிக்கும் சித்தினை எத்துணை யவசியமாமோ அத்துணையும் எண்ணிக்கை கடந்தொழிந்த ஜந்மங்கள் எடுத்தெடுத்து ஸம்ஸாரப் பாழ்க்கட,

வில் வீழ்ந்து சுகதுக்கமாகலைகளில் மொததுண்டு அவதி வயப்பட்டழிந்து வருந்தும் ஜீவராசிகட்கு எவ்வளவுகால மவை பிறத்திறந்தவதி யுற்றொழிந்தன வோ அன்ன காலவரையறை மகா சுழித்தி மூடவேண்டிய தத்தியாவசியமே யெனப் பெரியோர் கூறலுற்றது பட்டப்பகலாய் விளங்குமென்பதொரு தலை. இனி சாக்ராவத்தையிற் சுழுத்தி யெய்திச் சுகவடிவமர்ந்த புண்ய மூர்த்தங் களதருட்டிறத்தைப் பேசுவெழுவாம்.

நிர்க்குணக்கடலாம் பரமேட்டியி னின்றெழுந்து, அவனாயே யாசிரயித் துத்தமுவின்றாநந்தித்து அவருக்கபின்னமேனும் அவாந்திரமெனப் பேசப் பெற்று, லீலாமாத் திரக்தானே மூவராதியோரைச் சிருட்டித்து, அவ்வரது தாதாநீமய பரீக்ரஹ சத்திகள் யாவாமேயாகி யாடல்கண்டு, இறுதியிற் ஜீவ ராசிகள் தம்பெருமாயா சாக்ரத்தை ஞானநாவாய் கொண்டு கடந்து சுகத் தை நாடிச் சிவத்தை யடைவான் கடாக்ஷ வீக்ஷண்யலேசம் புரிந்து ஆந் திக்கும் எம்மாநந்த வல்லித்தாயாம் பராபிருகிருதியை நாவார வாழ்த்தியேத்தி அவளததுக்கிரஹத்தைப்பெற்று அநந்தரம் பராபரனை யடைந்து ஜீவபோத முற்று மொழியப்பெற்று, சிவாகாரமெய்திச் சுகித்த மெய்ஞ்ஞானிகளதுலக்க ணம் “பேய்போற்றிரிந்துப் பிணம்போற் கிடந்து” என்றற் றொடக்கத்த செய்யுளால் பிரகாசமாதலையா முணர்வோமாக.

“தாயுடன் சென்று பின் தாதையைக் கூடி” என முதியோரிட்ட வாணையும் பரப்பிரயோசனர்த்தமே யென்க. உந்தத பதவியடைந்து நரேந் திரபோகம் துயக்கும் யாதொரு கௌரவ குடும்பத்து ஆர்யபிரபு ஸ்திரீ ரந்தந் தை வியவகார வேளையில் அவளிடம் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டிக் கிடந்த வியவ காரங்கள் விஷயமாய் அவள் சமுகமடைந்த ஆரியபுமான்களெவரும் திரைப் புறத்திருந்தே தங்கடங்கள் பிரார்த்தனைகளை விண்ணப்பிப்பராகவும், அவ ளீன்றெடுத்த செல்வச் சிறுவர்களும், தவத்தால்வந்த சிறுமியர் குழாமுமேதி றையை நீக்கி அவள் சமுகம் நேரேகண்டு அவளால் கொஞ்சித்தழுவப் பெற் று மெய்க்களிப்படைந்து பூரிப்பது கண்கூடன்றே? “சேய்போலிருப்பர் கண் டர் உண்மை ஞானந்தெளிந்தவரே” என்றார் மெய்யடிகளும்.

தம்மருமைக் குழவிகட்கு பால்ய லீலைபுரிவான்றும் தந்த சிறு பிரதிமை யாதிகளைப் பாராட்டிச் சீராட்டிவிளையாடும் சந்தர்ப்பத்தே தம்வியவாகாரவேலையையு முடித்து அச்செல்வச் சிறுமக்கள் விளையாட்டுப் பொருளைப் பின்னர் வீசி யெறிந்து அம்மையாமே, யென்றழைத்தபோது அப்போதே யவண்போ ந்து அன்னோணைக் களிப்பிக்கும் நற்றூயென்ன, ஜகதாம்பிகை அன்பர்க்குப் பிரசாதித்த இகலோகபோக போக்யங்களை யன்னார் துய்த்தொழித்து விராக மேலீட்டால் ஹே! அம்ப! என லோகநாயகியை விளித்தழைத்த வமயம் கிற்சத்தி யெந்தாய் அக்கணமே பிரஸந்நமாகி யாட்கொண்டடியை யப்பளி

டமே சோப்பிப்பனென்றே சகல சாஸ்திரங்களும் விதந்தோதிடும் கண்டிர். அய்யன் சந் சித்யடையப்பெற்றார் திறம்பேச யாவராற்றிரமம் !!

“என்னையுந் தன்னையும் வேறா, யெண்ணாத வண்ணம் இரண்டற சிந்க சொன்னதுமோவொரு சொல்லே அந்தச்சொல்லால் விளைந்த சுகத்தை யென் சொல்வேன்” எனப்பொன்மொழி புகன்ற புண்ணியரே யதை யுணர்ந்தனர் போலும்.

“விளையுஞ் சிவாநந்த பூமி, அந்தவெட்டவெளி நண்ணித்துட்ட விரு ளாங்கனையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன், ஐயன்களையன்றிமற்றொன்றுங் கண் டிலன்றோழி” என்று ஜீவபோதம் கழல்கின்ற அதுபவத்தை ஜீவபோதம் பட் டொழிவான் அருளிய பொன்மொழிச் செல்வர், அநந்தரம். “கண்ட என்னை யும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி” என்று சிவபோத ஸ்வாதுபவத்தைச் சொ ல்லாமற் சொன்ன திறத்தை வினையாமல் வினைத்துச் சுகிப்போமாக. தாயு மாநார் சிவமாய நின்ற சிவசிலையை யாங்கனம் சமாதி பிரிந்த போழ்த்தது பஹிர் முகப்பட்டமநாதி அந்த கரணங்களா லுணர்ந்து ஞானேந்திரியங்கள் ஞான சுகமடைய வாக்கான் வெளியிடலொல்லு மென்றாசங்கித்தால் நன்று கடாயினாய் தன்னின்னுயிர்க் காதலனைத் தழுவித் தானொழியக் கிடந்தவளாய் சின்ன வழியே சிற்சகாதுபவம் பெற்று வாழ்வடைந்த இயற்கையின் மணங்கமழ் இனிய கூந்தலைப்பெற்ற தர்மபத்தி, வியவகார வேளையிற்றானருந்திய யின்ப ரசத்தை யுன்னி யுன்னிக் களிப்பிலாழ்ந்து சமயம் வாய்த்துழி வாய்த்துழித் தனது உயிர்ச்சிவதியருடன் அந்நிகரற்ற விற்ப துகர்ச்சியை மதலைச் சொற் கொண்டு நகையாடி நாகுழற ஷுரையாடி சின்னும், சட்சிந்திரியங்கொண்டு யாண்டும் பிரசங்கித்தும் ஆநந்தம் பூதுதுத் தோன்றிய வதுபவத்தை நீவிர் உணர்கவென விடையிறுத்து அவர் சங்கை யொழிக்க. அவ்வியாஜ கருணை மூர்த்தியா மெம்பிரான்றொண்டணர் சிறப்பித்துச் சிறந்தெழுந்த “பிரஹ் மாநந்தம், பரமசுகதம், கேவலம் ஞானமூர்த்திம் என்றற் றொடக்கத்து திவ்ய மந்திரங்களும் அன்னார் அடைந்த பேராநந்தப் பெருவாழ்வை ஒருவாறு சூக்ஷ் மமாய் சூசிப்பித்தன வென்க.

“பெற்றவட்கே தெரியு மந்தவருத்தம்” என்றுபதேசித்த சற்குரு மொழியும் லோக கேசுமார்த்தம் முத்தென மணியென யுதிர்ந்த தென்றபடி, சிற் றின்பமே பேரின்பத்தை யதுமானித்தற்குப் பெருங்கருவி யாதலான் (மரக் காலேக் கொண்டன்றோ அம்பா ரத்தை யாப்பார்) பேரின்பம் பேசிகே யென் பாரை நாம் அதிவிநயத்தோடொன்று கேட்கிறோம். எதிர்மறை ஞானக் கொண்டா சித்த சமாதானத்துடன் விடை யொன்று தேடுவாராக.

“இகத்துள சுகத்திற் களவுசெய்கோலாய்
பரத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய்”

கவிஸ்வரர் பேசக்கிடந்த சிற்றின்பத்தையேனும் இன்றோரன்ன தன்மைத்தென முடித்துக்கூறுமாற்றலமைந்தார் யாவரோ கூறுவீர்! நீவீர் கூறுவதொன்றுண்டேல் அஃதுழிக்காற்றிற் பூழிப்பஞ்சு போலாமே. உத்தம வயதடைந்தவ ள்கைகளாம் தாமநலி சான்றாய் மணந்த தர்ம பத்தீமர்களை அவர்களது மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்யாது பர்த்து சோகத்தாற் பிரிவாற்றாது அவலமுற்றுக் கிடப்பவிட்டு, காலகூட விஷத்தை வென்ற உள்ளத்தைப் பெற்றும் ஜஹன் மோஹந வடிவமைந்த பலவேசைகள் கண் வலைப்பட்டு அஹோராத்திரம் அன்றோரோடு கூடிச் சிரித்தும் சுகித்தநந்தேசததுப் பிரபுக்களேனும் சிற்றின்பம் இதுவென அதுவெனப் பரக்கப்பிரசங்கியாது விட்டனரிதென் கொலோ?

பரஸ்பரம் மெய்ப்பாச திருஷ்டியான் ஸ்பூர்த்தியும் ஆர்த்தியுமடைந்து பூரண ஐக்கிய சந்தோஷம் பூத்து இயல்பாயுண்டான மெய்க்கவர்க்கியான் பரவசப்பட்டுக் கூடிச்சுகித்த ஸ்திரீபுமாண்களெவரேனும் தங்களதுபவங்களைச் சொற்றொடர் கொண்டு விரித்தனரன்றே! இஃதென்ன விந்தை “காமனுமிரதியும் கலந்த காஶ்யாமென”க் காதலிருவர்களுத் தொத்து ஆதரவுபட்ட வின்பத்தை “காச லொன்றீதுமோர் கள்ளின் நேற்றமே” வென ஆரியர் கூறிய வழக்கையேனும் உலக மறியாமற் போன தெவன்? வியவகார மிழுக கப்பிரியாது பிரிந்து அந்நியதேசம் சேர்ந்த காதலன், தங்காதலித்தியிடையிட்ட பூங்கொடி போலச் சாம்பிணன் போலும் என்னுணர்ந்தனளும் உருகி ஸ்மரணை யற்று ஏற்ப, அவளதுருவெளித் தோற்றம் கண்டயிர்த்தெழுந்தவ துபவ மறிந்தாரே சிவசம்பந்திகள், சிவனதுருவத்திருமேனியை வியவகார நேரமெல்லாம் காண ஏற்பர் என்னுணர வல்லார். “பிரிந்தவர் கூடினால் பேசல் வேண்டுமோ” வென்ற நேர்மையை யுணர்ந்தும், சிவஞானச் செல்வர்கள், பேசாது பேசமகிழும் பெரும்பெற்றை யறியவல்லார் சிவனை யன்றியாவ ராவரோ கூறீர். ஐந்து பேரறிவும் ஆந்த மெய்திங்ன்ற அவசரமே சிற்றின்ப மென்பார் பெரியார். ஆண்டு மநம் உண்டெனும் வழக்கு யாண்டும் சிறவாதே. மனமொழிந்த சில யிரண்டற்றதன்றே. பர்த்து பத்தீ யாவாதுவித நோக்க மொழிந்து அரைக்கணம் அத்துவிதம் பெற்றதே இன்பம் பயந்த தென்ப. அவ்வின்பத்தையும் ஸ்திரீபுமாண்களா வார்த்த மிடமே பெற்றன ரென்ற உண்மை ஆழ்ந்து யோசிப்பார்க்குப் பிரகாசப்படுமோலும். வெற்றெலும்பைக் கடித்துக்களித்த சிறுநாயொன்று தன்பற்களிடைப்போந்த உதிரத்தையே யுறிஞ்சிக்கிடந்ததே சான்றும். கூணபங்குரமான காமத்தாலடைந்த சுகம் கூணத்திலேயே மாறி யொழிவதான் அஃது சிற்றின்பமென வொதுக்கப்பெற்றதென்க. அஃதும் அறுசுவையிலொன்றாக வேனும், வேருகவேனும், பேச லொவலாது மயக்குவதொன்றாய் முடிந்ததால் அதையே யறியாதொழிந்தனா மக்கள் எனச் சித்தாந்தம் செய்தனர் வித்வமணிகள்.

எனவேதாமொழிந்து ததாகாரமாகி, பாபபுண்ய ராஜரித்யம் பெற்று நின்ற ஜீவபோதம் கெட்ட ஜீவன் முததரது அதுபவ சித்தமான பேரின்பப் பெரும் பேற்றினைச் சிற்றறிவுடையேம் என்னணம் விரிக்கப்படுவேம்.

“ஐந்து பேரறிவுள் கண்களே கொள்ள

வீளப்பருங் கரணமோர் நான்குந்

சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந்

திருந்துசாத்து விதமேகே யாக

விந்துவாழ் சடையானுடு மானந்த

வெல்லையிறனிர் டொருங் கூத்தின்

வந்தபேருவகை வெள்ளத்துட்டினைத்து

மாறிலா மகிழ் சிவரின் மலர்ந்தார்.

என்று ஸ்ரீ சேக்கிழார் விதந்துபோற்றிய சமயாசார்ய மூர்த்தத்தினது மெய் யன்பின் திறத்தை யுலகம் சிந்திக்க! ஆளுடைய நம்பிகள் அடைந்த இவ் வாழ்வன்றோ சத்தகம்பலனாகும். இஃதன்றோ பக்தி. இதுவன்றோ யோகம். இதுவே யன்றோ மெய்ஞ்ஞானம். இந்த திவ்யாவசரத்தைச் சிந்தித்த சாதுக் களே ஞானிகளாவரென்றால் எம்மையாண்ட வடிகள் ஞானமே திரண்டேர ருருவெடுத்த தெனப்போந்த அப்பிராகிருத சரீரி யாவரென்று கோடலமை வுடைத்தாம்.

கிறிஸ்தவ சமயச்சித்த ரொருவா, பராபரனாடு கலந்ததுபவித்த சுகத் தை, அந்தக் கரணத்தை யதிக்கிரமித்த காந்தம் என விதந்தோதின நேர்மையையும் சர்வ சமயவாதிகளும் சிச்சயித்துணர்வான் முயற்சி மேற்கொண்டொ முருவராக! பைளத்தயதத் தலைவர், வர்ணபேதங்களை முடித்து, பண்டிதர் பா மரர், சிஷ்டர், துவட்டா, அரையன், ஆண்டி, பெரியர், சிறியர், ஆண், பெண், யாவர்க்கும் விசியோகித்த நீர்வாண ஞானமும் பேரின்ப வாதமே யென்க! அஃது ஸ்வாதுபவ மாத்திரத்தானே யுணரற்பால தொன்றாதலானும், அதை வடக்குமநாதி தர்மங்கள் எட்டா வாகையானும் அதன் வசப்பட்ட பெரியர் குழாத்தெவரேனும் அதையும் எட்டுணையும் இன்றோரன்ன இலக்கண மமை ந்ததென வெடுத்தோதாது விட்டா ராகையானும் யிண்டை வேறென்றுங் கூற வியலாது விடுத்தாம். வியவகார நேரமெல்லாம் சமாதி சுகமடையப்பெற்ற சிவநேசச்செல்வரிடம் பரிவுடன் சென்று பணிவோடு தங்குறைகளை விண் ணப்பித்து அவர்களததுக்கிரஹப்பிரசாதம் பெற்று ஸ்வாதுபூதி யடைந்துய் வர் பக்குவம் பழுத்த பண்டிதர்.

மேலே விசாரித்த இத்தியாதி வியாய பஹுளங்களான், தம் சந்நிதி யடையப்பெற்று மஹிழக்கப்பெற்ற மாத்திரத்தானே, சுகாகார வம்ருத்தத்தை

பூட்டி யுபகரியாநின்ற தேவதேவன் ஒருவரே பல சமயங்களினும் அதுவது வாய் நின்று நடனம் புரிந்தார் என்ற உண்மை பிரகாசமாவதான், ‘தேய்வ மீகழேல், எனத்தெருட்டிய மூதாட்டியினது ஹ்ருதயம் பூரணமாய் வெளிப் பட்டு நின்றதுணர்வீர்! மறையும் “ஏகம்சத்விப்ரா: பஹுதாவதந்தி எனக் கோஷியா நின்றதன்றே! பொருள் ஒன்றே. அதைப் பல பல விதமாயோ துவர் முதியோர் என்பதே வேத சம்மதம் காணமோ.

“மைவிடா தெழுநீல கண்ட குருவே
விஷ்ணு வடிவான ஞான குருவே
மலர்மேவி மறைபோது நான்முகக் குருவே
மதங்கடொறு நெடு குருவே”

என்பதே பரமசித்தாந்தம்.

இனி வேதாநம ஸ்மிருதி புராணேதிகாசாதிகள் கூறலுற்ற பரமனது திரிமூர்த்தித் திவ்யாஸ்வரூப லக்ஷணங்களை விசாரிக்கப்படுவாம்.

“கடுகைத் துளைத்து கடலை யடைத்ததுபோல சர்வோத் கிருஷ்டமான வேதாந்தத் தச்வங்கனையும் ஒருமித்து உருட்டித்திரட்டிச் சாரசங்கிரஹமாகச் செய்யப்பட்ட ஓம் என்ற மூலப்பிரணவமந்திரமன்றே, பரனது ருடி நாம மும் மெய்ப்பிரதிகையுமாகும் (அ + உ + ம்) அகர, உகர, மகரங்களான் அம்மந்திரம் ஆக்கப்பெற்றதை யுணர்ந்தவழி திரிமூர்த்தித் திவ்ய ஸ்வரூப லக்ஷணம் விஷயமாகுமென்பதொரு தலை. வாய் பிளந்த அவசரம் அகரம் பிறந்தது. பிளந்தவாய் மூட யெததனித்த அவசரம் உகரம் தோன்றியது. மூடிய தருவாயில் மீ காரம் சப்தித்ததை யறிநீர். வாய் பிளந்து மூடுமிடையி லன்றே, சப்தங்கள் யாவும், சர்வபாஷைகளும் வெளியாகும் எனவே, பிரண வத்தைச் சப்தபாதாவென வேதாதிகள் வந்தியானின்றன. சப்தமே ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாமே! “சப்த க்ஷட்டம் ஜகத்” என வோதியது சுருதி எங்களப்பன் திருக்கரமேந்திய டமரகமும் அவனே சர்வ பிரபஞ்சத்தோற்றத திற்குக் காரணமான காரணகாரியங் கடந்த கண்மணி யென்ற வுண் மையைச் சூசிப்பிக்கும் பிரதிகையாகுந் கண்டீர். அகரம் ஸ்ருஷ்டியையும், உகரம் திதியையும் மகாரம் ஸம்ஹாரத்தையும் சூசிப்பித்தன. அகரம் பிரமனுக்கிடம், உகரம் விஷ்ணுவினிடம், மகாரம் சிவனிடம் என்று கூறுப. அகரத்தினிட மாய் விரிந்து, உகரத்தினிடம் பரிணாமம் பெற்று, விளங்கும் சப்த ரூபநாத சத்தி, மகாரத்தினிடம் ஒடுங்கி என்ற தாட்சியைக் காண்க. காநரசத்தை யருந்திக் களித்த புமான்சன் மகாரத்திற் காண மொடுங்கி நின்ற திவ்ய அவ ஸரததுத் தங்கள் மநமும் தற்சமயத்திற் கொடுங்கி யோர்வித சுகாநந்த வாரி யிற்றோய்ந்து நின்றதைக் காண்டீர். அகரம் சாக்கிரத்தையும், உகரம் ஸ்வப்நத் தையும், மகாரம் சுழுத்தியையும் குறிப்பிக்கும் என்று பெரியோர் கூறலுற்ற

வழக்கு மொன்றுண்டு. அகர, உகர, ம்காரங்களாகாது, அதிதமாகி, அவை பிறப் பிடமாகி அவை ஜீவிக்குமிடமாகி, அவை ஒடுங்குமிடமாகி, அவைகட் கதிவ் டாடமாகி சின்ற பிரணவசத்தியினது நாட்காம் பாதம் (சதுர்த்தம்) அன்றே மூ நூலாகி, அவா பிறப்பிடமாகி, அவாருக்குப் பிரசாதிக்கு மிடமாகி, அவர் களோடாடாண்ட லிடமாகி, அவாகளொழியக்கிடந்த தனியிடமாகி அவர் கட் கதிசம சி அவ கீட் கதிவ் டாடான சைதந்தமாகி, யாவருமாகி, யாவையுமாகி, அவ்வாகி என்ற வர்க்குண பிரதிசயாநக்ச சகவாரிதியா மெம்பெருமானே குசிப்பிக்கும் பரஸையாம் சின்றது ஊனாமோ.

“சிவம் அதவைதம் சாந்தம் சதுர்த்தம்” என வந்தித்தது மாண்கேகிய சுருதி.

பிரணவமாதாவின்து அபார ஸௌரவத்தினது மகிமை, ஆரிய ஹிந்து வேதபாஹ்யமெனப் பேசுக்கிடந்த பரிமதச் சாஸ்திரங்களினும் பெறப்பட்ட துண்மையெனவும உந்த உத்யோபரவியடைந்த வடோற்று மாகாணத்து அவை நூலாகிய மெனப் பிரசாதிடாகின்ற மெருஞ்ஞானப் பிரமுக ரொரு வர் டறலுற்றார். கிறிஸ்துவப் பெருநாயகவாதின பாரபரவஸ்துவிற்கிட்டு மகிழ்ந்து ஆரிய பெரிய நிருநாயகனுட பிரணவமெனவருபவையுள்ள அதன்று அவா சிஞ்சாந்தப் பெபயுறா.

மகப் பதியமதச் செல்வரான மகமது நபிப்பிரபு ஜகத்சனசாஞ்ஞை யாய் ஞானவாசை வந்த கரணமென்று எழுதப்புகுந்த யசம்மதிய பெருவேத மாகிய கோறனல் பிரகிருத்தியு, “அலீப்—லாம்—மீம்,” என்ற மகாவாக் கிய மந்திரம் பெறப்பட்டு அவைகளே யாவும் (பிரபஞ்சத்தோற்றம் யாவு மாப் எனச சிலா அபிப்பிராயப் புகின்றனர் போலும்) என்ற தெய்வ வகினை யும் அநந்தரம் விதிக்கப்பட்ட ஞானசாகவும் நமது வேதவித்தாவார் பிரகாசமா யெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். “அலீப்,லாம் மீம்.” என்ற தெய்விக சப்தங் கள் (அ+உ+ஃ) (ஒ+உ) என்ற சட் மே வென அறைகூவியும் நமது பண்டித வன் னற்பெருமான் தெரிவியா ள்ன்றார். மற்று, மய சாத்திரங்கள் ஒவ்வோர்சார் சின்று ஓமோ மெனது கோஷ்டா ள்ன்றதுமன்றி, சராசர சேதநா சேதந பதாதாநகர் பாவமெ ஓபோ மெனவும, பரமனைப் பேரிட்டு யாண்டிய அழை யா ன்றையுட நாம் காண் பாட ம. அன்றுயிரத குழவி வாய்திறந்து துவ என் றழுப்பேது அகரமும் ஆஃரிப குறியாக ஆ! ஹா! ஹா! ஹா! முத லிய எவுட. ஹவணைவிளிக் ஓ! ஓம! ஹப்பணவுட, அழுப்போது உங்,உங், உங் ஹப்பணவாதியும், சிரிசுருப்போது ஹஃ, ஹஃ, ஹஃ முதலியனவும் பிர ணவத்தினதசுக்ஷ்ண சப் பிரகாசமாவை யுணர் திர. அகரத்தினது விகாரம், இதரவயிர்ச் சப்தங் ளும், மெய்யெழுத்துக்கள் உயிர் சப்திப்பதற்கேதுவான பல அவசரங்களுடாய் முடிந்தவாயு உலகம் கவனிக்குமாக. காலர், தேசம், காரணகாரியபாவம் (Time, Space, and Causation, இவைகட் கப்பால்

யாண்டும் சின்றது சிவம். இவைகட் கிப்பால் யாண்டும் சின்றது ஜீவன். நடு வண் உள்ளதோர் மறைப்பு. அம்மறைப்புத்தானே ஜீவன், சிவனைப் பலவிதத் தோற்ற (நாமரூப)ங்களாகக் காணக்கிடந்தமைக்குக் காரணமாயுள்ள துணர் வீர். ஒன்று பலவாய்த் தோற்றிடினும் ஒன்று பலவாடல் முற்றுமசங்கதம். முற்றும் சியாவிரோதம். முற்றும் சாஸ்திரயுக்தி விருத்தம். பச்சைக் கண்ணாடித்துவாரா வெருபொருளாக் கண்டவழி அஃது பச்சையாய்த் தோன்றா தொழியுமேயோ?

பொருள் பச்சைச் சிறமாவதுண்டேயோ? ஒருபோழ்து மாகாது. அங்குன மே, பிரம்மத்தை மாயையை முன்னிட்டு சரிசித்தவழி அப்பிரம்மம் பல்வேறு பொருட்கூட்டமாய்த் தோன்றுமென்பது லாக்ஷேபரில்லையாம். மயக்கம் யாருக்கேயோ, மயக்கம் பிரம்மத்துக்கன்றோ? யென நீவிர் கடாவினால், பிரம்மம் மயங்குவதொன்றன்று. மற்று, மயக் கசுகிதப் பொருளினுக்கே மயக்கம் நேர்ந்த தென்கூறி மறுப்பம். ஜீவன் பிரம்மன்றோவெனின், பிரம்மன்றே. அவன் பிரமத்திற்கிரண்டாம் பதார்த்தமாவனோவென வாசங்கித்தால் பிரமத்தைத் தவிர்த்து ஜீவனென்பான் ஒரு வன்யாண்டு மில்லையே னுர் ஜீவன் ஒருபோதும் பிரம்மமானில்லை. ஜீவனுண்டோவென நீவிர் கடாவின் உண்டு. அசுத யமாய், தோற்றமாத் திரமாய், அஞ்ஞானமாய், அசீர்வசகீய சம்பந்தமாய் இந்திரஜாலம்போலும் கானலிற் றலம்போலுர் என்று விடையிறுப்பம். இல்லாத ஜீவனுக்கு அனுபவம் (உலக விற்பதுன்ப அனுபவங்கள்) என்னணம் நேர்ந்ததோவெனின்—ஸ்வப்நத்தில் ஒருவன் பணம் ஆர்ஜித்தவழியும், காந்லியைத் தழுவிவவழியும், பிறப்பைக் கண்டவழியும், புலிக்குப் பயந்தவழியும், பூனையைக் கொன்றவழியும் என்று காமீர்யமாய்ப் பிரதி கூறுவம். உள்ள ஜீவனை இல்லாத ஜீவன் எந்தசமயம் உணராதுணருதலொல்லுமென நீவிர் ஞானங்கண்டு கேட்பின், ஸ்வப்நத்திற் போந்த பொருவன், விழிப்பு நிலையை யடையக்கிடந்த வமயத்திற்குச் சற்று முன்பாக என்னணம் தான் ஸ்வப்நத்தில் அழுந்திக் கிடந்தானென்று அறிந்தானோ, அன்னணமே ராகமுழு வது மொழிந்து சாந்தநிலையை யுதித்த ஒருவன்தான் (ஜீவன்) யாண்டும் பொய்யே யெனவும், (தந்தலேவன் சிவந்தாமே) யாண்டும் மெய்யெனவும் உணருமாற்ற லுடையனென்று கூறுதும். அப்பால் சின்ற சிவத்தை யிப்பாற் கிடந்த ஜீவன் ஆருமை மேற்கொண்டழைத்தவழி, திறை நீக்கப்படு மென்க. அப்பால் சின்றதை என்னணம் அடைப்பது. ஓம் என்றழைத்தலே சால் புடைததாமென்ப. அழைத்தவழி, அப்பால் சின்றதாமெனச் சப்பித்து நாசங் காட்டி, நாசமோட்டி, தாழ்த்தான் பிரதிபந்தத்தை நீக்குமென்றுகூறுப. திறை யொழிப்பபெறவே, ஜீவன் சிவத்தை முன்னிலைச் சுட்டுப்பதாந்தத மென்ற அஞ்ஞானத்தைத் தவிர்த்து, அது ச னாய்சிற்ப, இவனை யவனெனமாறி, யாண்டும் இவனிரந்தா னில்லையென்ற அறிவேயாகி, தரை கல்லவற்றைக்

தானென மயங்கிக்கிடந்துத் தன்னை யுணரப்பெற தவலமுற்று அளவிறந்த காலம் அல்லற் கடலாழ்ந்ததாகக் கண்ட ஸ்வப்நங்கட்குக் காரணமான தனது பின்ன மாயா வவாந்திர சத்தி ஸ்வாதுபூதியிற் காணப்பெறு தன்னிலொ டங்கித் தன்னையே யிறுதியிற் பிரகாசிப்பித்த அருமைக்கிரங்கிச் சிரித்து உல கப், இவன் பேயனோ, பித்தனோ உந்மத்தப்பாலகனையோ வெனக்கூறி மயங் கிக்கிடப்ப விளங்குவன் கண்டார் ஜீவனிறந்து சிவம் பழுத்த ஜீவன் முத்தன்.

“அசுவத்த ந மென்றொரு மாமதி
 ஸிரண்டரும் பறவைகள் வாழும்
 நச்சுமங் கொடுபறவை யம்மரக் கணினன்று
 நன்றெனத் தின்னும்
 மெச்சு மந்தொருபறவை நன்று தெனையங்
 கியப் பொருளாக
 வைச்சுமாமறை சுவனை யனை வறுத்தவா
 நறிவாயே.”

என்ற கைவல்யச் செய்யுளீண்டை யுககரிக்கப்பெற்று பெரும் பிரயோ சனம் செய்தமையுணர் தீர். சந்த :-

மீண்டும் திரிமூர்த்தி விசாரணையைப் பரியாலோசிப்பாம். பரம்பொருள் அண்ட சாராசரங்களை யின்றபோது பிரம்மா வென்றழைக்கப் பெற்றாராம். சம்ரக்ஷித்த வவசரம் விஷ்ணு : வென்னும் நாமம் பெற்றார். துடைத்தாழித்த போழ்த்தது உருத்ரனெனப் பேசப்பெற்றார்.

“லோகேஷு ஸ்ருஷ்டி கரணத் ஸ்ரஷ்டா பிரஹ்மேதி சீயதே, விஷ் ணு : பாலயிதாதேவி சம்ஸாரத்தாரும் ததிச்சயா : ” வென்று கம்பீரமாய்ப் போந்த ருத்ரனுடைய திருவாக்கே சதபிரமாணமாமன்றோ! பொருள் ஒன்றே மூன்றுருவாய்க் காணப்பெற்றதே தவிர, மூன்று தனிப்பொருள் சித்தித்ததில் லையாம். அகண்டாகாரச சச்சிதானந்தத் தனிப்பொருள் விஷயமாய் ஒன்றிர ண்டு என்ற பிரசங்கம் அசங்கதாய் முடித்தபடி, ஒன்றென்றதும் உபசாரமே யாம். “ஏகனனேகன் இஹவனடி வாழ்ச” வென்ற திராவிட சூத்திரியைத் தரிசிக்க. ஆடுகின்றவரும், ஆடல் உண்டவரும் ஏகனாகனே யென்பதிற் றடையுண்டுகொலோ?

“யதோ விஸ்வம் சமுத்தூதம் யேநஜாதஞ்ச திஷ்டதி-யஸ்மிந் ஸர்வாணி லீயந்தே ஞாயம் தத்ஸுபலக்ஷணை : ” எந்த ஸ்தானத்தில் யாவும் பிறந்தனவோ, எந்தஸ்தானத்தில் யாவும் வாழ்வடையுமோ, எந்தஸ்தானத்தை நோக்கி யாவும் விஸ்வரத்தி யடைவான்றிருப்பமோ அந்தஸ்தானமே பிரஹ்ம ஸ்தான மென்றறி யென உபசிடதம் பறையகீறயா னின்றதன்றே. எனவே, விஷ்ணுவேபதி,

உருத்ரனேபதி, எஞ்சிலின்ற விருவர் பசுக்களென் றுணாக்கப்புகுதல் பசுத்வம்
காபணபா யெழுந்ததோர் வியாபாரமென்க.

“மாதேசே ளம்பலத்தே திருநடஞ்செய் பாதமலரணிந்த பாதுகையின்
புறத்தெழுந்த வணுக்கள், மாதேவ ருருத்திரர்க ளொருகோடி கோடிவளை
பிடித்த நாரணர்க்ளொரு கோடிகோடி, போதேயு நான்முகர்க்ளொரு கோடி
கோடி புரந்தரர்கள் பலகோடியாக வுருப்பினைந்தே, ஆதேயராகியிங்கே தொ
ழில்புரிவாரென்றூலையர் திருவடிப் பெருமையாருணர்வார் தோழி” எனவும்

“தேவா கோவறியாத தேவதேவன், செழும் பொழில் கன்பயந்து காத்த
ழிகு மற்றை, மூவர்கோளாய் ஈன்ற முதல்வன்மூதாதை மாதாளுந் பாகத்
தெந்தை” எனவும் சைவப் பெரியோர் ஆணையிட்டுள்ளது சத்தியமே. சுருதி
யும் “நான்த: பிரஞ்சும் நபஹி:பிரஞ்சும் - மோபயத: பிரஞ்சும் - நபிரஞ்
ஞானகணம் - நபிரஞ்சும் - நபிரஞ்சும் - அநிஷ்ட - மவ்யவஹாராய - மகி
ராஹ்ய - மலக்ஷண மசிந்திய - மவ்யபதேஸ்ய-மேகாதவமிய -பிரத்யஸாரம்-
பிரபஞ்சோ பசமம் - 3ாந்தம் - சிவம் அத்வைதம் - சதுர்த்தம்-மந்யந்தே-
ஸஆத்மா - ஸவிஞ்ஞேய:” என்றோலமிட்டு, சிவம் திரிமூர்த்திகளே, (திரி
குணங்களே. காலதேச வாத்தமானங்களே, தினாலோக்யத்தை, மூன்றெனப்
பேசப்பெறும் பலவற்றையும்) யதிஷ்டித்து அமூர்த மப்பிராகிருதமாயுள்ள
தெனத் தெரிவித்தது நீங்கலாகவும், “பிரஹ்ம விஷ்ணுருத்ரேந்திராஸ் ஸம்
பிரஸூயந்தே நகாரணம்; காரணந்து த்யேயச்சம்பு:” என்று முழங்கி பிர
ஹ்மா, விஷ்ணு, உருத்ரன் இந்திரன் முதலியோர் பகவான் படைப்பிலடங்கி
நகாரணமென வொதுக்கப் பெற்றாராக சம்பு சப்தவாச்யரே, சாவகாரண
காரணரெனக் கோடலமைவுடைத்தா மென்றோதியுதையும், மெய்ஞ்ஞானத்
தையாசிரயித்த வளைவரும் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டுள்ள ரென்பதும் உண்
மையேயாம். மேலும் வேதம், மற்றோரவசரத்தில் “பராத்தபரதரோப் பிர
ஹ்மா, தத்பராத் பரதோஹரி: தத்பராத் பரதோ ஈச: தஸ்மாத் துல்யோதி
கோநஹி” என வறுதியிட்டு முடித்த நேர்மையையும் யாம்பரியாலோசிப்போ
மாக. ஈசாவாஸ்ய மிதம் ஸர்வம் என்றற்றொடக்கத்து “ஈசா வாஸ்யத்தினும்,
‘ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதநாம்” என்றற்றொடக்கத்திய பகவத்கீதா மந்திரத்
தொடரினும் ஈசான:ஸர்வ வித்யாநாம் எனப் பெறப்பட்ட கேரோபதித்தத்தி
னும் ஈஸ்வ: ஈசான: என்ற சப்தங்கள் சிவனுக்குப் பரியாய நாமங்களாக
மந்திரத் திரஷ்டர்கள் கொள்வாராக:—எம்பெருமான் ஸ்ரீ சங்கரனே திரி
மூர்த்திகளில் சிரேஷ்டரென்றும், அவருக்குச் சமானமான கடவுளராவது
அதிசமான பதார்த்தங்களாவது யாண்டு மில்லை யென்ற சுருதி முடிவையும்
அறிஞர் ஆய்ந்தறிவராக. எம்பெருமான் கர்ப்பவாஸ்த்தை தூர்வாசமென்று
தூபநீ, தூர்வாசரென்ற திருநாம மடையப் பெற்றீதே சான்ற மென்ப.

“ப்ருதிவ்யோபவ, ஆபஸ்ஸர்வ:, அக்நேருத்ர:, வாயுர்ப்பீம:, ஆகாசஸ்ய மகாதேவ: சூர்யஸ்யோக்ர: சந்திரஸ்ய ஸோம:, ஆத்மாந: பசுபதி:” என்று பரமனது அட்டமும் அதற்கு உலோகம் வந்திருக்க, சுருதியில் பெறப்பட்ட ஈஸ்வர நாமங்கள் யாவும் சிவபரமரூபம் எனப் பிறுத்தலையும் நாம் சிந்திக்கும் கடமைப்பட்டுள்ளது முனராமமும். லே, விசுவரூபம் பல்வேறுவ சரங்களில் “சிவ எவகேவல:” என்றவனது பரிபூர்ணத் வத்தைச் சிறப்பித்ததும், “சிவ ஏகோத்யேய:” “ஹ ஏகோருத்ர ராத்தியேய:” எனக்கூறிப் போந்து சிவமே (சிவனே யன்று!) த்யேய பதார்த்தம் (உபாஸ்யர்) எனப்பிரகாசமாய் முடித்து, முடிச்சவழி ஏனைய கடவுளா (ஏனைய கடவுளாருள்) ரென்பதே எம்முடைய சம்மதமல்ல) உபாசகரே என்று சூசிப்பிடுத முறைமையையும் யீண்டைச் சிந்தித்து உண்மை யுணர முயல்வோமாக.

“சிவ:” என்ற சப்தம், பங்கலம், எனப் பொருள்பட என்றதாக:—சுக வாரிதியாய்க் கொள்ளக்கிடந்த காரணகாரியரபிதக் காரண பிரஹ்மம் கற்பித்தருளைத் தோஷங்க ளாய் நடந்து நராருபந்னோடு சாஸித்யம் பெற்றவழி, நாராரூபங்கட்கு லேகிதர்த் தழி தங்கடங்கள் நாமரூபம் பட்டொழிந்து மீண்டு மீண்டும் இன்னணம் இன்னணம் தோன்றி யோங்கி முடித்து வினையயத்தராய்க்கிடந்துமலும் பிரமாதி உவர்க்கோ யா ன்நி மெஞ்ஞ ன்றும் கடந்து யாவுமாயல்லவாய் என்ற தென்ற உண்மையே யீண்டைப்பட்டப் பகலெனப் பெறப்பட்டதென்க. பொற்கிரீடமும், பொற் சிலம்பும் பொற்காப்பும் பூஷணங்களை நோக்குழி வேற்றந், நழ்வுடைமன வாசவே எண்ணப்படுமும், பொன்னையே நோக்குழியாகுகனம் துன்றி லொன்று வித்யாசப்படுவனவாகக்காணப் பெறும்! காரணத்தைத் தவிர்த்துக் காரியங்கள் வேறுக்கொல்? காரியப் பொருட் கூட்டத்திடமுதற் காரணப் பொருளினதுதிர்வடி நாம் அடைய வேண்டியமோ? பஞ் ஸாயன்றி நானு ன்நி கொல்? தூஸையன்றி யாடையுண்டு கொல்? சிவனே யன்றி ஸ்ரீவனு ன்நி கொல்?

• சிவத்தை யன்றிச் சிவனு ன்நி கொல்? (ருத்ரன்) சிவத்தை யன்றிப் பிரமனு ன்நி கொல் (சுதர்முகப் பிரஹ்மா) சிவத்தை யன்றி விஷ்ணுவு ன்நி கொல் (காரியப் பிரஹ்மம்) சிவத்தையன்றிச் சத்தியு ன்நி கொல்? லோகநாயகி எம் மன்னையினது புருஷரூப சத்தியன்றே சாரத் பிஷ்ணுமூர்த்தி. நாராயணன் என்ற சப்தம் ஸுரிக்கு ருடிநாமமும் சிவனுக்கு பரியாயநாமமுமாகுமென்பர் அறிஞர். இவ்வுண்மையை யிவண் இனிது பிரகாசப்படுத்துவாம். எந்தாய் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தேவியாரா நாராயணி யென சாஸ்திரம் யாண்டும் பேசக்காண்கிலமே. சிவனை நாராயண னென்றழைத்த வழி சிவை நாராயணி யென்று பேசப்பட்டுள்ளதை பெரியோர் கூறா விற்பரன்றோ? ருத்ரன் ருத்ரா; சங்கரன் - சங்கரி; பரமேஸ்வரன் - பரமேஸ்வரி; மகாதேவன் - மகாதேவி; என்பனவாதி ஆரியத் தொடர்களைத்தரிசிக்க: சுருதியும் “போஷி:

பவாஃ புருஷேஷா விஷ்ணு குரோதேஸகாஸி, சமரேச தூகக் ” என வோதிபதை யுணர்வீர். எனவே, சிவனும், விஷ்ணுவும், சிவமும் சகநிபுமாப முடிந்த ரஹஸ்யத்தை உயத்து நோக்குதோ !

“ சிவஸ்ச நாராயண ” வெனயிறழுநக வதே சான்றும் “ மாத்ரு தேவோபவ ” “ பிதருதேவோபவ ” உவன முழங்கும் மந்திரங்கள் யுணர்ந்தும் லோகமாதாவையும், லோநாயகனாயுப் பதிந்த சாதுகளை நாவழுமேயோ சிவன் எங்கள்பன் - விஷ்ணு எங்கள் அமையபுட அபடவ பரியமல்ல அமமையே சிவரஷ்டமோ ? யாவற்றிவா ? எங்கள்பபையன்றி பெயரன்னைக் கவகாசமேதோ கூறுவா. எங்கள் மமைமையன்றி சிவப என்னணம் வாழ்வையுமோ கூறீர். பெருமகங்கள் ! பஸமகரணை யொழிப்பான விஷ்ணு சிவனைக்காகம் வெளிப்போந்தசால் சைவாகடெண்ண கௌரவம் தாழ்ந்துவிட்டதோ சொல்லி ! பாணுகிறுக்கடி மப பட சிவன் அப்பாணன் வேண்டுமொருகிணக்கி உண்புருகு பெ புரிந்து பின் வாங்கியோழ நடித்தாரென்றதால் மெது வவனவ உதாரம் - கு வத்த நத்த புதுகை ளரவம் வநகத்தியதோ வறிய உ வகாபபனுமமையும் அடியோங்களை (ஜீவராசிகளா) ரகூப்பான ருதிய இன்னன ஆதாஸிலே புரிந்தனரென தேயாம் துணிந்து கூறுவம் கடவுள் ஒருவரே யென்பது சாவ சமய சமமத மாதலால் கடவுளிருவா முவர் பல முளைசுரமுந்து அல்ல வளாத்து அலககணபடம் மாயககனவான்ற விஷயம் படிப்பறியாப் பெணமணியும் நகைக்கும் பாணமைத்தென்பது வ வஸா பிறதிபநயமாயம். எந்த விஷயதையும் உணமை விசாரணை செய்வான வெளிப்போந்த நல்லலா அவ்வ விஷயத்தை ஸதுலக கனமொன்கு பரந்து நகம் அபீன கொண்டுபார்க்கக் கடவா ! “ எப்பொருள் எதெனைய, உயினு உப்பொருள் மெயப்பொருள் காண்பதறிவு ” எனரு திருக்குறாரசிரியருட நாயனை ஸதுலககனவகாண்டு பாபப்பா அவனை சாணவ வுள்ளவருகவே காண்பாராயினும், சாஸ்திர நோக்கத்தாற் காண்பா இப்பபருமபூமியினும் எததுணை யெததுணையோ பெரிய பதாரத்தமாமென முடித்தத சாலும் தருளாயிரமும் சுடாநந்த மெ முகருவாத்தி எரிந்தொழிந்த சம்பவத்தும் மனனுற்ற வறியனாகள் அஃதில பொருளாயப் பொயதே யென்பாராகவும், பைனதிக சாஸ்திரவல்லுநா, அஃதுருமாநிறுந்நும் உளப்பொருளாயக் கிடந்த தெனவே சித்தநகம் செயத்தே சாலும். தெக சம்பந்த மொழியப்பபற்ற தம்பத்து சிவநகராதுயாருனயமாய முடிந்தனபோலும் எனச சாமானயா கொடாஎன்று மயங்கவும், அறிஞா அறன்று அனலா மாண்டொழிந்தாந்நும், மாண்டனரல்லவரென அதுபவ சித்தமாயுணரப்பற்றது சான்றும். அடிதுனி யிரண்டிலொளவொழியக் கிடந்த கொம்பொன்றும் கிடைக்குமேயோ ? துணியுண்டல அடியமுண்டனே ? துணியு மடியமுண்டல, இடைபு முண்டென்பதிறந்தையுண்டு

கொலோ? இன்றுயிதத ஜீவன் ரெட்டாண்டுமுன் எககிருந்தனன்? அன்
றிலனென், இடையிறோன்ற லெவன்? இடையிறேன்றி வாழ்வடைந்த
வன் இறுதியிலாளிகை சேக்சுசெரையாகே? அன்றிருந்தவன் பிறைநூன்
தெருவகுகுன்? முன்னிலையுடையானறிடையில முன்புபுது யாகநனம்?
இப்போசுள்ளே? நாநா சூன்? மால்பாநன? ஒவ்வொரு பதார்த்தமும்
காரணகாரிய சம்பந்தா சமநதத காம பரிபாகந கூட்டிய காலதேச வாத்தமான
பாவகனை பேசுபிப்பதுண்டையாகவும, முன் பின்னற்றது மதயகாலத்தே
மூலகதிரப பெற்றெழுவென? பிரயாநாநச (ஸ்மரணைய) தேகத்தை
விட்டகலசசெயத இந்சிசியததை விட்டோட்டிய (குளோரோபாரம்) Uloro-
form வாயு வடப்பட்ட ஜீவன் அரைக்கான் நாழிகை நேரம் தன்னால் இயக்
கப்பெற்றதே சந்தினை துறுப்புக்கள வெட்டிண்டும, குடிதூண்டும, அறுப்புண்
டும, அவ்நியுற்றதை யுணரப்பெறுது பறைந்லொளிசுனளுகவும, மீண்டும்
அவன்றான பரபபுக்களினிடம (ததிரச நவயிறுநையாடல் கண்ட தெவன்?
அவன் லெளகிகவையப பாண்டு, பலனை விட சவையப மீண்டும் ஜித்தனனே
யோ? எனவே, சீவனுண்டெனபனை விசாரப்படுகதினும். ஒரு ஜீவனை
மற்றொரு லெவன் வறிய னாற்றுகு ரங்க ரவரிடம் ப ஒளிதது வாழ்
வளிது நாநாபிபபித சீவர கொககககே? யுணர்த்துக துவ
ரவாய் என்ற வெட்பெருமான் ஒருவன் உள்ளவற்ற சமததையும் தாக்க
சுரமாய மரணம செபியென்க அமூர நிகர அபிராகிருத அகண்ட
பரிபுரண லக்ஷணக லோபபுறநபாந, நகநா நன கிறக்க பல்வேடிடிண்
டெனக லேடல அசகக மட முடிவால் ஆண்ட வொன்றே சத்யம் அது
வெ அசு, லேடிப்பாராதத நாமருபககொண்டு வாததியா என்றதென்று
தசவ லககணககோச சவலனை பிரசாடபகுகுகுளுமென். புத்திமான்
கோ எடது போககக கொளவப்பகித பவாபோலும்.

நிடையன நாம ஒரு பெரிய மனுஷ்யனை சந்தித்த விடத்து நீவிர் வாழ்
லலையும் ஸதலமய ணையுடையோவென வசாவ, அவா யாம இன்ன பங்க
ளவில வகிகினருப என விடையிறத்து என்ற சமபவத்தை யுணர்வீருல
கோ. பெரிட மனுஷ்யன பகலா முமுல துமோ வியாபிததுள்ளார் கூறுமின்.
யாசொரு விஷயம் வாயு அறிவை கொண்டே உலகப் காணுமாக. “மனம்
போன டோகடுல ருட போகவேண்டும்” என்றருளிய முதிடோர் முத்து
வாகுததை முற்ற பவமபிடிபாமாக பரமேஸ்வரனை யடைவான் கருதி
முன்னிட கிரகந ஆநதநக பிரசம் உபாசனைகளிற் பழகி அவனதந்த கல்
யாண குருகுசமககோ வியந தருகித திருவருள கடாக்ஷிக்க அவன்றிருமேனி
யருளே யெனததணித்து அன்புருவாய் வின்று அவனருட்கடல் மூழ்கி பற்
ருழிந்துகிடந்த புயளுதியோ மீண்டும் தம்மையடைந்து மருமடைந்து
போந்தபோது இந்திரியலாயிலாக வெளிப்பட்டு ஓயாத வியாபாரம் செய்து

திரிந்த மந்தை ஒருவழிப்பட நிறுத்தி அதைத்தன்னைத்துணே படிக்கச்சொல் டு அந்தர்ப்பாற்ற யேந்திரியங்களின் பாகுபாட்டை யுணர்ந்து அவைநட் காடார மாய் நின்றவிகார ரவறிதமான அறிவைச் சொரிசிசது, அவ்வுறிவின் கண் ஆணவ சம்பந்தியான ஜீவன் லபமடைந்து இத்திரியா சீதல நந்த ரூபமாய்த் தாம் வெளிப்படற் குரிய சாதனா சாதயங்களைப் பழகி வருவதைக் காணுநர்! நிஷ்காமிய கர்மயோகிகளாவா அபிமாநத்துடன் கூன்றும் செப்பாரகி, தந்த டங்கள் நிலைமைக்கேற்ற கடனை பகவத் சங்கலபமெனக்கருதி முடித்து, பிரா ரத்வம் தூண்டத் தாங்கள் செய்யாதின்ற சச்சுரம்ங்களின் பிரயோசனத்தை ஈவ்வரார்ப்பணம்செய்து தாமதாயினின்ற ஜலம்போல் உலகத்தோடு பொரு ந்தியும் பொருந்தாதுவாழ்வடையம் பெற்றியும் மனக்குரங்கைமடக்கும் வழி யேயென்க. அம்மனம் அடைந்துள்ள அபாரகௌரவங்களை யாவறியப்போகி ன்றார்? அம்மனமே யுணர்ங்கடோ உணராசொழிந்த தோயாமறியோம். அந ண்டாகார விர்த்தியாவைந்த ஆகாசப்பூதத்தை கூடவிழுங்கியேப்பமிட்டு கிடம் கும் அது. அதையறிய, அதை வெல்ல, அதை யடக்க, அதை வசப்படுத்தி, அதைச் சித்தாய் மாற்ற பிரயாசி தேவாகட்கும் அசாயம் அசாயம்! இந் குருந்த விருகூத் சடியில்லாம் அமார்தோம் என்றபோது, அந்த இடத்தே விடா ரித்தது மனம். இந்நூற்போதேயம் என்ற போது, அந்தப்பிரதேச முழுவதும் வியாபித்தது. இந்த மாஹாணப, இந்தக் கண்டம், இந்த வண்டம், பகிரண் டம், என்ற ஒவ்வொரு சொற்றொடரையும் பின் பற்றி யாண்டிம் அது வியாபி யாசின்றதைக்காண்மோ. கலகசதாவைக்கண்டு வந்த கண்கள் சென்னையின் ஒருமூலையி லெரதிககி ஏற்பவும். கல்கத்தா வென்ற மாத்திரத்தானே, ஆண் டுள்ள பகீரதநதிப் பிரவாகு நையும், சுபிரீம் கோர்ட்டு, தந்தியா சீசு நபாலா பீசு, சகாவர்த்திப் பிரதிவிதியாரது இந்திரவரன் முசலியனவாய யாவற்றை யும் கண்டுகளிக்கும் பணக் கண்ணைக் காண்டார்.

இந்தப் பாழ்மனம் தான், மூவராகி யோர்க்கும் தற்போதத்தை யூட்டியா டல் காணு வின்றதுணர்வீர். இது கிடப்ப பற்றொன்றைக் கூறிச் சந்தோ ஷப்பிக்கப் புகுதும். ஒருவன் நான் கந்தேதன், நான் பருக்தேன். நான் இதைத்தேன், நான் சுகித்தேன், தந்தே நென்ற முறைமைபே நெரியதோ? அற்றன்று: என் தேகம் களைசதது பருத்தது, இவரது என்மனம் சுகித் தது துக்கித்தது தன்கரங்கள் செயன, கால்கள் நடந்து விராந்தன, என் பனவாதிகள் தாபே சபதமாகக் கொள்ளக் கிடப்பவனை முத்தோர் கூறிப் போந்ததே சர்வஸாமஞ்ஜஸமேயா?

“பொருளால் வற்றைப் பொருளென்று ஒரு மருளாகு பாணப்பிறப்பு” என்றஞ்ஞான விருளை வாட்டவெழுந்த சமீழ் வேதத்தொடராம் ஞானபாதுவே கமது மனக்கண்ணுக் கொளி தந்து உள்பொருளை மாணுமாற்றையுந் தந்தது காண்டார். பொருளைப் பொருளாக வறிவகே யரை யுபாசிச்சபடியா னென்ப,

பொருளல்லவற்றைப் பொருளு என மயங்கும் அறிவீனர்க்கோ பொருள் ஞான முண்டாகும் கூறீர். பொருளை யுணரப்பெறுது பிரதீகையே பொருளு எனச் சித்தாந்தம் செய்யா தின்ற போலிப் பேதை மாக்களோ பொருளிருந்த திக்கையேனும் உணர்ந்தனராவர்.

வேதம்.

‘ஏக மேவாத் விதீயம் பிரஹ்ம :’

“ ஏக எவருந்ரோ நத்விதீயாயம் ஏகோருந்ரா : ஏகமேவா த்விதீயம்” எனக் கூறிப்போந்த தென்னையோ ? இரண்டாவது பதார்த்தத்திற் கவசாசம் கொடாத பொருளன்றோ பிரஹ்மம்.

முன்னிலைச் சுட்டுப்பதார்த்தங்களை யேனும், படர்க்கைச்சிறு பெரும் பொய்ப் பொருட் கூட்டத்தையேனும் தவிர்த்து விளங்காத தான் (அவன் தான்) அவன்தான்; நீ தான்; நாம்தாம்; சிலாதான்; நாய் தான்; ஜடம்தான்; மலம் தான் ; என்ற சொற்றொடர்க்கண் பிரகாசமாய் விளங்குவது ; எம்மைத் தான்விட்டு சிற்றொன்றையுங் கொல் ? எம்மை யகலவிட்டுச் சிவம் வர்த்திப்பது முணமையேயோ ? அஃதசம்பவம் : அசம்பவம். எமைவிட்டு யாம் சிற்ப தொன்றுண்டேல், சிவமும் எமைப் பிரிந்து, எதிர்ப்போந்து, எமக்குப் பிரசாதித்தல்சாலும். எம்மையாமே யென்னணம் எதிரிட்டறிவது ? எமதறிவினறிவாய் என்ற சிவத்தை என்னணம் எமதறிவினின்றும் பிரித்து முன்னிலைச் சுட்டுப் பதார்த்தமாக வறிதலொல்லும் ? “சிற்றம்பலமும் சிவனும் அருகிருக்க வெற்றம்பலந்தேடி விட்டோமே” என்றார் எம்மையாண்ட பட்டினத்தடிகள் “ஆலயமே காயம், அறிவே சிவலிங்கம்” என்றார் எங்கள் ஞான மூர்த்தம். “ தேவேஹ தேவாலய புரோக்தஸஸ் ஜீவ : சிவ” என்றது சுருதி. எம்மெதிர் என்ற தீபத்தையும், சுவற்றையும், நாய் தன்னையும், உணவாதிகளையும், சிறுவர் சிறுமியராதியோரையும், ஆழ்ந்தவாக்கையும், மேதாவியர் கூற்றையும், சித்தாந்தச் செல்வனையும், வேதாந்தப் பண்டிதனையும், விசிட்டாவைதப் பெரியோரையும், த்வைதப் புமான்களையும், யாவரையும், யாவையையும் சிவத்திலும், சிவம் துவாராவாகவுமேயாம் கண்டோ மென்பது சிவாதுபூதிச் செல்வரது சம்மதம்போலு மென்க. “ பார்க்கின்ற மலருடு நீயேயிருத்தி” என்ற பெரியறிந் பெரியர் இருதயத்தை யுணர்ந்துவாழ்வீர். “ நீயலாந் பிறிது மற்றின்மை சென்று சென்றணுவாய்த் தேயந்து தேய்ந்தொன்றும் திருப்பெருந்துறை யுறைசிவனே, ஒன்று நீயல்லே, யன்றி யொன்றில்லை யாருன்னையறியுகிற்பாரே” என்ற தமிழ் வேதத்தை யாறமை மேற்கொண்டு சிந்தித்து நாமொழிந்து சிவமாகி சிறப்பச்சிந்தகோதயத்தை இருந்தவிடம் பெயராதிருந்தே அடைவோமாக. நாமருபாதிகள் ஏகதேசமேயன்றி மற்றென்னுங்கொல்?

“மெப்பப் பொருள் மகேசனரன் வேதனரியானால்
மைப்பரு மகேசியுமை வாணி கிருவாவை
இப்படியுமன் மிபவனெப்படி பெரித்தான்
அப்படியுமாகுமீன் யார மிப வல்லார்?”

என்ற ஆரியர் கூற்றினது அர்த்தபுஷ்டியை யாமலிண்டைத் தரிசித்தபடியாம்.

ஞாதுருவன்றி ஞேயமிலலை. ஞேய மில்லாதபோது ஞாதுருவின் ஞானமுமின்றும். அறிபடு பொருளில்லாக்கால், அறிபவனில்லை. அற்புதப் பொருளில்லாக்கால், அற்புதமென்பா னொருவனில்லை. அன்பைச் செலுத்தத்தக்க இடமொன்றறியான் அன்புள்ளதை வெங்கனமோ? அநுரூபம் பெறும் பதார்த்த மொன்றில்லாக்கால் அருளுடையா னொருவனிழுத்தலும் பொய் பொய்யேயாம். வசித்தையைத் தழுவாது வாழ்வடைவாருண்டு கொல்? புமாணைச் சேராது புன்முறுவல் பூத்தாளுண்டேயோ? எனவே, சேதன சேதனப் பிரபஞ்ச முண்டென்ப துண்மையேயாக, துவைதம் சித்தித்ததையுணர்வீர். துவைதக் கொடியை நாட்டுதிர். பல்வேறு பசுக்கூட்டங்களையும், பாசத்தையும், பசுபதியையும் காண்டீர்! எத்தனை எத்தனை பசுக்கள் பசுதவம் ஒழியக் கிடப்பன வெனக் கணக்கிட்டுப்பாரீர். எத்தனை யெத்தனை பசுவர்க்கங்கள் பூரணம்பெற்றுச் சிவ சந்திதானத்தில் அருக்கனில் விளக்கொளியென வாழ்ந்ததென நோக்குதிர். எத்தனை எத்தனை பிரமனாதிப் பசுக்கள் பாசமகலாமல் பதியிற் கலவாமல் முத்திபெற்ற தென்றுசாவுவீர். சேதநத்தை யறிவிப்பானும், அசேதநத்தை இயக்குவிப்பானும், ஒருவன் வேண்டப் படலானும், ஒவ்வோர் ஜீவனுக்கும் சேதன சேதனஞானத்தை யூட்டிவானும், அசேதன ஜடபதார்த்தங்களை யுயிரெனக் கின்று ஆடல் காண்பானும்: எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்ய காரர்தாமேயோயிண்டைப் பின்னும் உலகத்தை ரக்ஷிக்கப் போந்துளரெனக் கண்டவர் கேட்டவர் யாவரும் சங்கிக்கும் வண்ணம் அறிஞர் ஸத விற்நன்றலை வராகும் எங்கள் நீலமேனியன் கிருபாசாகரம், ஸ்ரீய : பதி ஸ்ரீமந்நாராயணன், வாசுதேவன், கண்ணனென்கோ மானதளவிறந்த கல்யாண குணதிசயங்களை சதசிகள யாவரும் தததம் பததங்கள் தற்செயலாயொழிந்து, வைணவமணிளாய் அப்போதே மாறியருந்தி யருந்தித் தெவிட்டாதருந்திச் சுகித்தச் சுகித்துச் சுகித்துமே சுகம்பெறச் சுகத்தை யூட்டும் எங் கண்மணி குருமணி, * தவமணி முனிமணி ஹரிமணி யானார், ஜயஜய வெனவே பண்டிதர் போற்றும் பண்டித குருமணி ஸ்ரீமத் உபய வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியர் கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரிய சுவாமிகள் கருணைததும்பிக் கருணையேயாகி ஏழையா மெமக்குப்

* எமக்கு முதற்கியிழப் பாஷாஞான சாகாககரா ஞானததும் சென்னைச் சாவ கலாசாலைப் பிரதவர்த்தகரான பெரிபேரிடம் இனி M. A. பட்டம் பெறறு யாம் விளங்கவும் திருநெல்வேலி கொண்டு எமக்கு உதவிபுரியுது கண்டு பண்டிதர் பெருமானென வெளிநரும் அச்சுவாமிகளை யிறைநான் எங்குருமணியாய்க் கொண்டு யாம் வாழ்வடைந்தாம் என்ற ஆண்மையைப் பாபா உலகம் உணர்ந்து அடங்குவதாக ! ! !

போதித்தவாறே, என்னணம் மாந்தமாதிரேராகங் ண்ட குழவினுக்கு அந்தந்த ரோகாதிகள் உடனே ஒழியவேண்டுமேயென்ற கவலை தாய் தந்தையர்களுள்ளதாய் முடிந்ததோ, என்னணம் நோயுற்ற சமமகவின் கேஷமத்தை உள்ளபடியே யபேக்ஷித்துத் தாய் மருந்துண்டு பத்திய உணவருந்துவளோ, அன்னணமே ஜீவராசிகளது பந்தமோகூம் எம்பெருமான் ஆதிமூலத்தினது பந்தமோகூபாகு மாதலான் பந்தமோகூ ராஹித்தியம் பெற்றும், உண்மையில் முழுக்ஷுவா வானுயான ஒரு பரன் அசசேதன சேதன பதார்த்தங்கள் ஜீவிப்பான் அவைகளிற் சர்வ வியாபகரூய விளங்கவேண்டு மாதலானும், விசித்தரத்தைத் திறந்த துணர்வீர்! பார மாந்ததிகப் பெரும் பதார்த்தத்தைத் தவிர்த்து ஒரு சிறு பரமாமுவுப வாழ்வடைதல் அசங்கதமாதல் சுருதியுத்தி அதுபவ பூர்வகமாகப் பிரகாச மாவதான் அறிவானும் அறிவும், அறிபடு பொருளுடைய ஒன்றென முடிந்ததாம் — அதாவதம் சத்திய மாதலுணர்வீர்! அமமவோ! ஒன்று, இரண்டாயும், மூன்றாயும், பலவாயும் விரிந்ததா ரறிவகரையோ! அவயவான்தே யதை யுணர்ந்த தேயோ! “யாவையுஞ் சூனியம் சத்தவதிராசலின் சத்தேயறிபாது” என்று பெரியோர் கூறியுள்ளாரே. சததுத்தான் அசத்தை யுணர்ந்ததேயோ? ஒரு பரவஸ்துவே, அறிவானும், அறிபடுபொருளுடைய விரிந்த விஷயம், மகாதி தாமகக ளெட்டாவாம். சித்தேயசித்தானைத் சித்தேயுணராதென்றது சித்துமாகாது அசித்துமாகா தொழிந்த உலகம் அறியுங்கால? “பதிபாகி யுறைபவனே பாசத்தாற் கட்டுண்டு பசுக்களாகி” எனவும், “அற்பன நடப்பனயாவும் நேர்ந்திழிற் பொற்புறு சடையவனுருவம்போலுமால்” எனவும், “அறிதின்ற வெல்லாம் நெடுமாவென்றோராதார், கற்கினற வெல்லாம் நடை” எனவும் நம்பெரியோர் பணித்ததைப் பணிவுடன் பின்பற்றி வாழ்வேமாக! அஷ்டாக்ஷரப் பெருமானை வந்தித்த சமயம், வேதம் “ஏவிகாரே, ஏர்வி லெபோ, ஏகோநாராயண :” எனத் துதித்ததின் பெரும்பயனை யாமடைவோமாக. ஓம் நமோ நாராயணய என்றோதிய மஹான்கள ஓம் சிவாயநம : எனவாண்ட நேர்மையையும் நாம் ஆழிந்துணரக் கடமைப்பட்டோ மென்ப துணமையேயாம். சிவ சகஸ்ரநாமங்களில் ஹரிநாமம் பேசப்பட்டமையும், விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமங்களில் சிவ நாமம் கேழ்க்கப் பட்டமையும் அறிஞர் அறிவைப் பிரகாசப் படுத்தியதைக் காண்மோ.

“சிவாய விஷ்ணுநாராய, சிவநாராய விஷ்ணுவே

சிவஸ்ய ஹிருதயம் விஷ்ணு : விஷ்ணோஸ்ய ஹிருதயம்சிவ:”

என்பதன்றோ ஸ்கந்தனது உபதேசமாய் முடிந்தது காணீர்!

“மத்பக்தா சங்கரத்துவேஜி மத்வேஜி சங்கரப்பிரிய”:

“தாவுபவ் நரகோயாந்தியாவத சந்திரதிவாகரவ”:

என வெளிப்போந்துலவும் திவ்ய மந்திரமுமன்றே உண்மையை நிறுத்தி யாவார்க்கும் ஷேமத்தைச் செய்தது. “எகமான வுருவான நீயருளின லணை வுருவாகியே” வென்றற் றொடக்கத்துத் திராவிட ஸூக்யம் எமதழிப்பிரா யத்தையன்புடன் தழுவினதென்க.

“தாழ்சடையும் நீண்முடியும் லொண்மழுவுஞ் சக்கரமும்
சூழரவும் பொன்னுணும் தோன்றுமால்—சூழர்
திரண்டருவி பாயத் திருமலையோ லெந்தைக்
கிரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து”

எனமகிழ்ந்து கட்டளையிட்ட ஆரியரமுத வுரையும் சைவவைணவர்கட்கு மெஞ்ஞானத்தையூட்டுந் தாயேயென்க. அன்பர் பாவிக்கும்வண்ணம் ஆவிர்ப்ப லிக்கும் பேராற்றலுடைய பரப்பிரமம் ஒன்றே இன்னணம் லீலைபுரியாநின்ற தென்று மேலே உதகரித்த பிரமாணங்களால் ஏற்படுகிறது. ஒருவன் தன்னு யிர்க் காதலியுடன் அளவளாவி யின்புற்றிருந்து சுக்மடையுஞ்சமையத்தும், புத் திரபாசமேலீட்டால் தன் குழலிகளைப் போஷித்துக் கொஞ்சமமயத்தும் அதிகார உத்யோக சம்பந்தெய்தி ஸ்யாயவாயிலாக துஷ்ட சித்ரஹ் சிஷ்ட பரிபாலனம்புரியு மவசரத்தும் கோலமாறி நின்ற திலையோ? குணமாறி நின்றதிலையோ? ஸ்தலமாறி நின்றதிலையோ? தான் ஒருவனையன்றி இன் னோரன்னவற்றை முடிப்பான் தன்னிற்றான் அவகாசம் கொடுத்த மூவர் பேர் வழிகள் ஏற்பட்டனரேயோ? ஏனோ இந்த யுக்திப்பிரமாணத்தை யாம் சாக்ஷாத் சங்கரனது, சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணனது ஸ்வப்பிரயோஜனமா காது(அவன் வேண்டிதல் வேண்டா மையிலான்) பரப்பிரயோஜனார்த்தமாகவே (‘இணைப்பொழுது முபகார மல்லால் வேறொன்றியக்கா சிற்றணுக் கடலாய் நின்ற வொன்றே என்றார் எங்குருவும்) பரமனிடம் கற்பிதமாகப் பேசப் பெறும் கிரத்தியங்களிடமாக சமர்ப்பித்துச் சந்தோஷிக்கப்போகாது?

“ஒன்றவன்றானே, இரண்டவனின்னருள் ளின்றனன் மூன்றனுள்” எனத் திருமந்திரமு மெழுந்து கூறாநின்றதன்றே. நமதுயர் நீதிச்சாலையினது பிரபல ஜட்ஜியாவாரொருவர் (சிவில் சைட்) (Civil sideல்) வாதம்தொடுத்த ஒருவனுக்கு 5000-ரூபாய்க்கு டிக்ரீ (decree) கொடுத்தாரேனும், அவரே பிற றைநாளவன் கொலைபுரிந்து செஷ்ஷன்ஸில் சார்ஜ் செய்யப்பட்டு. தம்முடைய சந்திதானத்தில் (தாம் செஷ்ஷன்ஸ் ஜட்ஜியாக வீற்றிருந்த சமயம்) கொண்டுவ ரப் பட்டபோது, அவன் துஷ்கிருத்தியம் ருசுப்படுத்தப்படவே தக்க சிட்சை விதித்தவனைத் துன்பப்படுத்தலும் கண்கூடன்றோ? எனவே, ராவணன்தவம் கிடந்தபேர்து அவனுக்குப் பிரஸன்னமாகிப் பிரசாதித்த சங்கரன் மீண்டும் அவன் றன்னை மறந்து தேவராதியோரை ஹிம்சித்தானாக ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியாய் பொய்யுலகத்தே போந்து அந்த ராவணேஸ்வரனையே சித்ரஹசத்தியா

லொழித்து அவனுக்குச் சாயுஜ்ஜியம் தந்தாரெனக் கோடல் ஏற்புடைத்த ன்றோ? “சிவ ஏகோத்தியேய:” என்ற சுருதி மீண்டும் “ராம ஏவ பரமாத்மா, ராம ஏவ பரப்பிரம்ஹ” வென வந்தித்த தென்னோ? “சர்வப் நாராயணமயம் ஜகத்” என்ற மந்திரப் சச்சிதானந்த ஹரியை யுணரப்பெறாத அஞ்ஞானிகளை யுத்தேசித்து பொய்ப்பட்டுப் போமோ கூறீர் பே நதயுலகீர்.

ஐஹமானன் அவ்வப்போது, தம் விவகார விஷயங்களை முடிப்பான் சுருதி எத்துணை எத்துணை மாறு பட்டனோலங்கொண்டு வந்தானேனுர் அவனிடத் தியலபாயுண்டான அன்பை (மிருகத்திற்குள்ள மெய்யன்பு பல மனிதரிடத் தில் காண்கிலமே) பாராட்டும் சிறுநாய் அவனை ஒருபோதும் அஞ்சியனாய்க் கண்டு குரைக்காடின்றால் நாயறியும் பெருது நாடகம் புரியும்போலியன் பரை விவேகிகள் துரும்பாய் மதித்தொதுங்குவ ரென்பதிற் றடையுண்டு கொளோ? மதங்கொண்டு திரியும் மதச்சரே, வேரகிந்தை தெய்வகிந்தை பெரியார் கிந்தை புரிந்து பெருநகரத்திற் ளாளாயெழிவர் காணுதிர்!

“ஒன்றுது பேது வாயிதா ததபுது
என்றுது போல இருமுத மயமும்
நன்மிது நீதிது வென் றுறைபாளாகன்
குன்று குடைத்தெழு நாயெபாத்தபாகனே”

பித்ய நேதஹ்ருதப கிரந்தி : சித்யந்தேஃரவ மம்சயா:
கூபியந்தே ராஸ்ய காராணி தவாமிநதி நஷ்டே பாவரே”

நாம் மேலே கூறிவந்த பலவித யோக்களானும் கடவுளை யடைதல் கூடும். (யோகம்—சேர்தல்) எனவே முதத்தர்கள் வித்யாஸநோக்கமின்றி சிவக் காமியசுர்மயோகிகளைக் கண்டவிடத்து அவர் ஆணையைச்சிரமேற்றும் மெய்ப் பத்தர்களை தரிசித்த வழி அப்பெரியருடன் புரிததுப் பரணைப் பஜித்தும். ராஜயோகிகள் சங்கத்தில் மகம் ஏகாக்கிரப்பட என்றும் ஞானிகளைச் சந்தித்த விடத்து ஞானமே திருமேனியாகயும் என்ஹொழுஞுவார்கள்.

எனவே, அன்புருவான சிவனை அவனது லீலாவிபூதியாம் அண்ட சராசர சேதஹ்ருதனைப் பிரபஞ்சத் தோற்றநகளுமாம் சர்வ திருஸ்ய பதார்த் தங்களிடத்தும் அன்பை வளர்த்து அன்பாலடைவோமாக. சைவனையும், பைளத்தினையும், மகம்மதியனையும், சிறிஸ்துவனையும். நாத்திகனையும் கூட பாரபட்சமின்றி நோக்கும் நோக்கமே சமரஸ நோக்கமாகும். துஷ்வதி, அத்வைதி, விசிஷ்டாத்வைதி, என்பார் யாவரும் கூறும். பொருளும் தேடும்பொருளும் ஒன்றே யெனத்துணிந்ததுமே சமரஸஞானபாகும்.

எந்தப்பொருளை அதிகுக்குமமாகச் சுருதி பிரஸ்தாபிக்குமோ அதையே ஸ்தூல வடிவாக புராணேதிகாரம் கற்பியாசிற்கும் எனக்கோடலே சமரஸ

ஞானப்பிரயோசன மாகுமென்ப. விவேகி, அவிவேகி, செல்வர் தரித்திரர், பிராஹ்மணன், குத்தரன், சமங்கிலி, அமங்கிலி, பெரியர், சிறியர்; சித்தஜடம் யாவரும் யாவும் பரமாத்ம வடிவமே யெனவுணர்ந்து உணர்ந்த வழியே நின் றொழுதுவதும் சமரஸஞானதுபவ மென்று மேதாவிகள் கூறாநின்றனர்போ லும். எம்மனோர் சிவத்தை யெங்கெங்குங் காணா சிற்பர். எம்மனோர் ஹரி யைக்கண்ட கண்டவிடமெல்லாம் பார்ப்பர். எம்மனோர்க்கு இவர் சைவர், இவர் வைணவர், இவர் புத்தர், இவர் மகம்மதியர், இவர் கிறிஸ்துவர் என்ற பேத ஞானம் ஸ்வப்நத்திலுமில்லை.

யாவரும் யாவும் சிவமாய விளங்கு மெமக்கு. உலக முழுவதும் ஹரியை யேகண்டு களியாநிற்பர் ஞானிகள். எம்மதமும் சம்மதமெமக்கு. யாவரும் பெரியோரெமக்கு. அந்நியன் பத்திதாயே யெமக்கு. வேசைத்தாசியும் சோதரி எமக்கு. எம்மனோர் வேசையைக் கடைநிப்பேரல் அன்றே, அப்போதே அக்கணமே அவள் முழுக்கூடாயும் நிற்பள். யாங்கள் படிப்பன யாவும் பரசிவ மந்திரம். யாங்கள் கருதுவயாவும் நாராயணவடிவம். யாங்கள் காண்பன யாவும் எம்பெருமான் கண்ணன்றிருக்கோலம். யாங்கள் சாம்பவ மணிகளைக் காணில் அடியேம் சைவரென்போம். யாங்கள் ஸ்ரீ லாக்ஷத் சிரோமணி களைத் தெரிசிறதவழி, யாங்கள் வைஷ்ணவபாதாளியே யென்றன்புட னறைவேம். யாங்கள் மகம்மதியப் பெரியா குழாம்சேரும் பள்ளிவாசலை (Masjid) க்கண்டால் சிவ சிவ என்பம். கிறிஸ்துவ ஸ்திரீ புமான்கள் குழீ இருந்த கிறிஸ்துவ தேவாலயங்களைத் தெரிசிப்போமானால் ஹரி ஹரி என் பம். பிரஹ்மாகாரத்தை யாண்டும் எவரிடத்தும், தெரிசியா நிற்பம். சர் வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத். சர்வம் சிவமயம் ஜகத். ஏத மேவாத் வித்யம் பிர ஹ்ம: சத்யமேவ ஜயத்த ?

பூஞாக்கு ஞானமுண்டாயின் அது கடவுளையொரு பெரும்பூஞையாய்த் தானேயறியும். புலியும் அந்நனயே புலிக்கடவுளையே காணுமன்றே. யானே யோர் கடவுளை வேண்டின் அது யானைக்கடவுளையே யபேஷிக்கும். சைவர் பூதி பூசிய பெம்மாளையே யடைவர் வைணவர் தந்தெய்வத்திற்குத் திருநா மந்தரியா தொழியார். ஒருசாரார மோகத்திலும் பெரியபோகத்தைக் கோரா நிற்பர். ஒரு சாரார எஸ்வர சந்திதானத்தில் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் சாஸ்வ தமாய் வாழ்வடைய விச்சிப்பர். ஒரு வகையார் குன்யமா யொழிதலைப் பிரசங்கிப்பா. பலர் பொருளை ஜடமெனக் கணிப்பர். பலர் இம்மண்ணுல கத்தையே யாவுமென்பர். பலர் எல்லாம் மனாகாரமென்பர். பலர் நரகத்தை யேயாண்டும் காண்பர். சிலர் ஸ்வர்க்கத்தையே எங்கும் பார்ப்பர். சிற்சிலர் வைகுண்டம் தரிசிப்பர். கைலாசம் போவர். வெகு சிலர் சத்தியலோக மெய்திக்களிப்பா. ஏகதேசிகள் சத்தியமாய் விளங்குவர் கண்டார். எது ஒருவனுக்கு மண்ணுலகாய்த் தோன்றியதோ அதுவே மற்றையோர்க்குத்

தனித்தனி முறையே அவரவர் மனோசங்கற்பம் காரணமாக இங்கிலாது மாகவும், விஷ்ணுலோகமாகவும், பூதிகைலாசமாகவும், பிரஹ்மலோகமாகவும் பரலோகமாகவும் தோன்றுமென்ப. மனோவிர்த்தி பொதிங்கும்போது, யாவது லோகங்களும் தன்னு ளொடுங்கித் தானாய்வினாகும் யாவும். எனவே பொய்ஞ்ஞான மொழிந்து மெய்ஞ்ஞான மடைந்து அடங்குவதாக ப மர உலகம்.

“எங்கே கொங்கே மனமோடியிட்டு யோடுன்ன வீழ்தமுந்தும்
அங்கே யங்கே நெறெழுந்தியகற்ப வநிநடைவிடாய்”

“பதைத்தெழுது அன்மொழிபதைப்பாப பதைக்கில்
பதைப்பாபாங்கங்கே யென்றுந் தீர்பு
மாயுபனப் பேயென்றுந் தீர்பு”

எனவெழுந்த மெய்ஞ்ஞானிகளது வசநாம்பருக்கை வாய்மடுத்துண்டு அஞ்ஞான உலகம் களோதெளிந்து சுருப்பிவதாக.

சைவனாயும், வைணவனாயும், மகம்மதியனாயும், புத்தனாயும், பிறனாயும் நஞ்சைவப் பெரிபோர்கள், நம வைணப் பெரியோர்கள் ஒரே கண்ணாற் கண்டு களித்தல் சாத்தியமோ வெனக்கடாயின். நன்று கூறினாய். ஏனோ அது சாத்தியமாகாது. ஒன்று கூறுதும் கேட்டி என விடையிலுத்து சந்தேக உத்ப்பம். பல்வளம் பொருந்திப் பிரகாசியா நின்ற இசுவசன்னைய நகரின்மண் ஆது லர்க்குதந்தையும், தாயும், தெய்வமுமாய் வீன்று அவா னாது குகியையும் மா னத்தையும் காக்கும கர்ணன் நாணய நுண்ணவள்ளல், எந்தையை யிழந்த எமக்கு எந்தையாய் வீன்றதூரிக்குப் பெருமான்.

“வீழ்தமுந்தும் லோகநு பிழைக்க”

“சுபுத்திக்குக் கோலேய் அபாதிவா ன்
புத்திக்கு நிறகு முக்கு”

என்று ஆசார்யர்களும், பரம புருஷோத்தமரும கட்டளை யிட்டருளிய பிர பாணங்களின்பட்டி ஜகந் மாதாவாக நாம் பாரட்டிவந்த சகலஸத் குணஸம்பந் தையாயும், உயிர்களிடத்து உலவாக் சருணை பூண்ட உத்தமியாயும் அரிசுபுரத் தசக்ரவர்த்தினியார் மறைந்து நாம் பரசயித்து எந்த, அத்தருணத்து அஸ்த மித பானுவேமீ ன்டு முதயமானதுபோலவும், நாமகண்ணிழந்து பெற்றாந் கும், அத்தகைய ஜகந்மாதாவின் வப்பயனாயும்:—“நாவிஷ்ணு : பிரத யீபதி : எனவும் “திருவுடை மன்னரைக் காணிற்றிருந் லேகக் கண்டேனே என் னும்” எனவும் பெரியோர் பணித்தவாறு இறைவனது அம்சராயும் நமது ரக்ஷகராயும் விளங்கும் (His Imperial Majesty Edward VII) எட்வர்ட் சக்கிரவர்த்திப் பெருந்தகையாரது செங்கோன்மையைப் பெற்றோமாதலால், அவர்மாட்டு நமக்குள்ள விசுவாசத்தை ஏற்ற வண்ணங்காட்டி அவரருளுக்கு

உரியராக எந்நாளும் நடத்தலே நமதின்றியமைமாக் கடனென எம்போல்வார் யாவர்க்கும் போதியாய் நின்ற எமதண்ணல், கிரீடி பாக்குய கண்ணன் அம்ஸ மாவார், ராஜாசர் ராமசுவாமி முதலியார் *Kt, C. I. E. F M. U.* அவர்கள் ஏழைக்கு ஆயிர மாயிரமாக் கணக்காய் ஆங்காங்கு மல்வப்போதும் அன்புடன் அன்னமூட்டி யுபகரித்த கண்காக்கியை நேரேகண் டதுபவித்த யாம் அப் பெரியரிடத்து ஜாதி வித்யாச பாரபட்சத்தை யாண்டும் கண்டிலமே !! ஏனோ மற்றையோர் அவரைப் பின்பற்றி வாழப்போகாது ! உலகிர் ! இந்திரபோகமு மீண்டைத்துய்க்கு மெம்பிரபுவின் தரண்மனையை யோர்நான் அடைந்த யாம் அவரதிந்திரவன டெனத்தழைத்து விளங்கிய சோலையிற்கண்ட காக்கியொ ன்றை யீண்டெடுத்தோதுதும். நீண்டு பருத்த மாமரமொன்றனை அணைந்து கிடந்தது பூங்கொடியொன்று அதனைக் கண்டோம். உண்மை யுணர்ந்தோம். அங்கில நன்னாட்டை ஆதரவாகவே யணைந்துச் சுகித்த இந்தியாநாட்டின் நற்காக்கிபோலும் என்றே முடித்து எழில்பெற விளங்கினோம். நீண்டு பருத்து வயிரம்பற்றிய மரமே England (அங்கிலநாடு) அதையன்புடன் தழுவிய கொடியே India பரதவாவும்) Englan புராணத்தவிர்ந்து (India) வசி தைக்கு வாழ்வொன்றுண்டோ ?

மற்றோர்சார் யாம்கண்ட காக்கியைக் கூறுதும் கேளீர். ஒரு பசுமரத்தைப் பல பசுங்கொடிகள் சுற்றிச் சுற்றிப்படர்ந்து கிடந்தன. கண்ணனெம்மண்ணல் பிரந்தாவந்ததேகாட்டியகோல மதுவோ யென்றேம்.

பலபல விருகூத்திடையி லிடையில் புஷ்பச்செடிகள் புற்பூண்டு முசலியன செழித்தோங்காந்ற்ப, மா, பலா, சந்தனம், அசோகு, மந்தாரம் அடாந்த சோலை கள் கர்ப்பத்தின்கண் மல்லிகை முல்லை, இருவாக்கி வுண்பகம் போஜா முத லிய புட்பச் செடிகள் பூத்துப் படர்தலை கண்ணாற் கண்டோம். எனண்ணம் கூறுவேம். விசேஷாலங்களில், அங்கில துரைகளும் துரைசாசிகளுமே கை கோத்து உறவாடி நகையாடி, பாலாடி மகிழ்வான் நெருங்கினின்ற கோலமோ ஈதென்றேம். மற்றுமோர் சார புதுமையைக்கண்டு நாயகன்றோளைக் கரங்க ளாற் சுற்றித் தழுவி நின்ற நாயகியின் ஜாலம் விளக்கவே சின்றனவோ இவையெனக் கணித்தேம். இத்தகைய சிருங்கார கம்பீர கௌரவங்கள் ஒருந் தே யடையப்பெற்றுச் சிறந்த மாளிகைக் கதிபாரம் புண்ணியர் சமுகம் சேர்ந் தேம். சமுகம் கண்டோம் எம்மைக் காண்கிலோம்.

பிரபு எம்மை விளித்து வருவென்றன்பொடு கொழிந்து மேல்மாடி சென்றனர். பிரபு கடாக்கூ வீக்ஷண்ய லேசம் பெற்று கீழே சின்ற யாம் மே லே சென்றோம். அம்ராவதியைப் பழித்த கூடத்தைக்கண்டோம். யாம் கண்டுவந்தநவாப்பாலசாவென்று மயங்கினோம். உள்ளே சென்றோம் எமதுள்ளும் சென்றோம் இப்புறம் அப்புறம் எப்புறம் சோதியே கண்டோம் சோதியாய் முடிந்தோம். கண்ணாய் என்றும். கண்ணையு மிழந்தாம் இவ்வழி

ஸமரஸஞான சந்திரிகை.

சுவிஞ்ஞாக்ஷரவ்யூபகாவஞ்சுதக
 ஜம லாஸவாயீஸவாயாடிவாயாசு
 ததெகம்ஸுராஜிஷுதெகம்ஜவாரி:
 ததெகம்ஜமதாக்கிரிசுவம்நாரி:
 ஸதெகம்நியாநந்திராவம்வீஸம்
 ஹவாஹையிவொதஸாஸுணுவுஜாரி:

நஸாவ்ஜம் நஸெஸவம் நததூர்வாராத்
 நதெஜெந்நஜீஸாஸகாபெய்ஜிதவா |
 விஸிஷ்டாநஹுதிராவிஸாஜாதூக்ஷாசு |
 ததெகெகாவஸிஷ்டிவிகெவவொஹம் ||

ஒடி ஸாணிஃ ஸாணிஃ ஸாணிஃ

பிழைதிருத்தம்.

பிழை.	பக்கம்.	திருத்தம்.
சேமஞாயாதி	... 2	சனிஞாயாதி.
உள்ள ஜீவனை	... 50	உள்ள சிவனை.
லடி ஆனிபெசன்ட்	...	மிசஸ் ஆனிபெசன்ட்.

ஸமரஸஞான சந்திரிகை முற்றுப்பெற்றது.
 திருச்சிற்றம்பலம்.

